

ABDULLAH NASIH ULVAN

LE TA DIJË RINIA

The bottom of the page features a decorative graphic consisting of several overlapping, wavy lines in shades of brown and teal, creating a sense of movement and depth.

Në emër të Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshiruesit!

LE TA DIJË RINIA

Abdullah Nasih Ulvan

Botuar nga: Biblioteka Muhamed Ikbali

© Të gjitha të drejtat e këtij libri i takojnë përkthyesit Mr. Zekerija Bajrami

NË VEND TË PARATHËNIES

Lavdi dhe falënderimi i qofshin Allahut xh.sh. i cili krijoi Gjithësinë dhe e caktoi sistemin për mirëvajtjen e saj, kurse lutjet dhe përshëndetjet tona i takojnë të Dërguarit të Tij, Muhammedit s.a.v.s të cilin e zgjodhi për udhëzimin e njerëzimit, që me atë të përfundojë misionin hyjnor, vula e të dërguarve të Perëndisë dhe shpalljeve të Tij.

Sa i përket librit Le ta dijë rinia të autorit Abdullah Nasih Ulvan dhe përkthimit të tij në gjuhën shqipe, në këto kthesa historike të popullit tonë në përgjithësi, e veçanërisht të rinisë sonë, në duar të së cilës gjindet ardhmëria jonë, është më se i nevojshëm edhe atë nga disa aspekte:

1 – Interesimi i përgjithshëm për njohuri të shëndosha dhe informata të sakta lidhur me Islamin, çdo ditë është më i madh, e pa marrë parasysh qëllimin e këtij interesimi; dikush vetëm nga dëshira që të informohet për të, dikush nga fakti se gjindet në udhëkryq të jetës e nuk din se çfarë të zgjedh për sistemin jetësor, e dikush tjetër me qëllim që në bazë të Islamit t'i gjykojë sjelljet e veta dhe praktikimin e jetës se përditshme ta ketë sa më korrekt.

- Ky lloj interesimi për Islamin tani ekziston edhe është në rritje të mbarë shoqëria njerëzore e sidomos te ata të cilët në një mënyrë i takojnë Islamit, siç është populli shqiptar, por verbëria e një sistemi dhe luftimi i tij kundër Islamit dhe çdo parimi të tij e ka bërë të veten.

Pa marrë parasysh se nga cili grup vjen ky interesim, qëllimi i të gjithëve është që të njoftohen me Islamin e pastër dhe origjinal, ngase atë që kanë nga njohuritë për Islamin dhe informatat rreth tij shpeshherë nuk përputhen e ndonjëherë janë edhe në kundërshtim me Islamin e vërtetë, që pastaj mbi këto (mos) njohuri dhe (dez) informata t'i ndërtojnë qëndrimet e gabuara lidhur me Islamin, e gjithë kjo vjen prej asaj se burimi i këtyre (mos) njohurive dhe (dez) informatave janë traditat e ndryshme të shumë mjediseve dhe interpretuesit jokompetent për interpretimin e Islamit.

2 – Fakti që jetojmë në një shoqëri shumënacionale dhe shumëkonfesionale, të përzier në aspektin kombëtar dhe fetar, me një sasi rrezeve bukur të madhe ndaj njëri-tjetrit, nga mosnjohja në mes veti në përgjithësi, e veçanërisht në aspektin fetar, njohuritë e shëndosha mbi Islamin dhe informatat ekzakte për të janë më së të nevojshme, sepse vetëm në bazë të njohurive dhe informatave të shëndosha besimtari musliman mund të lejojë të afrohet si dhe të ofrojë aq sa duhet dhe sa mundet dikënd

me përkatësi fetare tjetër, gjithashtu ana tjetër, vetëm mbi njohuritë dhe informatat e shëndosha dhe të sakta për dhe rreth Islamit, mund t'i afrohet dhe ta ofrojë besimtarin në përkatësi fetare Islame dhe kështu sasia e “rezervës” dhe “ftohjes” në mes njëri-tjetrit zhduket ose zbutet deri në minimum.

3 – Zbulimet e ndryshme që u bënë dhe tani bëhen si dhe zhvillimi i teknologjisë, bënë që njeriu të jetojë në një jetë më të lehtë, por këto zbulime dhe zhvillime nuk ia rritën njeriut qetësinë dhe sigurinë e tij, përkundrazi e shqetësuan krejtësisht dhe e luhatën sigurinë e tij në themel. Civilizimi modern ia ka përsosur dhe zhvilluar njeriut tërë atë që ka pranë vetes por vetë njeriun e ka lënë atje ku ka qenë në kohërat e lashta në lidhje me sjelljen, respektimin ndaj njëri-tjetrit. Nëse numërojmë çka i ka bërë njeriu njeriut në shekullin tonë, nga armiqësitë ndaj jetës së njeriut, pasurisë, nderit dhe autoritetit të tij si dhe të drejtave të tija elementare, pa marrë parasysh a vjen dhuna dhe terrori nga një individ, grup, racë apo shtet, së shpejti do të bindeshim se në këtë aspekt ua kemi tejkaluar shekujve të mesjetës.

Ngritjen e moralit nuk mund ta bën asgjë tjetër pos feve të shpallura nga Zoti, e sa u përket ideologjive të cilat janë fryt i mendjes së njeriut, bota e provoi komunizmin i cili atje ku u aprovua, jo që shkatërroi ekonominë por shkatërroi edhe moralin, dhe degradoi personalitetin e njeriut në përgjithësi, dhe më në fund ky sistem pësoi disfatë totale. Fatin e komunizmit do ta përjetojnë të gjitha ato ideologji që i shpiku mendja e njeriut, me qëllim që në një mënyrë të stolisë veten për perëndi, duke e larguar Zotin e vërtet nga kokat e njerëzve dhe shpirtërat e tyre.

Është koha e fundit që t'ju lirohet vendi feve tjera që në konkurrencë mes veti, për dobitë morale, materiale dhe shpirtërore për njeriun, të provojmë fatin e tyre, me qëllim që ta shpejtojnë njeriun, ose së paku t'ia lehtësojnë, gjithë atë që e brengos dhe e shqetëson duke ia ruajtur të arriturat e tij mendore, shkencore dhe shoqërore.

Në fund duke e lutur Allahu xh.sh. për mëshirën e Tij ndaj të gjithëve, ndaj atyre që e ndajnë vetën se janë në rrugë të Zotit, nëse janë, t'i përqëndroje; ata që janë të larguar rrugës së Tij t'i udhëzojë, të rinjë të mbrojë, të moshuarit t'i shpëtojë.

Të gjithëve ju porosis:

Rinia jonë ashtu siç është sot, është “krenaria ose turpi ynë”. Rinia jonë ashtu si do të jetë nesër; do të jetë fati ose fatkeqësia jonë.

Siq ishin të vjetrit deri dje për ne, ne sot ashtu jemi për të rinjt tanë. E si jemi ne për të rinjt tanë sot, ata nesër do të bahen për nipat tanë. E tërë kjo është ligj i Zotit xh.sh. i cili askënd nuk e veçon e as mëshiron, por besimtarët pa aspak dyshimi i udhëzon kur thotë: “Edhe ata që erdhën pas tyre (të parëve) thonë: Zoti ynë, falna ne dhe vëllezërit tanë që para nesh u pajisën me besim dhe mos lejo në zemrat tona fare urrejtje ndaj atyre që besuan (me vonë). Zoti ynë Ti je i Butë, Mëshirues!¹.

Ja kështu, sipas qëndrimeve të Kur’anit, brezi aktual lidhet me brezin e vjetër i cili e ka bërë të veten nga njëra anë dhe me brezin e ri i cili pas një kohe nxen vendin meritues e kështu me radhë radhitet zinxhiri i ummetit të Muhammedit a.s., e para hallkë e zinxhirit është vetë i Dërguari i All-llahut, Muhammedi a.s., kurse hallka e fundit e zinxhirit është ithtari i fundit i fesë Islame.

All-llahu mos të na largojë nga mëshira e Tij. Amin.

Shkup, 30.09.1992

Sabahuddin Mahmuti

¹ Kur’ani: Hashr, 10

RINI, A E DINI PËR Ç'JENI KRIJUAR?

Bismil-lahir-rahmanir-rahim

...Me emrin e All-llahut të Gjithëmëshirshmit Mëshirëplotit. Rini Islame!

U lavdërojë juve tek All-llahu xh.sh. përveç të cilit Zot tjetër nuk ka: Lus All-llahun që të falë Muhammedin a.s. dhe njëkohësisht e përshëndes atë, të parin e muxhahidinëve, përshëndes familjen e tij, as'habët dhe të gjithë ata që e ndjekin rrugën e tij deri në Ditën e Gjykimit

* * *

Rini, a e dini për çka jeni krijuar dhe çfarë janë obligimet tuaja? Jeni krijuar që të vërtetoni qëllimin e bërjes së ibadetit All-llahut xh.sh., përkuljes ndaj Tij, nënshtrimit të plotë ndaj Madhërisë së Tij. Për këtë All-llahu xh.sh. thotë :

“Unë nuk krijova xhinët dhe njerëzit për tjetër pos që të më adhurojnë”². Jeni krijuar për t’ju përmbajtur ligjit të All-llahut xh.sh. të cilit nuk i mvishet e pavërteta nga asnjë anë por ky ligj është i zbritur prej të Urtit, të Lavdishmit...

“E kush kërkon fe tjetër përveç fesë Islame, atij kurrsesi nuk i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë prej të dëshpëruarve”³.

Jeni krijuar t’i besoni dhe ta nderoni All-llahun xh.sh., Pejgamberin s.av.s. dhe besimtarët.

“Mbrotësi juaj është Allahu, Profeti i Tij dhe besimtarët të cilët me përlulje kryejnë faljen, japin zekatin dhe janë të përlulur. Kush e merr për mbrotës Allahun, të Dërguarin e Tij dhe besimtarët, ta dijë se ata që janë me Allahun janë ngadhënjimtarë”⁴

Përgjegjësia juaj më e madhe, me të cilën u ka obliguar All-llahu xh.sh. dhe vetëm për atë u ka krijuar, është mbisundimi i ligjit të All-llahut xh.sh. në sipërfaqen e tokës dhe largimi i njerëzve prej adhurimit të krijesave, të orientimit kah adhurimi i Tij (Allahut), dhe largimi prej ngushticës së kësaj bote kah gjerësia e saj, largimi prej padrejtësive të sistemeve tjera dhe të drejtuarit kah objektiviteti i Islamit.

² Kur’ani: Dharijat, 56

³ Kur’ani: Ali Imran, 85

⁴ Kur’ani: Maide, 55-56

A e dini rini me çka realizohet ky qëllim?

Realizohet me anë të pesë cilësive qenësore në të cilat duhet të jeni të vendosur dhe të përgatitur që t'i përforconi (në vete):

Me besim të thellë e të paluhatshtëm:

“Besimtarë janë vetëm ata që i besuan Allahut dhe të Dërguarit të Tij, mandej nuk dyshuan dhe për hirë të Allahut luftuan me pasurinë dhe me jetën e tyre. Të tillët janë ata të vërtetët”⁵

Me sinqeritet i cili nuk pranon dyfytërsi – dinakëri...

“E duke qenë se ata nuk ishin të urdhëruar me tjetër, pos që ta adhurojnë Allahun me një adhurim të sinqertë ndaj Tij, që të largohen prej çdo besimi të kotë, ta falin namazin, ta japin zekatin se ajo është feja e drejtë”⁶

Me këmbëngulje e cila nuk pranon frikë...

“(Ligji i Allahut ndër) Ata, të cilët i kumtojnë shpalljet e Allahut, i frikësohen vetë, Allahut e askujt tjetër përveç Tij”⁷

Me punë permanente e cila nuk ndjen lodhje e as mërzë...

“Dhe thuaj: Veproni. All-llahu do ta shohë veprën tuaj, edhe i dërguari i Tij e besimtarët, e më vonë do të ktheheni te njohësi i të fshehtës dhe të dukshmes, e do t’ju njoftojë për atë që vepruat”⁸

Me sakrificim dhe flijim të shtrenjtë i cili nuk pranon asgjë përpos fitorës apo rënies shehid...

“Po ju menduat se do të hyni në Xhennet, pa u provuar edhe ju më shembullin e atyre që ishin para jush. Të cilët i patën goditur skamjet e vuajtjet dhe qenë tronditur, sa që i

⁵ Kur’ani: Huxhuratë, 15

⁶ Kur’ani: Bejjine, 5

⁷ Kur’ani: Ahzab, 39

⁸ Kur’ani: Tewbe, 105

dërguari thoshte, e me të edhe ata që kishin besuar, Kur do të jetë ndihma e Allahut?! Ja (u erdhi ndihma) vërtetë ndihma e Allahut është afër!”⁹

Me të vërtetë këto janë cilësi të atyre që zbatojnë premtimin që ia kanë dhënë Allahut xh.sh. dhe nga veçoritë e rinisë e këta duke i qenë besnik rrugës së Allahut nuk u frikohen fyerjeve dhe nënçmimieve të askuj, sepse themel (bazë) i besimit është zemra e pastër, themel i vendosshmërisë janë ndjenja dhe ndërgjegjja e forte, themel i punës është dëshira e flaktë, themel i flijimit dhe sakrifikimit është besimi i thellë. Këto cilësi duhen të gjenden tek rinia dhe janë veçori e të rinjve besimtarë. Pra këtu, nënkuptojmë se, rinia në të kaluarën dhe në çdo periudhë kanë qenë dhe janë faktor i përparimit apo i rënies së popullit, fuqisë, autoritetit, bartës i flamurit të popullit, dhe udhëheqës i masës kah fama dhe fitorja.

“Ne po të rrëfejmë saktë çështjen e tyre. Ata ishin disa djelmosha kishin besuar Zotin e tyre, e Ne atyre edhe më ua shtuam bindjen”¹⁰

⁹ Kur’ani: Bekare, 214

¹⁰ Kur’ani: Kehf, 13

GRUPI I PARE I BESIMTARËVE ISHIN RINIA

Rini! Duhet ta dini se grupi i besimtarëve i cili u vendos në shtëpinë e Erkamit dhe po ata që shënuan (realizuan) fitoren e Islamit ishin rinia. Muhammedi a.s. kur filloi t'i arrijë shpallja ishte në moshën 40 vjeçare, Ebu Bekri ishte 37 vjeçar, Omeri ishte 27 vjeçar, Othmani ishte më i ri se Pejgamberi, e Aliu ishte me i ri se të gjithë, poashtu Abdullah ibën Mesudi, Abdurrahman ibn Aufi, Erkam ibn ebi-Erkam, Seid bin Zejdi, Musab ibn Umejr, Bisal ibn Rabbah, Ammar ibn Jasir dhe qindra të tjerë. Të gjithë këta ishin të rinjë. Këta ishin ata të cilët e bartën mbi supet e veta përgjegjësinë e thirrjes (dawes) në Islam; Këta janë ata të cilët kanë qenë të ndëshkuar për hire të nderit të Islamit, kanë treguar durim të singertë ndaj torturave dhe nuk e kanë kursyer veten... ata janë ata të cilët e kanë bashkuar natën me ditën, derisa kanë realizuar përhapjen, fuqinë dhe mbisundimin e pushtetit Islam. Për një kohë të shkurtë mbizotroi shteti Islam, u formua udhëheqësia dhe qeveria e tij dhe për një kohë të shkurtër këtij shteti iu nënshtrua Persia dhe Bizanti. Pushteti i tij u zgjërua prej Sindit në Lindje deri në qytetin e Hizrit dhe Ermenisë në Rusi në Veri. Drejtësinë e tyre (muslimanëve) e pranuan Shami, Egjipti, Breka, Tripoli, dhe qytetet e tjera të Afrikës... gjithë kjo ndodhi brenda disa viteve. Gjatë sundimit të Emevive sundimi dhe fuqia e tyre u zgjërua aq shumë sa që shumica e tokave të Indisë dhe Turkistanit ranë nën sundimin e tyre, muslimanët arritën deri në kufinj të Kinës në Lindje, hynë në qytetet e Endelusit (Spanjës së sotme) në Evropën perëndimore.

Halifi musliman Harun Er-Rashid për t'ia bërë të ditur botës se sa sipërfaqe përfshin pushteti Islam, u desht që reve, të cilat kalonin mbi të t'u thoshte:

“Bartni shiun kah të doni se prap do të bini në tokat tona.”

Poashtu Ukbe ibn Naif u ndal në brigjet perëndimore të Oqeanit Atlantik dhe kur kali i tij shkeli buzë detit tha: “O Zot sikur të mos ishte deti do ta çliroja botën për hirë të ngritjes dhe mbisundimit të fjalës Tënde, O Zot pra dëshmo!!!”

Kutejbe el-Bahiliu arriti në skaj të Lindjes dhe e pa të domosdoshme të hyjë në qytetet e Kinës, njëri prej shokëve të tij duke ia tërhequr vërejtjen me urtësi tha: “Depërtove në tokat Turke o Kutejbe, koha nuk të garanton çdoherë fitore”. Kutebeja i bindur thellësisht dhe me një besim të plotë që kishte ndaj Zotit iu përgjigj: “Me besimin e thellë që kam ndaj Zotit depërtova, kur të kalojë koha (kur të bëhet vonë) nuk do të ndihmojë forca (përgatitja)”. Shoku i tij i cili ia tërhoqi vërejtjen kur e pa vendosmërinë dhe guximin e tij për vazhdimin e luftës për ngritjen e fjalës së All-llahut xh.sh. i tha atij

(Kutebejes): “Vazhdoje rrugën, luftën kah të duash o Kutejbe, kjo është vendosshmëti, të cilën vetëm All-llahu e dhuron!!!”

Mendimtari Islam Muhammed Ikbal (All-llahu e mëshiroftë) ka shkruar: Në faltoret e Francës dëgjohej ezani ynë, Jehonë e cila para aradhave çlironte qytete. Nuk harrohet Afrika me zhavor të zi, Sexhdet tona, kur toka villte zjarrë!

Kur para shpatave hapnim gjoksat tanë, Nuk frikësoheshim nga mizorët tiranë. Hija e shpatës si kopsht i gjelbëruar, Na dukeshite si lule e lulëzuar.

Ejani me mua rini t’i pyesim tokat e Shamit, popullin e Irakut, kopshtet e Endelusit, luginat e Egjiptit, shkretëtirat e gadishullit Arabik, gjërësitat e Afrikës dhe vendeve tjera të huaja, tokat e Indisë, hapësirat e Kinës, majet e maleve që t’ju lajmërojnë për ushtarët guximtarë dhe krenarë të cilët u edukuan ne frymën e besimit Islam, të cilët janë shkolluar në xhamitë e Medinës, Mekes, Aksasë, Kordovës, Ez’herit, në xhaminë e Emevive... Të gjithë ata posedonin krenari, dituri dhe trimëri ishin njerëz të vlefshëm, njerëz me ideale të larta dhe sakrifikues. Ata ishin persona me zemra dhe shpirtëra të pastër, përhapën dituritë, nderuan qenien njerëzore, zhdukën gjurmët e idhujtarisë dhe ishin pishtarë të së vërtetës, udhëzimit dhe njohurive... sikur prej toke buronte vetëm mirësi, mjalte dhe qumësht, i vulosën në ndërgjegjen e kohës parimet e besimit, drejtësisë, vëllazërisë dhe barazisë.

A ka parë bota njerëz më të zgjuar, më të urtë, më të ndershëm, më të mëshirshëm dhe më të dijshtëm se ata? – E shpallën lirinë po në ato kohëra, kur popujt e botës ishin të lidhur me prangat e robërisë, e përhapen besimin në të vetmin Zot, kur injoranca kishte robëruar trurin e njerëzve, vendosën drejtësinë kur Persia dhe Bizanti nënshtronin popujt tjerë për qëllimet e tyre okupuese.

– Harxhuan pasurinë e tyre për qëllime fisnike po në atë kohë, kur të tjerët grumbullonin pasurinë në mënyrë jonjerëzore, mbronin nderin familjar po në atë kohë kur të tjerët shitnin nënat dhe motrat e veta. Të përkulur ndaj Allahut xh.sh., krenar ndaj tjerëve me zemër e donin mirësinë, u iknin veprave të këqija, shpirtërisht i besonin të vërtetës, e mohonin çdo të pavërtetë, mbanin lidhshmëri të ngushtë me Zotin dhe me njerëzit. Me besimin Islam u ngritën para botës. Punonin në këtë botë për t’i shërbyer fesë, e bashkuan fenë dhe jetën e kësaj bote që të jenë në jetën e tyre krenarë, kurse në botën tjetër të shpëtuar. Sunduan botën dhe i siguruan asaj paqe, kur i kaplonin vështirësitë i pranonin me durim dhe buzëqeshje, ndërsa sulmuesve të tyre ua humbnin gjurmët. Gjaku i dëshmorëve (shehidëve) kishte aromë të rinisë dhe

të rriturve, shigjeta e armikut në gjoksin e tyre ishte gradë (nderi) e krenarisë, vrapi i tyre në rrugën e All-llahut xh.sh. ishte si kënga e grave dhe fëmijëve. Aradhat e dëshmorëve ishin krushqit e tyre, tingëllima e shpatave ishte muzika dhe ritmi i tyre. Nënat qysh prej vegjëlisë i përgatitnin fëmijët e tyre për luftë në rrugën e All-llahut xh.sh. Ata në realitet ishin brez i dalluar, jo si brezat tjerë, ishin burra të pashoq, popull udhëheqës, jo si popujt tjerë. Këta janë paraardhësit e mi e sot vështirë është të gjesh njerëz të atillë.

PESË MOTOT QË E PËRCJELLIN NJË BESIMTAR

Motot, të cilat dëgjohen shpesh nga gojat e besimtarëve në shumë vende, nuk mund të ndikojnë në zemrën e besimtarit dhe nuk mund të nguliten në shpirtin e tij nëse brohoritësi nuk i ndjek me vepra nxënësit e Medresesë së parë që e themeloi i Dërguari i All-llahut Muhammedi s.a.v.s., halifët dhe sahabët e tij dhe ata të cilët me sinqeritet e ndoqën rrugën e tyre deri në Ditën e Gjykimit.

Në këtë medrese diplomuan burra, trima të cilët ishin dhe do të jenë pasqyrë e brezave të ardhshëm muslimanë për çdo kohë dhe vend; pishtarë të besimit dhe sinqeritetit, xhihadit, flijimit, burimit dhe vendosshmërisë, pishtarë të komunikimit dhe thirrjes në Islam, pishtarë të sjelljeve të mira dhe moralit shembullor.

Kur rinia do t'i zbatojë dhe përvetësojë këto pesë cilësi dhe do të shihet gjurma e tyre në fjalët dhe veprat e vet saj, atëherë shpresohet se Islami paraqet fuqi dhe prosperitet, muslimanët do të fitojnë bashkimin dhe pushtetin... Ky është premtimi i All-llahut xh.sh. për ne.

ALL-LLAHU (FEJA E TIJ) ËSHTË QËLLIMI YNË

A e dini rini se çdo të thotë motoja “All-llahu (feja e tij) është qëllimi ynë”?

- Të jeni të sinqertë ndaj All-llahut xh.sh. në çdo fjalë dhe vepër, në çdo ibadet dhe mund (kontribut) derisa All-llahu xh.sh. t'ju shënojë në regjistrin e të sinqertëve. Dhe le të jetë kjo moto të cilën e përsëritni në shumë raste në përputhshmëri me ajetin e Kur'anit: “Thuaj: Namazi im, kurbandi im, jeta dhe vdekja ime, janë thjeshtë për All-llahun xh.sh., Zotin e botërave, Ai nuk ka shok (nuk adhuroj tjetër, me këtë thjeshtësi të adhurimit vetëm për Zotin), jam i urdhëruar dhe jam i pari i muslimanëve (që pranoj dhe i bindem) !”¹¹

- Të besoni nga brendia e zemrës suaj se vetëm Islami është udhërrëfyes, shpëtimtar dhe i përhershëm, përpos tij të gjitha sistemet, ligjet dhe ideologjitë tjera janë humbje e kohës, regres, ndëshkim dhe injorancë.

Për këtë më së miri e dëshmon ajeti kur'anor: “Ta zbritëm që edhe ti të gjykosh në atë që të zbriti All-llahu e mos ndiq dëshirat e tyre dhe rrezikut të tyre që mos të shmangin nga një pjesë e asaj që ta zbriti All-llahu xh.sh. Nëse ata refuzojnë (gjykimin tënd), ti dije se All-llahu ka për qëllim t'i ndëshkoi ata për disa mëkate të tyre. Në të vërtetë një

¹¹ Kur'ani: En'am, 163

shumicë e njerëzve janë jashtë rrugës. A thua mos po kërkojnë gjykimin e kohës së injorancës, po për një popull që bindshëm beson, a ka gjykim më të mirë se ai i All-llahut.”¹² Plotësishtë t’u dorëzohemi urdhërave të All-llahut xh.sh. dhe t’u ikni ndalesave të Tij. Kjo është prej simptomeve të besimit dhe adhurimit ndaj All-llahut të Lartëmadhëruar, për atë se Ai është Krijues dhe Atij i takon që t’i obligojë njerëzit me atë që që do Ai. Ai është më i dijsëm se çdo sistem, program dhe normë që është i dobishëm për ata (njerëzit), Ai është i Urtë e aty ku don vendos atë që duhet. Ai është më i dijsmi pasiqë din të ofron dobinë dhe të largon të keqen, të dëmshmen.

Do të mjaftonte për ju ta keni model dhe parysh dorëzimin e Omerit r.a. praktikës së Pejgamberit a.s. në të puthurit e Haxherul-Esvedit duke mos ditur qëllimin e këtij gjesti, prandaj iu drejtua gurit duke i thënë: “Dije o gurë se ti je vetëm gurë, nuk mund të bësh as dëm e as dobi dhe unë sikur mos ta shihja Resulullahun s.a.v.s. duke të puthur nuk do të kisha bërë këtë gjest”.¹³ Zoti xh.sh. i cili pa dyshim shpreh vetëm të vërtetën në suren Ahzab, ajeti 36, thotë: “Kur All-llahu ka vendosur për një çështje, ose i Dërguari i Tij, nuk i takon (nuk i lejohet) asnjë besimtari dhe besimtareje që në atë çështje të tyre të bëjnë ndonjë zgjedhje tjetërfare”.

Të jenë të bindur nga thellësia e zemrës se të ngjallurit dhe të vdekurit e dikujt është punë e All-llahut xh.sh. Ai ngren lartë dhe poshtë kë të don, Ai është i dobishëm dhe sprovues, jep pa masë dhe kufizon, në dorë të Tij janë sjelljet e çdokujt dhe mbi çdo gjë është Mbizotërues.

S’ka rrugëdalje tjetër përpos dorëzimit në përcaktimin e All-llahut xh.sh. në çdo gëzim dhe pikëllim, pajtimit me përcaktimet e Tija në çdo ndodhi, të duroni në gjykimet e Tij në çdo provim dhe fatkeqësi. Mjafton të keni parasyshë fjalët e All-llahut xh.sh.:

“Ne do t’ju sprovojmë me ndonjë frikë, me uri, me ndonjë humbje nga pasuria e nga jeta e edhe nga frytet, po ti përgëzoi durimtarët, të cilët kur i godet ndonjë e pakëndshme thonë: Ne jemi të All-llahut dhe ne vetëm tek Ai kthehemi !” Të tillët janë që Zoti i tyre kanë bekime dhe mëshirë dhe të tillët janë ata të udhëzuarit në rrugën e drejtë”¹⁴.

Dhe si përfundim, nuk mund ta vërtetoni sinqerisht moton tuaj “All-llahu (feja e Tij) është qëllimi ynë”, përveç nëse kënaqësinë e All-llahut xh.sh. dhe frikën ndaj Tij ta keni

¹² Kur’ani: Maide, 49-50

¹³ Transmetojnë: Buhariu dhe Muslimi

¹⁴ Kur’ani: Bekare, 155-157

qëllim final në shpirtërat tuaj, duke marrë parasysh ajetin e Kur'anit: "... e më e drejtë është që ata t'a bëjnë të kënaqur All-llahun dhe të Dërguarin e Tij (me adhurim dhe vepra të singerta) nëse vërtetë janë besimtarë"¹⁵... dhe fjalën e Pejgamberit a.s. ku ai thotë:

"Kush e hidhëron All-llahun për t'ua plotësuar dëshirën njerëzve, atë All-llahu e len në dorë të njerëzve, kush i hidhëron njerëzit për atë që kërkon All-llahu, All-llahu i mjafton të njëjtit"¹⁶.

"Kush e hidhëron All-llahun për t'ia plotësuar dëshirën sulltanit (sunduesit) ka dalë prej fesë së All-llahut xh.sh."¹⁷

Sa bukur do të ishte sikur të ndiqnit fjalët e autorit të këtyre vargjeve në të cilat ai shpreh dashurinë ndaj All-llahut xh.sh. :

O Zot, po sikur me ty të jem mirë, Jata le të jetë e hidhur.

Dhe sikur Ti të pajtohesh Bota le të hidhërohet

Dhe sikur me Ty të kem marrëdhënie të përsosura Marrëdhëniet e mia me botën le të jenë të Shkatërruara.

Nëse meritoj dashurinë Tënde Gjithçka është në rregull,

Sepse gjithë ajo që është mbi tokë është (vetëm) Tokë.

PEJGAMBERI ËSHTË SHEMBËLLTYRA DHE UDHËZUESI YNË

Pastaj a e dini rini ç'është qëllimi i motos: "Pejgamberi është shembëlltyra dhe udhëzuesi ynë"?

Domethënia e saj është ndjekja e plotë e shembëlltyrës së tij të lartë që i ka tejkaluar të gjitha mençuritë dhe pjekuritë njerëzore. Ai ka qenë dhe do të mbetet më tutje kandil ndriçues në brendësinë e errësirave dhe shtigjeve të injorancës... Në çdo periudhë kohore njerëzit gjejnë dhe do të gjejnë në personalitetin e Muhammedit a.s. shembëlltyrën e lartë dhe udhërrëfyesin me vlerë, kandilin që gjithëmonë ndriçon.

¹⁵ Kur'anit: Tewbe, 62

¹⁶ Transmeton: Tirmidhiu

¹⁷ Transmeton: Hakimi

“Më së miri All-llahu e di ku ta vërë dërgesën (risalen) e vet”.¹⁸

Shembëlltyra karakteristike e të të zgjedhurit (Muhammedit a.s.) për këtë mision të përhershëm dhe të shkëlqyer, (paqa dhe mëshira e All-llahut xh.sh. qofshin mbi të) ka përfshirë çdo fushë, qoftë ajo e ibadetit dhe devotshmërisë, modestisë, urtësisë, guximit, trimërisë, të komunikuarit modest me të tjerët por poashtu edhe vendosshmërisë ndaj parimeve Islame. Urdhëroni rini që etjes sonë shpirtërore t’i ofrojmë një pikë ujë nga thellësia e detit moral të tij dhe me të të pastrohen mbeturinat e injorancës dhe, të bëhemi reflektorë në mesin e njerëzve.

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË IBADET

Urdhëroni që të ndjekim shembëlltyrën e devotshmërisë e cila ka arritur gradën më të lartë nëpërmjet të ibadetit ndaj All-llahut xh.sh., për të cilin Mugire ibën Shu’be thotë: “Pejgamberi a.s. bënte ibadet natën derisa edhe këmbët i enjtëshin dhe kur për të iu parashtrua pyetja se pse ai vepron kështu pasi që All-llahu ia ka falur mëkatet e mëparshme dhe të mëvonshme, ai tha: A mos të jem rob (krijesë) i Tij (All-llahut) falendërues?”¹⁹

Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Alkames i cili ka thënë: “E pyeta Aishen r.a.: A ka veçuar Pejgamberi a.s. ndonjë kohë për ibadet (adhurim)? Ajo tha: Jo, vazhdimisht është lutur, por kush prej jush mund ta kalojë (kohën) në ibadet sikur ai?” Po në këtë mënyrë ka qenë lidhshmëria e tij me All-llahun për çdo herë. Gjatë ibadetit dhe lutjes ndjente kënaqësi të thellë. Pos asaj që rrinte në këmbë natën, edhe gjatë ditës veçonte një kohë të posaçme për ibadet (pos kohëve të namazit). Në namaz gjente kënaqësinë më të madhe shpirtërore, por në disa raste pushonte që t’ua bëjë me dije shokëve të tij se po ky ibadet i natës nuk është obligim për secilin, po mund ta kryen secili sipas mundësive.

Enesi r.a. transmeton se Pejgamberi a.s. ka agjëruar pos ditës edhe natën (pa ndërprerë ditën dhe natën). Kjo ishte kah fundi i muajit të Ramazanit; kështu vepruan edhe disa besimtarë të tjerë, për këtë gjë u lajmërua Muhammedi a.s. dhe ai për këtë tha: “Sikur të vazhdonte ky muaj, do të agjëronim pa ndërprerë derisa të dorëzoheshin ata që kanë agjëruar në këtë mënyrë, iu drejtua atyre dhe tha: “Unë nuk jam sikur ju,

¹⁸ Kur’ani: En’am 124

¹⁹ Transmetojnë: Buhariu dhe Muslimi

mos më ndiqni në këtë (në agjërim pa ndërprerë), se mua më jep fuqi All-llahu e ju agjëroni ditën e jo edhe natën!”

Le ta marrim shembull ibadetin të Muhammedi a.s. i cili ka arritur gradën më të lartë duke mos lënë anash aktivitetin e jetës së përditshme, siç ishte thirrja në Islam, lufta në rrugën e All-llahut xh.sh., i printe popullit në përgjithësi, vuri themelin e shtetit Islam në sipërfaqen e tokës, u dërgonte delegacione udhëheqsëve, mbretërve të botës për t'i thirrur në Islam, poashtu pranonte delegacione të jashtme, dërgonte ushtrinë dhe në shumë raste edhe vetë i printe, kontaktonte me ithtarët e feve të ndryshme si dhe me sundimtarë të ndryshëm, u përgatiste dhe u jepte njerëzve peshqesh për fitore, i dërgonte nëpunësit, i mbikqyrte të ardhurat e shtetit, vetë i shpërndante dhe thoshte: “Nëse unë nuk veproj drejt po kush do të veprojë?” U shpjegonte njerëzve fenë e All-llahut xh.sh., më qartë ua sqaronte çështjet e fesë, ua trasonte traditën Islame, ua shpjegonte gjërat më të imëta të fesë, i largonte nga ajo që nuk është porosi e All-llahut dhe i drejtonte kah porosia e Tij. Pas gjithë kësaj i kryente edhe punët e përditshme familjare për të cilat nuk kujdesen shumica e njerëzve.

Me të gjitha këto probleme dhe obligime të nduarnduarta bënte më tepër ibadet se sa që izolohet nga familja dhe shoqëria dhe rrin i vetmuar nëpër manastire dhe shpella. Kjo praktikë e mosndarjes së dunjasë dhe ahiretit na tregon shembëlltyrën e pashoq të tij në historinë njerëzore.

Si mos të jetë Muhammedi a.s. në shkallën më të lartë të ibadetit pasi që ai është zbatuesi më i sinqetë dhe më i denjë i urdhërave të All-llahut xh.sh. qoftë ajo me namaz, dhikër, lutje e tjera (shih ajetet kur'anore): “O ti i mbështjell! Ngrihu për falje natën përveç një pjese të saj. Gjysmën e saj ose diç më pak se gjysmën. Ose shto diç prej saj dhe Kur'anin lexoje me vëmendje. Ne do të shpallim ty fjalë të rënd (të madhe). E s'ka dyshim se aktiviteti i natës është fuqizues dhe fjalë më e qartë”.²⁰

“Dhe një pjesë të natës zgjohu me të (Kur'anin-namazin) është e sigurt se Zoti yt do të ngrëjë ty në një vend të lartë”.²¹ “Dhe falu për hirë të Tij në një kohë të natës, mandej adhuroje Atë edhe natën më gjatë”.²²

²⁰ Kur'ani: Muzzemmil 1-6

²¹ Kur'ani: Isra'ë, 79

²² Kur'ani: Insan, 26

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË ZUHD

- Ecni që të ndjekim rrugën e Muhammedit a.s. në Zuhd (asketizëm) për moslakminë e tij ndaj stolive të kësaj bote. Abdullah ibën Mes'udi thotë: "Hyra në shtëpinë e Muhammedit a.s. e ai ishte ulur në një hastër e cila në trupin e tij kishte lënë gjurmët e veta dhe i thashë: O i Dërguar i All-llahut, sikur të kishim gjetur të shtrojmë diç mbi hastër (që të të mbrojë). Pejgamberi a.s. tha: "Ç'kam unë dhe dunjaja, unë dhe dunjaja jemi sikur një kalorës i cili pushon nën hijen e një druri, pastaj ngutet dhe e lë atë (hijen)". Në shumë raste Muhammedi a.s. i është lutur All-llahut xh.sh. duke thënë: "O Zot, jepi familjes së Muhammedit begati aq sa ka nevojë".

Buhariu transmeton prej Aishes r.a. se ajo i ka thënë Urves: "O biri i motrës sime, shumë raste pritnim hënën, përsëri hënën (tri herë), hënën e re dhe kështu kalonim dy muaj të plotë duke mos ndezur zjarrë në shtëpinë e Muhammedit a.s. (d.m.th. nuk kanë zier as nuk kanë pjekur gjë, sh.p.). I thashë: Oj tezja ime, po çka ka qenë ushqimi juaj? Ajo tha: Hurmat dhe uji, me përjashtim kur disa prej fqinjëve ensarë (sipas mundësisë) na sillnin qumësht"! Ibën Xheriri transmeton prej Aishes r.a. se ajo ka thënë: "Muhammedi a.s. nuk është ngopur me bukë të grurit tre ditë me radhë, prej kur ka ardhur në Medine e derisa ka ndërruar jetë". Ahmedi transmeton prej Enesit

r.a. se ai thotë: "Fatimja i ka ofruar Pejgamberit a.s. kafshata të bukës së elbit, kurse ai kishte thënë: Ky është ushqimi i parë që babai yt e han pas tre ditëve".

Po si mos të jetë Muhammedi a.s. në shkallën më të lartë të zuhdit, kur ai është zbatuesi i asaj me të cilën e ka obliguar All-llahu xh.sh...

"Dhe se bota e ardhshme është shumë më e mirë për ty se e para"²³. "Dhe mos ia ngul sytë bukurisë së kësaj jete me të cilën i bëmë të kënaqen disa prej tyre (mosbesimtarëve) e për t'i sprovuar me të, sepse shpërblimi i Zotit tënd është më i mirë dhe i përjetshëm"²⁴.

Rini, Muhammedi a.s. e ka obliguar veten me kënaqësi ndaj të paktës dhe, nuk ka lakmuar jetën e shfrenuar, nga kjo nuk duhet të kuptojmë se, ai ka dashur t'i bëjë haram vetes dhe familjes së tij, stolitë dhe ushqimet e pastërta të cilat All-llahu xh.sh. i ka krijuar për njerëzit... Nuk mund të paramendohet se ai ka pasur për qëllim këtë, por përkundrazi, ai nuk e ka pëlqyer as që ka pranuar që disa as'habë të vet të cilët

²³ Kur'ani: Duha, 4

²⁴ Kur'ani: TaHa, 131

tentonin të ia bëjnë haram, ngrënjen e mishit të pastër, shfrytëzimin e begative të kësaj bote, e poashtu kanë dashur që t'ia bëjnë obligim vetës agjërimin edhe natën. Poashtu nuk duhet kuptuar se Muhammedi a.s. është pajtuar me jetë modeste për shkak të varfërisë ose pamundësisë që të ofrojë ushqim për vete. Sikur të dëshironte luksoz të kësaj bote do t'i vinte bota para vetës e nënshtruar, por zuhdi i tij ka pasur qëllime e qëllime, por do t'i cekim disa prej tyre:

1. Ai pati për qëllim që me zuhdin, gjeneratave islame t'ua mësojë domethënien e dashurisë ndaj Zotit xh.sh., barazisë etj. Bejhekiu transmeton nga Aishja r.a. se ajo ka thënë: “Nuk është ngopur Muhammedi a.s. tre ditë me radhë, po sikur të donim do të ngopeshim, por ai përparësi i jepte të tjerëve”. Argumentet qartë tregojnë se ai kur shpërndante diç, atë e bënte duke mos pasur frikë nga varfëria.

2. Ka dashur ti edukojë gjeneratat islame me jetën e rëndomtë dhe modeste. Është frikësuar që të mos i pengojë luksi i jetës së kësaj bote dhe sprovimi i saj nga obligimi i thirrjes në Islam dhe lufta në rrugën e All-llahut xh.sh. të mos i shkatërrojnë luksi dhe zhytja në tubimin e pasurisë së tepërt nga ngritja e fjalës së All-llahut xh.sh. poashtu duke u frikësuar që kjo jetë mos t'i preokupojë për së tepërmi dhe t'i shkatërrojë siç i shkatërroi ata që kaluan para tyre.

Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Ebu Ubejdes r.a. kur arriti me një pasuri nga Bahrejni dolën në pritje ensarët pas namazit të sabahut, Pejgamberi a.s. (kur i pa ata) u buzëqesh dhe tha: “Mendoj se Ebu Ubejdi ka arritur nga Bahrejni dhe ka sjellë pasuri. Ata thanë: Po o i Dërguar i All-llahut. Pejgamberi a.s. tha: “Përgëzoni dhe shfrytëzoni çka ju ofrohet, betohem në All-llahun se nuk e kam frikë varfërinë por kam drojë se do t'u hapen dyert e pasurisë dhe jetës së shfrenuar, si atyre para jush dhe do të bëni gara në grumbullimin e pasurisë sikur që bënin gara ata dhe, do të zhdukeni sikur që u zhduken ata që ishin më parë”.

3. Pejgamberi a.s. pati për qëllim t'ua bën të ditur munafikëve (dyfytërshave) dhe armiqëve të Islamit të cilët ishin të sëmurë në zemrat e tyre se ai (Muhammedi a.s.) me thirrjen e tij në Islam nuk pati për qëllim grumbullimin e pasurisë e as të stolive të përkohëshme të kësaj bote kalimtare, as kënaqësitë e as jetën e shfrenuar, as që ka patur për qëllim të përfitojë dunjanë në emër të fesë, por pati për qëllim vetëm shpërblimin e All-llahut xh.sh. dhe që të del para Tij duke mos pasur nga begatitë e kësaj bote, përpos ushqimit që i ka mjaftuar për një natë dhe rrobeve me të cilat mbulonte trupin, kurse ajo që mbetej në shtëpinë e tij prej rrobave dhe të hollave e jepte sadakë (lëmoshë).

Kjo është sjellje e tij dhe e Pejgamberëve para tij.

“O populli im unë për këtë nuk kërkoj prej jush ndonjë pasuri, shpërblimi im është vetëm tek All-llahu”.²⁵

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË MODESTI

Ejani të ndjekim shembëlltyrën më të lartë të modestisë, e cila ka qenë e ngulitur thellë në personalitetin më të dalluar dhe më të shkathët ndër arabët dhe ndër popujt tjerë, Muhammedin a.s.; pra ju dhurojmë rini një reflektim nga modestia e tij e paskajshme, nga morali i tij i pafund me qëllim që të njihni etikën dhe sjelljen e Muhammedit a.s., modestinë dhe urtësinë e tij ndaj të tjerëve...

- Të gjithë ata të cilët kanë jetuar dhe kanë parë Pejgamberin a.s. janë në pajtim se ai gjithmonë i ka përshëndetur shokët e tij i pari dhe krejtësisht është përqëndruar kah bashkëbiseduesi i tij pa marrë parasysh moshën. Gjatë përshëndetjes nuk ia lëshonte dorën tjetrit përderisa ai ia lëshon (dorën), nuk zgjidhte vendin e uljes, por aty ku ishte vendi aty ulej, dilte në treg, vet mbante rrobet e tija dhe thoshte; “Mua më takon që t’i barti”, nuk mbahej i madh, punonte si të tjerët... gjatë ndërtimit të xhamisë së Medinës, gjatë hapjes së Hendekut, u përgjigjej ftesave pa marrë parasysh ftesën nga i liri apo robi, pranonte arsyetimin e çdokujt, rrobet e veta vet i arrnonte, vet i pastronte nallet (të mbathurat) e veta, i ndihmonte familjes, e lidhte deven, hante me shërbëtorin e vet, i zgjate dorën të dobëtit dhe nevojtarit, ulej thjesht në tokë... Po si të mos jetë i këtillë pasi që All-llahu xh.sh. e ka edukuar me edukatën e Kur’anit.

“E të jeshë i butë ndaj besimtarëve që të pranuan ty”.²⁶

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË MËSHIRË DHE BUTËSI

Ejani të ndjekim shembëlltyrën e tij në mëshirë dhe butësi me të cilën kishte arritur shkallën më të lartë qoftë ajo në faljen e të tjerëve, butësinë ndaj (sjelljes arrogante) beduinëve apo sjellja e tij pas fitores, ose gjatë problemeve që ka pasë me kundërshtarët; butësinë e tij ndaj asaj që ka përjetuar nga ashpërsia e beduinëve, për këtë të fundit do t’i cekim këta dy shembuj:

a) Buhariu transmeton prej Abdullahut r.a. ku ai thotë: “Pas fitores së Hunejnit ju shpërndaui plaçkën e luftës njerëzve, Akreë ibën Habisit i dha njëqind deve e po aq edhe Ujejniti poashtuedhe të tjerëve u ndau”. Një njeri tha: “Me të vërtetë kjo ndarje

²⁵ Kur’ani: Hud, 29

²⁶ Kur’ani: Shuara, 215

nuk është e drejtë e as për hirë të Zotit”. Unë atij i thashë: “Pasha All-llahun për këtë do ta lajmëroj Pejgamberin a.s.”. Shkova te ai, e lajmërova e ai shtoi: “Po kush do të ndajë drejtë nëse nuk ndanë drejtë All-llahu dhe Pejgamberi! All-llahu e mëshiroftë Musain që është munduar më shumë se unë dhe ka duruar!”.

b) Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Enesit r.a. ku ai thotë: “Isha duke ecur me Resulullahun s.a.v.s. dhe ai kishte një xhubë të trashë, arriti një beduin dhe e kapi për të, e tërhoqi me të fortë dhe e pashë se në qafën e Muhammedit a.s. kishin mbetur gjurmët, pastaj tha: “O Muhammed, më jep diç nga pasuria e All-llahut”. Pejgamberi a.s. u kthye kah ai, u buzëqesh dhe urdhëroi që t’i jepet atij prej pasurisë me të cilën dispononim”. Ndërsa armiqëve si shembull për sjelljen e tij të urtë ua cekim shembullin e sjelljes së tij ndaj mekasve të cilët e kishin munduar, torturuar, persekutuar pa masë, e kishin dëbuar nga vendlindja, kishin planifikuar likuidimin e tij, e kishin akuzuar me lloj-lloj akuzash.

Që ta keni më të qartë personalitetin dhe pasqyrën e urtësisë, moralin e lartë të tij, të përcjellim atë se si reagoi në momentet e fitores së madhe të tij gjatë çlirimit të Mekës, kur ai ishte udhëheqës i një ushtrie të madhe të cilën nuk e kishte asnjëherë më parë gadishulli Arabik, kur e kishin çliruar Mekën dhe kishin shkelur mbi tokën e saj kuajt e tij kur mbizotëroi mëshira dhe butësia e tij. Paritë të cilët kishin tepruar me dënim në tokë dhe kishin vepruar siç është më keq me Pejgamberin a.s., pranohen tek ai me mirësi dhe me respekt, ua fali të kaluarën në mënyrë më njerëzore. Sunduesit e asaj kohe nuk dinin asgjë tjetër përpos që kundërshtarëve të vet t’ua hiqnin kokat. Muhammedi a.s. nuk bëri asgjë tjetër përpos që i tuboi ata dhe e tha fjalën e vet të pashembullt: “Ç’mendonit se çka do të bëjë me ju?” dhe tha: “Shkoni se jeni të lirë”. Pse jo, pasi All-llahu xh.sh. e ka udhëzuar me Kur’an. “Ti (Muhammed) fal, urdhëro për të mirë dhe largohu prej të paditurve”²⁷. “... e ti (Muhammed) sillu njerëzishmëri”.²⁸

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË KUJDESIN NDAJ SHËNDETIT DHE FUQISË FIZIKE

Urdhëroni që ta ndjekim shembëlltyrën e tij në fuqinë fizikeme të cilën ua kalonte të gjithëve, për këtë na dëshmojnë shumë shembuj:

²⁷ Kur’ani: Araf, 199

²⁸ Kur’ani: Hixhr, 85

1. E ka mundur Rukjanin i cili ka qenë më i fuqishmi i asaj kohe. Pasiqë Rukjani provoi tri herë dhe pësiso disfatë tha: “Dëshmoj se ti je i Dërguari i All-llahut”.
2. Muhammedi a.s. në betejën e Uhudit është ballafaquar me Ebi bin Halefin të cilin e goditi në gjoksin e tij, ai ra prej kali për tokë i vdekur duke e mbuluar gjaku.
3. Shokët e tij gjatë hapjes së Hendekut ktheheshin tek ai kur hasnin në ndonjë gur të fortë dhe ai e thente.
4. As’habët, kur lufta ashpërsohej kërkonin ndihmë pasiqë e dinin qëndrimin, guximin dhe trimërinë e tij...
5. Po si të mos jetë shembëlltyra më e lartë e fuqisë pasi që ai thotë: “Besimtari i fuqishëm është më i dobishëm dhe më i dashur tek All-llahu xh.sh. se sa ai i dobëti”.²⁹
6. Po si të mos jetë shembull në përgatitje, fuqi dhe trimëri pasi All-llahu xh.sh. qartazi i ka shpallur në Kur’an.

“E ju përgatituni sa të keni mundësi force, (mjete luftarake) e kuaj të caktuar për beteja kundër atyre (që tradhëtojnë) e me të (me përgatitje) ta frikësoni armikun e All-llahut, armikun tuaj...”.³⁰

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË TRIMËRI

Urdhëroni të ndjekim shembëlltyrën e tij në trimëri në kohën e xhahilijetit dhe kohën Islame, për trimërinë e tij. Shembëlltyra e tij ju obligon që të mos i frikoheni tiranit, mizorit, mos ta keni frikë armikun, për derisa jeni të udhëzuar në Islam.

Trimëria e tij është hetuar gjatë tërë jetës së tij. Gjatë fëmijërisë i është porositur që të betohet për Latin dhe Uzzanë (dy idhujt kryesorë të mekasve) e në këtë ai tha: “Mos më lutni diçka për ta, se betohem në All-llahun se asnjë gjë nuk e urrej, sa që i urrej këta dy”. Ky fëmijë me kaq guxim flet kundër zotërave të popullit dhe nuk frikësohet nga rreziku që i kanosej.

Këto janë disa detaje nga guximshmëria e tij në jetën rinore, por shembujt të cilët kemi për qëllim dhe ata ndaj të cilëve u përkulen trimat e botës janë ato ngjarje të cilat kanë ndodhur gjatë kohës së Pejgamberisë pas shpalljes pasi që porositet të thërret haptazi, pas shpërnguljes në Medine. Për këtë na dëshmon fjala e Aliut r.a. ku thotë: “Kur

²⁹ Transmeton: Muslimi

³⁰ Kur’ani: Enfal, 60

paraqitet ndonjë rrezik, kur ashpësohet lufta dhe ndihej trishtimi drejtoheshin nga ai dhe askush nuk ndihej më afër armikut se sa ai”.

Ja edhe dy shembuj të cilët janë argument më i madh për trimërinë luftarake të tij:

1. Banorët e Medinës një natë u trishtuan, u dëgjua një zë i llahtarshëm, medinasit u drejtuan kah vendi i ngjarjes, kur arritën e gjetën Muhammedin a.s. i cili kishte arritur para tyre, duke u kthyer me shpatë në dorë i lajmëroi dhe u tha që të mos trishtohen sepse ai ishte kali i Ebu Talhas.

2. Në betejën e Hunejnit qëndronte i hipur përmbi mushkën e vet, kur njerëzit iknin u thoshte: “Unë jam Pejgamber”

“Unë jam i biri i Abdul Mutalibit”.

Atë ditë Muhammedi a.s. ishte personi më i qëndrueshëm i cili rrinte më afër armikut. I kam zgjedhur këto dy ndodhi nga ndodhitë e shumta pasi që Pejgamberi a.s. në të parën ndodhi nxitoi kah vendi i rrezikut. Në të dytën ndodhi Pejgamberi a.s. qëndroi i paluhatshtëm në luftë kur të tjerët ikën; ata që kanë njohuri luftarake e dinë se në këto dy raste duket trimëria sepse kah rreziku i cili kanoset gjithnjë vepron i pari, aty duket durimi në rastet kur mbizotëron rreziku dhe frika. Dhe si të mos jetë ai (Muhammedi a.s.) trim, në momentet më të rrezikshme dhe më të vështira, pasi që All-llahu xh.sh. e ka urdhëruar në Kur’an: “O Pejgamber, lufto jobesimtarët e hipokritët dhe sillu rreptë ndaj tyre...”³¹

“A ju frikësoheni atyre? Më e drejtë është që t’i frikësoheni All-llahut, nëse jeni besimtarë.”³²

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË KOMUNIKIMIN ME NJERËZ DHE KOORDINIMIN DHE RREGULLIMIN E ÇËSHTJEVE POLITIKO- SHOQËRORE
Ejani ta ndjekim shembëlltyrën e tij në komunikimin me njerëz e cila duhet të mirret si shembull si për ata të moshës fëmijërore apo të rritur, besimtarë apo jobesimtarë, pasi që ka qenë i pajisur me moral të lartë dhe ka poseduar një mënyrë të komunikimit me urtësi, çdo gjë e ka vënë në vendin e vet. Rini, kjo mënyrë e urtë e të komunikuarit

³¹ Kur’ani: Tewbe, 73

³² Kur’ani: Tewbe, 13

qartazi shihet në bashkëpunimin e tij me shokët e vet poashtu edhe qëndrimi i tij ndaj armiqëve, të udhëhequrit e shtetit...

Ndërsa, sa i përket bashkëpunimit të tij me shokët e vet, i ka përfituar zemrat e tyre me moralin e tij, në shpirtërat e tyre lartë ishte ngritur me butësinë dhe urtësinë e tij. Muslimi transmeton se Muadh bin Hakem es-Selemi një ditë i ka thënë: Unë duke u falur me Pejgamberin a.s. një njeri prej xhematit më tha: “Jerhamukallah”, njerëzit më shikuan me habi, ndërsa unë thashë: “Ç’keni që më shikoni mua?” Filluan t’i bien prehërit me dorë, kur i pashë se duan të më heshtin, heshta, pasi që Pejgamberi a.s. u fal, vallahi nuk kam parë mësues dhe edukatorë më të mirë para dhe pas tij betohem në All-llahun xh.sh. se as s’më nënçmoi e as që më rrahu, por më tha: “Ky është namaz dhe në të nuk lejohen fjalët e njerëzve por, këtu nevojitet tesbih, tekbir dhe lexim të Kur’anit...”

Sa i përket qëndrimit të tij ndaj armiqëve kemi shembuj të shumtë. Më i njohuri është pageja e Hudejbisë në të cilën ai e pengoi luftën dhe grindjen mes tij dhe kureshitëve, e cila i ndihmoi më vonë shumë për çlirimin e Mekës dhe tërë gadishullit Arabik nga mbeturinat dhe ndytësitë e xhahilijetit.

Sa i përket rregullimit të shtetëror, politikanët në çdo kohë dhe vend janë pajtuar se Muhammedi a.s. ka pasur mençuri, urtësi, mendjeprehtësi, çdo gjë e planifikuar ashtu siç duhet, ka poseduar mendje të shëndoshë me të cilën ka arritur të tejkalojë çdo vështërsi dhe t’ia arrijë çdo qëllim; popullit të vet i ka ofruar fuqinë dhe nderin. Për popullin musliman pas tij ka programuar ç’i nevojitet prej famës, fuqisë dhe autoritetit.

Prej asaj dite që këmba e tij shkeli në tokën e Medine Muneveres filloi menjëherë ngritja e xhamisë së tij të ndershme e cila luajti rolin e faltores, parlamentit, vendit për pushtet, organ ekzekutiv, prej aty buronte thirrja islame, ligji për të gjithë njerëzinë, prej aty ushtria muslimane startonte në sipërfaqen e tokës duke çliruar vende të shumta, aty pritëshin delegacionet, përhapej dituria dhe zgjidheshin problemet e njerëzve.

Pas një kohe të shkurtër, Muhammedi a.s. ngriti në popullin e Medinës unitetin e fortë islamik nën simbolin e vëllazërimit ndërmjet muhaxhirëve dhe ensarëve (mekasëve dhe medinasëve). Në simbolin e pajtimit ndërmjet fisit Evs dhe Hazrexh derisa të gjithë u bënë vëllazër të devotshëm në emër të All-llahut xh.sh., të lidhur fortë ndërmjet njëri-tjetrit. Nga ky vëllazërim i singertë, rezultoi çlirimi dhe dëbimi i çifutëve të Medinës, çlirimi i Mekës nga idujtarët, ngritja e shtetit Islam në gadishullin Arabik.

Sikur Muhammedi a.s. të mos kishte këto cilësi të vlefshme, këtë zgjuarësi, aftësi për udhëheqësi politike dhe ushtarake, nuk do të kishte mundësi që ta formojë shtetin Islam në Medine e as që do t'i nënshtrohej atij gadishulli Arabik me dashuri dhe ngrohtësi. Si mos të jetë Pejgamberi a.s. shembëlltyrë në politikën e tij dhe në komunikimin e tij me shokët e vet, kur ai që personi i cili në përpikëri zbatoi porositë e All-llahut xh.sh., dhe ai këtyre porosive gjithmonë u është përmbajtur. Dëgjoni këshillat dhe porositë e All-llahut të cilat ia bënë Pejgamberit a.s.: “Ti ishe i butë ndaj tyre, ngase All-llahu të dhuroi mëshirë, e sikur të ishe i vrazhdë dhe zemërfortë, ata do të shkapërderdheshin prej teje, andaj ti falju atyre dhe kërko ndjesë për ta, e konsultuhu me ta në të gjitha çështjet, e kur të vendosësh, atëherë mbështetu në All-llahun, se All-llahu i do ata që mbështeten”.³³

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË QËNDRUESHMËRINË NDAJ PARIMEVE

Tani do të ndjekim shembullin e qëndrueshmërisë në parimin i cili ka qenë cilësi dhe dukuri e pandashme e tij. Në thirrjen Islame nuk kanë mundur ta pengojnë erërat e ndryshme sado që kanë fryrë, nga komunikimi i misionit të tij si i Dërguar i All-llahut xh.sh. nuk kanë mundur që ta largojnë pengesat qëllim këqija sado që i janë kanosur. Dhe çdo herë që gjendja e tij vështirësohej dhe preokupohej nga maltretimet dhe mundimet, qëndrueshmëria dhe besimi i tij shtoheshin, bëhej këmbëngulës dhe më i bindur dhe nuk zgjidhte rrugë tjetër përpos që t'i drejtohet All-llahut që ta mëshirojë dhe t'i jep fitore: “O Zot, Ty ta paraqes dobësinë dhe pamundësinë time, nënçmimin e njerëzve që ma bëjnë mua, o i Mëshirshëm i mëshiruesve, Ti je ndihmues i të pafuqishmëve, Ti je Zoti im, në duar të cilit po më lë?! Të një i largët i cili nuk më njeh apo në duar të armikut i cili do të më nënshton mua, nëse Ti nuk je i hidhëruar në mua (tërë këtyre vuajtjeve nuk u jap rëndësi), por mëshira Jote është më e dashur tek unë, kërkoj ndihmë nga drita Jote e cila e ndriçon të gjitha errësirat, zbukuron jetën e kësaj bote dhe ahiretit, që të mos hidhërohesh, se nuk ka mbrojtës dhe ndihmës përveç Teje”.

Ju rini, duhet përkujtuar rastin kur kurejshitet e kanë munduar në mënyra të ndryshme Muhammedin a.s., e kanë provokuar në një rast derisa ashpërsia e tyre arriti kulminacionin kur ata e gjuajtën me gurë, ia mbuluan kokën me dhe derisa arriti bija e tij Fatimja t'ia pastrojë dheun duke quajtur: “Pikëllim më të madh në zemrën e tij nuk kishte se sa kur e dëgjoi bijën e vet duke qajtur, loti i saj e preku thellë në zemër, po

³³ Kur'ani: Ali Imran, 159

pse jo, kur ai ishte më i mëshirshmi dhe më i urti në mesin e njerëzve. Por, ç'bëri Pejgamberi ynë i dashur, në këtë gjendje trishtuese kur ai ndjente thellë në shpirt vuajtjet, tha: Mos u pikëllo Fatime se All-llahu do ta mbrojë babain tënd, pasha Zotin nuk kanë mundur të më bëjnë gjë të keqe kurejshitet derisa ndërroi jetë Ebu Talibi".

Ju të gjithë rini e nderuar e dini qëndrimin e Pejgamberit a.s. ndaj axhës së vet Ebu Talibit kur mendoi se ai do t'u dorëzojë atë (Muhammedin a.s.) mushrikëve ose nuk do ta përkrahë më... Ja të ndalemi pak të dëgjojmë fjalët e së vërtetës të cilat buronin nga besimi i thellë, nga zemra e pastër, shprehje këto të cilat nxjerrin në pah vendosmërinë e tij në parimet të cilat përsëriteshin nga goja e Pejgamberit a.s. që para botës të shpallë se si është bindja dhe qëndrimi ndaj parimeve, si sprovohen burrat dhe trimat: "O axha im, pasha All-llahun, sikur diellin të ma vënin mbi krahun e djathtë dhe hënën në të majtin që ta lë (braktis) këtë mision, nuk do ta lë përderisa e vërteta të dal në shesh, apo të zhdukem". Pastaj u ngrit dhe ktheu shpinën duke qarë. Kur axha i tij e pa vendosmërinë e tij të sigurtë dhe të thellë ndaj këtij misioni, e thirri dhe i tha: "O biri i vëllaut tim, vazhdo dhe prediko atë që don, se pasha All-llahun nuk kam për të dorëzuar asnjëherë". "Pasha Zotin nuk do të arrijnë te ti derisa unë të shtrihem në tokë i vdekur".

Poashtu, ju rini, e dini se mushrikët kanë përdorur çdo mënyrë dhe metodë që ta pengojnë nga misioni dhe predikimi i tij, mirëpo këto metoda dhe mënyra të vrazhda aspak nuk ndikuan e ai as që iu përgjigj kërkesave të tyre e as që u dorëzua. Ata përdorën metoda mashtruese dhe kërcënuese, mirëpo ai aspak nuk u luhat. Atë e nënçmonin, akuzonin, përqeshnin... por asnjëherë nuk u nënshtrua. Përdorën metodat e distancimit dhe ndërprerjes totale të marrëdhënieve me të dhe me ata që e ndiqnin rrugën e tij. Më në fund vendosën që ta zënë atë dhe ta vrasin, por as që u përkul e as që u nënshtrua.

Pas hixhretit, mushrikët i luftuan muslimanët me tërë arsenalin ushtarak të cilin e posedonin, në luftime të ashpra, që ta zhdukin misionin e tij dhe ta shpartallojnë atë shoqëri, por kjo aspak nuk e pengoi nga të lartësuarit e fjalës së All-llahut xh.sh. dhe në predikimin e thirrjes (da'wes) Islame para botës.

Muhammedi a.s. duke vazhduar rrugën në predikimin e Islamit dhe xhihadin e kësaj feje, duke duruar ndaj torturave dhe provokimeve, arriti që këtë fe (Islam) njerëzit ta pranojnë grupe- grupe. Dhe më në fund, Islami ngadhënjëu, u formua shteti Islam. E gjithë kjo u arrit me ndihmën dhe vendosmërinë e tij në misionin Islam. Si mos t'i ketë këto cilësi të dalluara siç janë bindja e thellë dhe qëndrimi i paluhatshëm ndaj

parimeve pasi që, All-llahu e ka urdhëruar në Kur'an: "O ti i Dërguar! Komunikojë atë që t'u zbrit prej Zotit tënd, e nëse nuk e bën (komunikimin në tërësi), atëherë nuk e ke kryer detyrën (revelatën- risalen)"³⁴

"Ti (o Muhammed) duro, ashtu sikur duruan të dërguarit e vendosur"³⁵.

MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË ORATORI DHE NË TË FOLURIT E GJUHËS SË PASTËR DHE TË QARTË

Më në fund dua t'u përkujtoj me një shembëlltyrë që ka vlerën e vet me të cilën dallohet i riu musliman nga të tjerët e ajo është, të folurit e gjuhës së pastër, oratoria, sjellja e mirë gjatë bisedës me të tjerët dhe njohja e rregullave të bisedës.

Ejani të marrim shembuj nga më oratori i arabëve, nga më i shkathti në oratori. Muhammedi a.s. ka qenë ai i cili gjithmonë ka folur fjalë të qarta dhe të kuptueshme, nëse dëgjuesi do të kishte dashur t'ia numëron fjalët, kishte edhe atë mundësi sepse fjalët e tij ishin të qarta. Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Aishes r.a. e cila thotë: "Pejgamberi a.s. nuk i radhite fjalët njëra pas tjetrës siç i radhitni ju, por kur ka folur ai, dëgjuesi mundte t'ia numërojë (fjalët)". Ebu Dabudi transmeton prej Ajshës e cila thotë: "Fjalët e Pejgamberit a.s. kanë qenë të ndara dhe çdo kush i ka kuptuar". Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Enesit r.a. i cili thotë: "Kur ka folur, fjalën e ka përsëritur tre herë derisa është kuptuar, assesi nuk ka shpejtuar, ka urrejtur të folurit e pandërprerë, të folurit pa nevojë, të ngarkuarit e vetvetes në të folur, mendjemadhësinë, të folurit e fjalëve të pakuptueshme".

Në Sunen ebi Davudi dhe Trimidhiu transmetojnë prej Omerit a.s. se Pejgamberi a.s. ka thënë: "All-llahu i urren ata të cilët e ngarkojnë veten në të folur (për të zgjedhur fjalët të mëdha sh.p) dhe ata që përtypin fjalët si kafsha ushqimin".

Kontaktimi i tij dhe sjellja nëpër tubime është shembull për ne. Në bisedat e tij ka qenë modest, nuk i ka zgjedhur njerëzit është drejtuar kah ata që kanë më tepër autoritet, për këtë më së miri na tregon rasti me Amër ibn Asit ku ai thotë: Pejgamberi a.s. duke biseduar në një mexhlis ishte drejtuar kah unë dhe pas një çasti e pyeta: "O Pejgamber i All-llahut, a jamë unë më i mirë apo Ebu Bekri?" Tha: "Ebu Bekri". Pastaj thashë: "A jam unë më i mirë apo Omeri?" Tha: "Omeri". Pastaj pyeta: "A unë jam më i mirë apo

³⁴ Kur'ani: Maide, 67

³⁵ Kur'ani: Ahkaf, 35

Othmani?" Tha: "Otmani". Pasiqë e pyeta atë (Muhammedin a.s.) e ktheu shpinën dhe unë u pendova dhe thashë: "Sikur mos ta kisha pyetur"³⁶.

Pejgamberi a.s. gjithmonë ka qenë i disponuar, në fytyrën e tij është vërejtur gëzimi, çdoherë ka qenë i buzëqeshur. Bezari transmeton nga Xhabiri r.a. ku thotë: "Kur i vinte shpallja ose ligjëronte, thoj: "Paralajmëronte se dënimi është afër dhe kur ndërprehej (vahji) ose, e përfundonte ligjeratën, ishte njeriu më i disponuar, sihariqtar më i madh, nuk i shtrinte këmba para shokëve të tij". Pejgamberi a.s. kur ligjëronte nuk linte zbrazëtira (në mënyrë precize i sqaronte edhe imtësitat, sh.p.) e as që i bezdiste njerëzit.

Ebu Davudi transmeton prej Xhabir bin Semres se Pejganberi a.s. nuk e ka tepruar ligjërimin të premtën por ka folur fjalë të numëruara (të kuptueshme dhe të qarta sh.p.). Poashtu gjatë ligjërimin ndryshonte pamja e tij sepse i kushtonte rëndësi dhe kujdes asaj që fliste e ky ndryshim në pamje shihej në fytyrën e tij.

Muslimi transmeton nga Xhabiri r.a. se Pejgamberi a.s. kur ka ligjëruar është hidhëruar, e ka ngritur zërin, i janë skuqur sytë sikur të urdhëronte ushtrinë për luftë dhe tregon se në mënyrë alegorike u është drejtuar: "Jeta juaj është prej mëngjesi deri në mbrëmje". Këtë e ka për qëllim motoja: "Pejgamberi është prijësi ynë".

Këtë që kemi cekur nuk është asgjë tjetër përpos një pikë ujë nga deti i meritave të mëdha të tij dhe një grusht ujë nga deti i karakteristikave dhe cilësive të panumërta të Muhammedit a.s., e kush dëshiron më shumë shembuj në këtë aspekt le të urdhëron dhe le të lexon se ç'kanë shkruar historianët, ç'kanë regjistruar muhadithët, nëse doni të shëroheni dhe të shuani kërshërinë! Nuk ka tjetër rrugë përpos se të bëhemi më të vendosur dhe të unjësojmë qëllimin që të ndjekim përsosshmërinë njerëzore të ngulitur në qenien e personalitetit të Muhammedit a.s. Kjo u bën juve (rini) që të dalloheni nga të gjithë në çdo pikëpamje, u bën të dalluar në Ibadet, në zuhd, modesti, oratori, urtësi, në qëndrueshmëri ndaj parimeve, në sjellje të mira etj.

Dhe, po atë kur do ta zbatoni fjalën e dhënë "Muhammedi a.s. është prijësi ynë" atëherë i keni argumentuar botës se ju jeni popull i cili punon e nuk flet, veproni dhe nuk vetëreklamoheni. Në atë çast do të fitoni besimin e njerëzve dhe njerëzit do t'i përgjigjen thirrjes suaj. Fjalët tuaja do të kenë ndikim dhe shumë njerëz do të afrohen në radhët tuaja. Do t'ju përkrahin në arritjen e qëllimeve tuaja dhe vetëm një kohë të

³⁶ Transmeton: Taberaniu

shkurtër do të kalojë kur do të lind shteti Islam. Ai shtet do të jetë më krenar, më i fuqishëm dhe atëherë besimtarët do të gëzohen me ndihmën e All-llahut xh.sh., i cili i ndihmon kujt të dojë sepse Ai është i Fuqishëm dhe i Urtë.

KUR'ANI ËSHTË KUSHTETUTA JONË

A e dini rini se ç' domethënie ka motoja "Kur'ani kushtetuta jonë"?

Ajo do të thotë të besoni nga thellësia e zemrës, nga ndërgjegjja e juaj e pastër se me të vërtetë ky Kur'an i madhëruar është libër i All-llahut xh.sh. të cilin Ai i ka shpallur Muhammedit a.s. të birit të Abdullahut që të jetë sihariqarë dhe qortues për të gjitha botërat. Për këtë na dëshmon Kur'ani a.sh. ku thotë: "Falenderimi i takon vetëm All-llahut që ia shpalli robit të vet Librin dhe në të nuk lejoi ndonjë kundërthënie. (Ia shpalli) të saktë (pa shmangie) për t'ua tërhequr vërejtjen (atyre që nuk besojnë) ndaj një dënimi të rëndë prej Tij, e për t'i përgëzuar besimtarët që bëjnë vepra të mira se ata do të kenë një shpërblim të mrekullueshëm".³⁷

Poashtu duhet të dini se konkurenca që të sillet një libër si ai (Kur'ani) qëndron prej ditës që ka filluar shpallja e derisa të ekziston kjo botë. "Thuaj: edhe sikur të bashkoheshin njerëzit dhe xhinnët për të sjellë një Kur'an të tillë, ata nuk do të mund ta bënin si ky sado që do ta ndihmonin njëri-tjetri"³⁸

Duhet të shpallni para botës se kush e ndjek rrugën e Kur'anit dhe parimet e tij ata janë të më të udhëzuarit dhe në rrugën më të drejtë dhe më të sigurtë. "Juve ju erdhi nga All-llahu drita dhe Libri i qartë. All-llahu e vë me atë (Kur'anin) në rrugën e shpëtimit atë që ndjek kënaqësinë e tij dhe me ndihmën e tij i nxjerrë ata nga errësitat në dritë dhe i udhëzon në një rrugë që është e drejtë".³⁹

Duhet njerëzve t'u shpjegohet se Kur'ani nuk është libër i ndonjë populli apo shoqërie të veçantë, po është i të gjithë popujve dhe shoqërive, gjegjësisht për tërë njerëzimin. "Ai (All-llahu) që ia shpalli Furkanin (Kur'anin, dallues në mes të vërtetës dhe të pavërtetës) robit të vet (Muhammedit a.s.) që të bëhet Pejgamber i botës këshillues".⁴⁰

Pra, ju duhet që të shpallni me dije të plotë se kush ia kthen shpinën Kur'anit dhe largohet nga rruga e tij, ai ka gabuar dhe ka ra nën influencën e injorancës, e ka

³⁷ Kur'ani: Kehf, 1-3

³⁸ Kur'ani: Isra, 88

³⁹ Kur'ani: Maide, 15-16

⁴⁰ Kur'ani: Furkan, 1

humbur dritën e zemrës. “E kush ia kthen shpinën udhëzimit Tim, do të ketë jetë të vështirë dhe në Ditën e Kijametit do ta ringjallim të verbër. Ai (që nuk besoi) do të thotë: Zoti im, përse më ngrite të verbër kur unë isha me sy. Ai (All-llahu) thotë: Ashtu si i harrove argumentet Tona që t’i ofruam, ashtu sot je i harruar”⁴¹

Në të njejtën kohë duhet qartazi të shpallim e të ngrisim zërin që të tingëllojë në veshin e atyre që s’e dinë se Kur’ani është kushtetutë, sistem jetësorë, rrugë për të fituar fuqinë, famën dhe ngadhnjimin. Kush devijon nga porositë e tij, humb rrugën, dështon dhe bëhet nga të humburit. All-llahu xh.sh. për refuzuesit e Kur’anit thotë:

“(Ta zbritëm) që edhe ti të gjykosh me atë që të zbriti All-llahu, e mos ndiq dëshirat e tyre dhe ruaju rrezikut të tyre që të mos të shmangin nga një pjesë e asaj që të zbriti All-llahu. Nëse ata refuzojnë (gjykimin tënd), ti dije se All-llahu ka për qëllim t’i ndëshkojë ata për disa mëkate të tyre. Në të vërtetë një shumicë e njerëzve janë jashtë rrugës. A thua mos po kërkojmë gjykimin e kohës së injorancës, po për një popull që bindshëm beson a ka gjykim më i mirë se ai i All-llahut?”⁴²

SPECIFIKAT DHE VEÇORITË E SHERIATIT ISLAM

A e dini rini se shumica e atyre të cilët e quajnë veten musliman, dhe mendojnë se janë musliman, nuk dinë asgjë për veçoritë e këtij Kur’ani, as nga specifikat e shariatit të ndriçuar Islam. Andaj, sikur ta dinin nuk do të kishin këtë qëndrim pasiv ndaj Islamit e as që do t’ia kthenin shpinën Librit të All-llahut xh.sh. siç ia kanë kthyer, sepse njeriu gjithmonë është armik i asaj që nuk e din dhe nuk e njeh. Prandaj ne i cekim disa veçori të shariatit Islam dhe specifikat e tij duke shpresuar se rinia pasi ta kuptojë të vërtetën do t’i përmbahet dhe do t’i ikë dhe shmanget rrugës së gabuar.

“Përkundrazi, Ne të pavërtetën e godasim me të vërtetën dhe ajo (e vërteta) triumfon mbi të, ndërsa ajo (gënjeshtra) zhduket”⁴³

Këto veçori dhe specifika do t’i radhisim në pikat që vijojnë:

Ky ligj është shpallur nga All-llahu e nuk është i shpikur nga njerëzit. Është ligj i përbotshëm.

⁴¹ Kur’ani: TaHa, 124-126

⁴² Kur’ani: Maide, 49-50

⁴³ Kur’ani: Enbija, 18

(Islami) është ligj gjithëpërfshirës. Gjithnjë i begatshëm, aktual dhe përtrirës. Sheriati është ligj i drejtësisë absolute.

LIGJI I ALL-LLAHUT XH.SH.

Me fjalën Rebbanijetun nënkuptohet se dispozitat e këtij sheriati dhe themelet e tij nuk janë të vendosura nga njerëzit të cilët janë me të meta dhe hasin në pamundësi, as që ndikojnë në (sheriati) vendi, koha, gjendja, kultura, as që ka ndikime trashëgimia, psiqika e njeriut, mendja e tij... Por këtë ligj e ka sjellur Ai i cili krijon dhe sundon në këtë botë, i ka krijuar njerëzit dhe ai e din se ç'është e mirë për ta dhe ç'është e dobishme. Për këtë na flet ajeti i 14 i sures Mulk: "A nuk e di Ai që ka krijuar, kur dihet se Ai depërton në thellësi të sekreteve, i njeh hollësitë".

Pikësynimi përfundimtar i këtij ligji është lidhshmëria në mes njeriut dhe All-llahut xh.sh., derisa bindshëm ta njoh Atë, t'i frikësohet dhe ta adhuron ashtu siç e meriton Ai, sepse ai (njeriu) për këtë është krijuar. Kjo nuk ka të bëjë vetëm me ibadetin, por përfshin rregulla dhe norma që kanë të bëjnë me jetën familjare, civilizuese, ka të bëjë me jurispodencë, rregullimin shtetëror etj. E gjithë kjo për atë shkak se kjo fe është shpallur nga All-llahut xh.sh., dhe besimtarit nuk i lejohet që të bën seleksionim në dispozitat e sheriatis, sepse besimtar i vërtetë është ai i cili në mënyrë totale i pranon dispozitat e sheriatis. Për këtë All-llahu xh.sh. në Kur'an thotë: "Kur All-llahu ka vendosur për një çështje, ose i Dërguari i Tij, nuk i takon asnjë besimtari apo besimtareje që në atë çështje të tyre personale të bëjnë ndonjë zgjidhje tjetër...".⁴⁴

"Për Zotin tënd jo, ata nuk janë besimtarë (të asaj që të zbriti as asaj para teje) derisa të mos të zgjedhin ty për të gjykuar në atë konflikt mes tyre, e pastaj (pas gjykimit tënd) të mos ndjejnë pakënaqësi nga gjykimi yt dhe (derisa) të mos binden singërisht."⁴⁵

"E kush nuk gjykon me atë që e zbriti All-llahu, ata janë mohues".⁴⁶

" E kush nuk vendos sipas asaj që All-llahu e zbriti, ata janë mizorë (të padrejtë)"⁴⁷

⁴⁴ Kur'ani: Ahzab, 36

⁴⁵ Kur'ani: Nisa, 65

⁴⁶ Kur'ani: Maide, 44

⁴⁷ Kur'ani: Maide, 45

“E kush nuk gjykon sipas asaj që All-llahu e zbriti, të tillët janë mëkatarët të dalë jashtë rrugës së Zotit”.⁴⁸

Mu për atë besimtarët i çmojnë dispozitat e sheriatit, i praktikojnë dhe përuhen ndaj këtij ligji hyjnor, gjë e cila nuk është rast me ligjet tjera të shpikura nga njeriu, pra respekt i veçantë i bëhet porosisë së All-llahut xh.sh.

“Po për një popull që bindshëm beson, a ka gjykim më i mirë se ai i All-llahut”.⁴⁹

LIGJI I PËRBOTSHËM

Me termin fe “e përbotshme” kemi për qëllim të tregojmë se sheriatu Islam me dispozitat, parimet dhe udhëzimet është sistem gjithë-njerëzor, pra ai është mëshirë për të gjitha botërat, udhërrëfyes për të gjithë njerëzit, nuk është sistem i ndonjë lloji të veçantë njerëzish apo për një kontinent të posaçëm, por vlenë për të gjithë njerëzit njësoj duke u nisur prej aty se ata të gjithë tek All-llahu xh.sh. janë njëjtë, i bardhë i zi, arab dhe joarab, pa marrë parasysh a janë ata në Lindje apo në Perëndim, ligji Islam nuk njih racizëm, nacionalizëm, shovenizëm, fanatizëm, nuk bëhet klasifikimi i njerëzve, por të gjithë njerëzit janë të barabartë. Se Islami është fe e përbotshme (pashtu edhe sheriatu) argumentojnë shumë ajete të Kur’anit:

“E Ne të dërguam ty (Muhammed) vetëm si mëshirë për të gjitha krijesat”.⁵⁰

“Ne nuk të dërguam ty ndryshe vetëm se për të gjithë njerëzit myzhdedhënës (sihariqdhënës) dhe tërheqës i vërejtjes”.⁵¹

“Thuaj (Muhammed): O ju njerëz! Unë jam i Dërguari i All-llahut te të gjithë ju”.⁵²

Kjo është një nga veçoritë e këtij sheriatu sepse sikur të ishte nga ndonjë individ apo grup njerëzish, do të anonte kah populli i vet, vendlindja, klasa, interesi por ky sheriat është i vet All-llahut xh.sh., Zotit të të gjitha botrave dhe të gjithë njerëzve, të gjitha ato janë krijesa të Tij, nuk ka përparësi asnjë individ nga tjetri, asnjë grup nga grupi tjetër, duke u nisur nga ajo që të gjithë janë krijuar prej një materiali.

⁴⁸ Kur’ani: Maide, 47

⁴⁹ Kur’ani: Maide, 50

⁵⁰ Kur’ani: Enbija, 107

⁵¹ Kur’ani: Sebe’ë, 28

⁵² Kur’ani: A’raf, 158

LIGJI GJITHPËRFSHIRËS

Me fjalën “gjithë-përfshirës” nënkuptojmë se sheriati Islam është gjithë-përfshirës, pasi që ai përfshin në vete rregulla, dispozita dhe udhëzime jetike. Në çdo aspekt të ngritjes, përtëritjes në pikëpamje të besimit, ritualeve fetare (ibadeteve), moralit, në përgjithësi ka të bëjë me të gjitha ligjet dhe problemet shoqërore, jurispodencë, rregullimin e jetës familjare, ka të bëjë me sistemin shoqëror, marrëdhënie ndërkombëtare, norma të sistemit ekonomik, udhëzime për të arritur kah një shoqëri ideale...

E gjithë kjo bazohet në parime të sigurta dhe precize dhe në dispozita të shariatit të përhershëm i cili u ofron njerëzve atë që u nevojitet, njerëzve nuk u kërkon kompensim, bashkon e nuk ndan, afron e nuk largon, ndërton e nuk rrënon, i shpallur nga i Urti që i Vetmi meriton lëvdata dhe falënderime:

“Ne, ty të shpallëm Librin sqarim për çdo send, udhëzim e mëshirë dhe myzhde për besimtarët”.⁵³

GJITHNJË I BEGATSHËM, AKTUAL DHE PËRTRITËS

Me fjalët “i begatshëm, aktual dhe përtritës” kemi për qëllim të themi se, sheriati Islam me parimet e gjithanshme të tij dhe me rregullat e përgjithshme njofton për nevojat e përditshme në jetën aktuale, të sotme e cila është dinamike, vlenë për etapa të ndryshme kohore të kulturave të lloj-llojshme sidomos në rregullat e Mu’amelatit (marrëdhëniet ndërkombëtare, ndër-njerëzore)...

Për këtë do të sjellim disa shembuj: Kur’ani Famëlartë në pikëpamje të kushtetutës dhe jurispodencës qartazi dhe konkretisht potencon në parimin e drejtësisë:

“Bëhuni të drejtë, sepse ajo është më afër devotshmërisë”.⁵⁴

“Dhe kur të gjykoni, ju urdhëron të gjykoni me të drejtë në mes të njerëzve”.⁵⁵

Ky parim të cilin e kanë cekur është një dispozitë e cila nuk ndryshon dhe sipas saj duhet punuar dhe sjellur në çdo kohë dhe vend, mënyra e zbatimit të parimit të drejtësisë i është lënë shekullit të përparimit, jetës dinamike, praktikimi i parimit të drejtësisë në një gjykatë ose në ca gjykata duke i ndarë organet e jurispodencës nga ato ekzekutive dhe nga ato ligdhënëse, e tërë kjo u është lënë në dispozicion njerëzve.

⁵³ Kur’ani: Nahl, 89

⁵⁴ Kur’ani: Maide, 8

⁵⁵ Kur’ani: Nisa, 58

Qëllimi parësor i sheriatit është zbatimi i parimit të drejtësisë, praktikimi në çfarëdo mënyre apo forme të cilën e parashohin ekspertët në këtë sferë nëse gjykata ia arrin qëllimit për drejtësinë e barabartë ndaj të gjithë njerëzve. Për shembull marrim parimin e të konsultuarit për të cilin flet ajeti:

“... dhe ata që konsultohen mes vete për punë të përbashkëta”,⁵⁶ parimi i barazisë, “Më i ndeshmi ndër ju është ai që më tepër është rujtur (nga të këqijat)...”,⁵⁷ në sistemin e mardhënieve tregtare “O besimtarë, kur merrni hua prej njëri-tjetrit për një afat të caktuar, shkruajeni atë...”⁵⁸, parime tjera shoqërore, rregulla kushtetare, ligje të ekonomisë...

Sa i përket çështjeve për të cilat nuk ka tekst origjinal, apo u nënshtrohet ixhtihadit të kohës, duke bërë analogji (krahasime) të sigurta, duke pasur parasysh atë që është më e dobishme dhe më e nevojshme ose argumente tjera në të cilat ulemaja kanë mundime të ndryshme. Për çështjet për të cilat nuk ka tekste dhe rreth të cilave diskutojnë dijetarët të thelluar në shkencë dhe në devotshmëri, nxjerrren dispozita me të cilat i afrohen asaj që është e dobishme dhe pajtohen me përparimin kulturor, shkoncor për këtë Islami thotë:

“Lejohet ndryshimi i dispozitave sipas nevojës së kohës”

Sa u përket çështjeve për të cilat ka tekste të prera, siç janë çështjet e akaidit, bazat e besimit, rregullat e ibadeteve, ndalimi i zinasë, kamatës, bixhozit, përcaktimi i pjesës së trashëgimit, kohëzgjatja e pritjes pas shkurorëzimit ose pas vdekjes së bashkëshortit (iddet) dhe të ngjajshme me ta, në këto sfera ku ka tekste të prera, nuk lejohet ixhtihadi as që mundësohet kurrfarë ndryshimi, dhe çdokush që mundohet të bëjë ndryshim apo reformë në të ai është shkatërrues i sheriatit, i ka shpallur luftë All-Illahut xh.sh. dhe Pejgamberit dhe “zhvishet” nga Islami. Për këtë çështje dijetarët e Usulit thonë:

“Nuk ka vend ixhtihadi aty ku ka tekst Kur’anor” (dhe hadith sh.p.)

Se sheriatu Islam është i përhershëm për çdo kohë dhe pandërprerë jep frytin e vet, ka norma ligjëdhënëse të nxjerrura nga burimet Islame, p.sh. “e keqja nuk ndërpritet me

⁵⁶ Kur’ani: Shurah, 38

⁵⁷ Kur’ani: Huxhurat, 13

⁵⁸ Kur’ani: Bekare, 282

të keqe”, “lejohej demë personal që të largohet demë i përgjithshëm”, “nevoja të ndaluarën e bën të lejuar”, “largimi i të keqes ka përparësi nga ajo që t sjell dobi”...

DREJTËSIA ABSOLUTE

Me sintagmën “Drejtësia Absolute” nënkuptojmë se sheriati Islam ka për qëllim jetësimin e drejtësisë absolute mes njerëzve në përgjithësi, vëllazërimin e sigurtë në mes tyre, mbrojtjen e gjakut të tyre, ruajtjen e nderit dhe pasurisë, lirisë së të menduarit siç ia mbron fenë dhe moralin.

Pra synimi final i tij është që njerëzit të jenë të kënaqur me jetën e tyre, edhe në këtë botë edhe në botën tjetër. Qëllimi i shariatit Islam, nuk është që t’i ofrojë mirësi, dobi ndonjë klase në mesin e njerëzve, ndonjë populli, as që ka për qëllim t’i ofrojë të ardhura materiale duke lënë pas dore anën morale-shpirtërore, as t’i ofrojë kënaqësitë e kësaj bote e të lihet pas dore bota tjetër siç predikojnë disa sekte askeike. Të gjitha këto porosi është e pamundshme që të rrjedhin nga një sistem apo filozofi njerëzore, por ka nevojë për diturinë e pakufishme dhe mëshirën e All-llahut, sepse njeriu shikon nga një aspekt, apo disa sish, duke lënë pas dore shumë të tjerë, kurse All-llahu i Gjithëmëshirshëm dhe Fuqplotë, me diturinë dhe mëshirën e Tij përfshin çdo gjë. Ja të shohim se ç’thotë ajeti Kur’anor për këtë:

“A nuk e di Ai që ka krijuar, kur dihet se Ai depërton në thellësi të sekreteve, i njeh hollësitë”.⁵⁹

Pra kjo, rini e dashur na tregon më qartë se sheriati Islam ka veçoritë dhe specifikat e vata, siç janë: drejtësia, përtëritja dhe vazhdimësia. Ky është ai ligj i cili vlen përgjithmon, ndriçon botën, civilizimin, jep lumturinë, ngren lart në qiellë dritën e diturisë dhe kulturës, krenarisë, famës, përhershmerisë...

DËSHMITË MBI PËRHERSHMËRINË, VLERËN DHE AKTUALITETIN E SHERIATIT ISLAM

Se ky shariat është përtëritës, i përhershëm, që ua plotëson popujve nevojat në çdo kohë dhe vend, do të na tregojnë këto dëshmi:

Dëshmia se ç’ndodh në praktikë me sistemet dhe ligjet njerëzore; (ndryshimet permanente na dëshmojnë se i vetmi sistem i volitshëm është sheriati sh.p.)

⁵⁹ Kur’ani: Mulk, 14

Dëshmitë e simpoziumeve shkencore ndërkombëtare dhe Dëshmitë e dijetarëve të matur e të përmendur të Perëndimit

Sa i përket dëshmisë aktuale për përhershmerinë dhe kontinuitet e sheriatit, teorinë ligjore me të cilat mburet koha e re, apo filozofitë e ndryshme kushtetutare, të gjitha këtyre Islami ua ka tejkaluar, prej asaj kohe kur kanë filluar të ngriten para 14 shekujve ligjdhënësia dhe jurisprudenca në baza të sheriatit Islam.

Juristi i famshëm Abdul-Kadër Aude, All-llahu e mëshiroftë atë dhe vëllezërit e tij dëshmorë, në parathënien e vëllimit të parë të librit të tij të njohur “Et-teshri el xhinaj fil Islam” ka paraqitur një përmbledhje me teori dhe parime ligjdhënëse legislative të cilat ligjet pozitive i kanë njohur tek në kohën e fundit.

Teoria mbi barazinë në Islam daton prej kohës së shpalljes së Kur’anit i cila qartë ka përcaktuar se assesi nuk ka përparësi personi prej personit, shoqëria prej tjetrës shoqëri, fisi prej fisit, raca ndaj racës, sunduesi nga qytatari i rëndomtë, argument për këtë kemi në ajetin 13 të sures Huxhurat: “O ju njerëz, vërtet Ne ju krijuam juve prej një mashkulli dhe një femre, ju bëmë popuj e fise që të njiheni ndërmjet vete e s’ka dyshim se tek All-llahu më i ndershmi ndër ju është ai që më tepër është ruajtur (nga të këqijat)...” Këtë nuk e kanë njohur ligjet “pozitive” deri në fund të shekullit XVIII dhe fillimi i shekullit XIX, dhe e praktikojnë në mënyrë të kufizuar në krahasimin me sheriatin Islam, e cili teorinë e ka shëndrruar krejtësisht në praktikë.

Teorinë mbi liritë njerëzore, Islami e ka praktikuar në formën më të bukur, ku vë në praktikë lirinë e të menduarit, besuarit, të shprehurit etj. Shehidi Abdulkader Aude ka cekur disa tekste të cilat i inicojnë këto liri me të cilat të bindet truri dhe të pushon zemra.

Teoria e të konsultuarit ceket në Kur’an qysh në periudhën Mekkase “...dhe ata që konsultohen në mes veti për punë tëpërbashkëta”⁶⁰ e është përforcuar me ajetin i cili zbriti në Medine:

“E konsultohu me ta në të gjitha çështjet...”⁶¹.

Sheriati Islam ua ka tejkaluar ligjeve të shpikura nga njerëzit, në “parimin e konsultimit” për njëmbëdhjetë shekuj. Revolucioni Francez, ligjit Anglez i cili e ka njohur këtë parim

⁶⁰ Kur’ani: Shura, 38

⁶¹ Kur’ani: Ali Imran, 159

në shek. XVII, kurse ligji i SHBA-ve e ka aprovuar këtë në gjysmën e dytë të shekullit XVIII.

Poashtu nga këto teori është edhe “Teoria e përkufizimit të kompetencave të sunduesit” e kjo bazohet në tre parime esenciale (qëndrore):

Kufizimi i kompetencave të sunduesit Përgjegjësia për tiraninë dhe gabimet e tij, dhe E drejta e popullit për shkarkimin e tij.

Kjo teori me këto tre parime ka ardhur mu në atë kohë, kur kompetencat e sunduesit në tërë botën ishin absolute mbi popullin; Sheriati Islam është ligji i parë i cili i kufizon këto kompetenca i detyron sunduesit që të sillen në suaza të normave Islame, dhe nuk mund të dalë jashtë këtyre normave, përndryshe nuk duhet të respektohen e as tu dëgjohet fjala.

Teoria e regjistrimit dhe kontratave, është teoria e regjistrimit të borxhit në mënyrë të shkruar qoftë ai i vogël apo i madh. Këto teori i ka përfshirë ajeti 282 i sures Bekare:

“O besimtarë, kur merrni hua prej njeri-tjetrit për një afat të caktuar, shkruajeni atë. Dhe nga gjiu juaj le të shkruaj një shkruer i drejtë dhe të mos ngurrojë nga të shkruarit është siç e ka mësuar All-llahu...”

Këto teori të shariatit Islam të cilat datojnë qysh para 14-të shekujve gjatë kohë kanë qenë temë dyshimi apo nënçmimi nga armiqtë e shariatit Islam, të cilët me vonë janë detyruar t’i pranojnë për hirë të së vërtetës dhe të penguarit të zullumit ndaj individit dhe shoqërisë.

Shembuj konkret për këtë kemi në dy parime të mirënjohura që vijnë:

Shkurorëzimi të cilin të gjitha shtetet e Perëndimit janë detyruar që ta pranojnë, dhe më i fundit prej tyre ishte shteti katolik Italia. Në vitin 1968 është mbajtur një simpozium në Lahaj për ligjin special shtetëror, i cili ishte i njëmbëdhjeti me radhë, nga temat rreth të cilave u diskutua ishte përgatitja e planit për njohjen e shkurorëzimit dhe ndarjen legale në nivel shtetëror, e kjo do të thotë kthyerje në ligjin Islamik.

Kamata për të cilën një kohë të konsiderueshme kanë menduar se rrota e ekonomike nuk mund të ec përpos me të, derisa erdhi koha ekonomistët më të mëdhenjë në Perëndim e kanë sulmuar dhe gjykuar kamatën në emër të ditorisë (shkencës) dhe

ekonomisë e jo në emër të fesë dhe besimit. Ndodh që emri më i njohur që ceket në këtë sferë është emri i ekonomistit të shquar britanik Kinzi i cili ka konstatuar se “shoqëria nuk mund kurrë të arrijë drejtësinë përveç se me zdukjen e kamatës”. Poashtu gjermani dr. Shaht thotë: “Në mënyrë matematikore del në shesh se e gjith pasuria u kthehet disa kamataxinjëve”.

Duhet që të kthehemi dhe të bëjmë një shikim shkrimeve të dr. Isa Abduhu, dr. Ahmed Nexhar, librit “Ekonomia jonë” të prof. Muhammed Bakir Sadr. temave të ndryshme mbi ekonominë të cilat i ka shkruajtur mendimtari i famshëm Ebul Ala el Mewdudi në të cilat ka sqarime me vlerë të posaçme.

Sa u përket dëshmimeve të simpoziumeve ndërkombëtare mbi përshtatshmërinë dhe përhershëmërinë e sheriatit Islam, mjafton të cekim simpoziumet ndërkombëtare siç vijojnë:

Në vitin 1937 në qytetin Lahaj u mbajt një simpozium për ligjin komparativ, në të u ftua edhe Az’hari sherifi, në këtë tubim morën pjesë dy përfaqësues të tij të cilët folën mbi temën “Përgjegjësia e qytetarit dhe ligji penal në sheriatin Islam”, për pavarësinë e fikhut Islam dhe refuzuan çdo lidhshmëri në mes sheriatit Islam dhe kanunit Romak dhe në fund simpoziumi shënoi përfundime me vlera historike sa i përket njerëzve që mirren me ligjdhënësi, prej referatave perëndimore, në të u regjistruan këto pika:

Konsiderimi e sheriatit Islam si bazë në ligjdhënësinë e përgjithshme Ka gjallëti dhe është gjithmonë aktual

Qëndron nga vetvetiu dhe nuk varet nga diçka tjetër

Në të njejtin qytet, Lahaj, në vitin 1948 u mbajt simpoziumi ndërkombëtar i avokatëve në të cilin morën pjesë 53 shtete nga bota, me përfaqësues më të shquar të tyre në këtë sferë. Ky simpozium përfundoi me këtë konkluzë: “Duke pasur parasysh se ligjdhënësia Islame posedon vlerë dhe rëndësi të posaçme shoqata (lidhja) ndërkombëtare e avokatëve ka nevojë ta studiojë këtë ligjdhënësi dhe duhet stimuluar për këtë çështje”.

Në v. 1950 “Shoqata mbi të drejtat në Lindje” mbajti një simpozium me temën mbi jurisipodencën (fikhun) Islame në fakultetin e drejtësisë pranë Univerzitetit të Parisit në temën “Java e fikhut (jurisipodencës) Islam”. Ishin të ftuar një numër i madh i profesorëve të shquar të fakulteteve juridike të shteteve Arabe si dhe të tjerë nga bota, si të fakulteteve të Ez’harit, avokatë francez, arab dhe orientalistë. Prej fakulteteve, të

Ez'harit kanë marrë pjesë katër profesorë, dy prej Sirie, janë shkoqitur pesë tema të fikhut të cilat i kishin përcaktuar organizata ndërkombëtare një vit më parë. Temat ishin si vijojnë:

Nevoja për pronë private

Nevoja për pronën e përgjithshme (shoqërore) Problematika e të drejtës ndëshkimore (penale) Ndikimi i medhhebeve të ixhtihadit në njëri tjetrin dhe Teoria e kamatës në Islam

Të gjitha ligjëratat ishin në gjuhën frënge dhe për çdo ditë përcaktohej nga një temë. Në fund të temës zhvilloheshin polemika dhe diskutime të rëndësishme me ligjëruesin. Gjatë diskutimeve u ngrit një anëtarë i cili ishte përfaqësues dhe kryetar i lidhjes së avokatëve të Parisit dhe tha: Unë, nuk e di si të gjej përputhshmëri në mes të asaj që është thënë mbi ngurtësinë e fikhut Islam dhe se ai nuk mund të përfshijë nevojat e njeriut të civilizuar dhe në mes të kësaj që tash dëgjojmë në ligjëratat dhe diskutime të cilat vërtetojnë të kundërtën me argumente, parime dhe tekste të argumentuara. Dhe më në fund simpoziumi solli konkluzë-deklarata të përbashkët: “Duke u bazuar në dobishmërinë e padyshimtë se temat të cilat u parashtruan gjatë javës së fikhut Islam dhe diskutimeve që u zhvilluan qartazi konstatojmë se:

Parimet e fikhut kanë vlerë ligjëdhënëse dhe juridike në të cilën nuk dyshohet.

Ndryshimet e mendimeve në fikhun Islam përfshijnë një pasuri të çmuar të kuptimeve dhe njohurive. Kjo është një gjë mahnitëse dhe në këtë mënyrë fikhut Islam i mundësohet t’u përgjigjet çytjeve të kohës.

Këto dëshmi të simpoziumeve ndërkombërate vlejné si argumente për rëndësinë dhe përhershëmërinë e sheriatit Islam.

“Ne do tu bëjmë atyre të mundshme që të shohin argumentet Tona në horizonte dhe në veten e tyre deri sa tu bëhet e qartë se ai (Kur’ani) është i vërtetë. A nuk mjafton se Zoti yt është dëshmitar për çdo gjë?”⁶²

Sa u përket shkenctarëve (të matur) për përhershëmërinë dhe përshtatshmërinë e sheriatit Islam dhe për nevojë që ka bota për të, nuk kanë të numruar. Këto dëshmi nuk vijnë nga dijetarët e Ez’herit, nga shkencëtarët musliman, e as nga profesorët e fikhut

⁶² Kur’ani: Fussilet, 53

nga univerzitetet e mëdha Islamike, por këto janë dëshmi të shkencëtarëve të mëdhenjë të ligjeve pozitive, të cilët jetën e kanë harxhuar duke studijuar ligje të ndryshme, janë bindur për vlerën e tyre, pastaj kur e kanë kuptuar sheriati Islam kanë dëshmuar dhe kanë pranuar sinqerisht se sheriati Islam në çdo periudhë ua ka tejkaluar ligjeve tjera. Pra e shohim të nevojshme që të cekim disa nga dëshmitë e njerëzve të cilët bindshëm flasin për vlerën e tij: Dr. Askio Nesabato, thotë: “Sheriati Islam ua ka tejkaluar në çdo lëmi ligjeve Evropiane, ai është ligj më i sigurt dhe më stabil” Dijetari i shquar Shibril, dekan i fakultetit juridik pranë Univerzitetit të Vijenës në simpoziumin mbi drejtësinë (jurisprudencën) në vitin 1927 ka thënë: “Njerëzia krenohet që Muhammedi i takon racës së tyre, edhe pse nuk dinte shkrim-lexim ka arritur me sukses që para 14 shekujve, ka ardhë me një ligj (shariat) të cilin në Evropianët sikur të arrinin vlerën e tij pas 1000 viteve do të ishim më se të kënaqur”.

Filozofi (anglez) Bernard Shaw thotë: “Feja e cila iu shpall Muhammedit posedon tërheqshmëri të posaçme pasi që ajo ka gjallërinë e përhershme, ajo është feja e vetme e cila i posedon nevojat e kohës, pra jam i mendimit dhe e shoh të nevojshme që Muhammedi të shpallet shpëtimtar i njerëzimit, po sikur udhëheqësia e botës moderne t’i besohet një njeriu si Muhammedi, do t’i zgjidhte të gjitha problemet e kohës aktuale”.

Historiani anglez Veilz në librin e tij “Studime mbi historinë njerëzore” thotë: “Evropa i ka borxh të madh Islamit në aspektin e ligjit administrativ dhe ekonomik”. Historiani Françez Sidijo pohon se ligji i Napoleon Bonapartës është kopjuar nga libri i fikhut të Imam Malikut me titull “Sherh derdir ala metin halil”. Gustav Lebon përcjell fjalët e prof. Libri i cili thotë: “Sikur mos të ishin paraqitur arabët në arenën ndërkombëtare, renesansa evropiane do të vonoheshte për disa shekuj”. Lin Bol në librin e tij “Arabët në Spanjë” thotë: “Kur Evropa ka qenë në errësirën e injorancës dhe prapambeturisë, mu atë kohë (Spanja) Endelusi ishte udhëheqës në dituri dhe simbol i kulturës në botë”.

Të gjitha këto dëshmi dhe të ngjajshme me to, qartazi dëshmojnë për atë se sheriati Islam posedon një thesar juridik, fuqi që e nxit njeriun në shkencë dhe kulturë, vlera e diçkahit shihet kur e pranojnë të tjerët e sidomos armiqtë...

Kanë dëshmuar bota mbi vlerën e tij, madje edhe armiqtë

e vlera qëndron mu aty

kur për dikë (diçka) dëshmojnë armiqtë.

GJENIALITETI I MUSLIMANËVE TË FAMSHËM (DIJETARËVE MUSLIMAN) GJATË HISTORISË

Rini prej asaj që kaloi, përfundojmë se Kur'ani i madhëruar për të cilin brohoritni duhet të jetë udhëzues dhe duhet të sundojë ligji i tij, pra në këtë thirrni njerëz. Kjo është e vetmja rrugë me të cilën arrihet fitorja dhe fama, me të bëheni më të sigurtë dhe stabilizoheni, ... kur populli musliman jetonte sipas parimeve dhe mësimave Islame (në shekujt e kaluar) arriti kulminacionin në sundim dhe famë. Muslimanët kanë mbizotëruar në botë me kulturë dhe shkencë, Evropa ca shekuj është orvatur që të pijë ca pika nga burimi i kulturës Islame, shkencës dhe njehurive të cilat i shpikën muslimanët... derisa arriti kulminacioni në kulturën materiale dhe shkencat natyrore në kohën e re. Rini sikur feja juaj të mos ishte fe e diturisë, sikur Kur'ani të mos ishte prijës i famës, mësimi i fesë suaj simbol i përparimit historia nuk do të dëgjonte e as që do të regjistronte gjenialitetin e stërgjyshërve tuaj, historia nuk do të dëgjonte për prindërit tuaj të shquar anekënd botës të cilët i vunë themelet e kulturës dhe qytetërimit, ia bënë vetes obligimi mësimin, i dhanë botës shkenca dhe njohuri të ndryshme. Meritat e tyre përmenden në Lindje dhe Perëndim shekuj me radhë, me ta krenohen brezat dhe përcjellin lajmet e tyre pandërprerë.

Sa për ilustrim po ua cek disa prej këtyre pishtarë të shkencës dhe diturisë:

Ibn Halduni e ka themeluar sociologjinë, historinë; Ebu Zekerija er-Razi ka qenë pishtar në mjekësi; Ebu Ali ibn Sina në filozofi; Sherif el-Idrisi në gjeografi; Ebu Bekr-Hejthem në matematikë dhe astronomi; Ali ibn Hejthem në fizikë dhe optikë; Ebul-Kasmi Zehravij në kirurgji; Ebu Zekerija el-Avvam në botanikë; Ebul-Bena në aritmetikë; Ebu Rejhan Biruni në historiografi dhe arkeologji; Imam Gazaliu në kritikë dhe mbi të metet psikike; Imam Maliku në fikh, jurisprudencë; Ebu Hanifja në fikh, jurisprudencë; Shafiu në fikh, jurisprudencë; Ahmed ibn Hanbeli në fikh, jurisprudencë... dhe mijëra të tjerë që i hasim në histori. Njëkohësisht shkenctarët dhe orientalistët flasin mbi gjurmët që kanë lënë në shkencë dhe mbi shkrimet e tyre të njohura në botë. Këta pra janë paraardhësit e mi, më gjej të ngjashëm si ata! Rini shpallni botës moton "Kur'ani është kushtetuta jonë" sepse me këtë thirrje ndoshta do të zgjoni popullin nga gjumi, që ta rikthejnë famën e vet të varrosur, e të humbur, shtetin e vet të shkatërruar... kjo për All-llahun nuk është e rëndë që ta bëjë.

“(Ai ndihmon) Ata të cilët kur Ne u mundësojmë vendosjen në tokë, e falin namazin, japin zeqatin, urdhërojnë për të mirë dhe largojnë prej të keqës. All-llahut i takon përfundimi i çështjeve.”⁶³

⁶³ Kur’ani: Haxhxh, 41

XHIHADI ËSHTË RRUGA JONË

A e dini rini ç'do të thotë motoja “Xhiahadi është rruga jonë”?

Ajo do të thotë të japish mundin maksimal dhe të orvatesh me të gjitha forcat që sheriati të funksionojë në praktikë, në sipërfaqen e tokës, të pavërtetat, të cilat janë barrierë në rrugën e thirrjes të zhduken. Duhet të kemi parasysh se xhiahadi në Islam është disa llojesh:

Xhiahadi me pasuri, Xhiahadi predikues, Xhiahadi arsimor, Xhiahadi politik dhe, Xhiahadi luftarak

Për çdo lloj të xhihadit do të sjell sqarime duke shpresuar se do ta kuptoni qëllimin final për të cilin ju jeni krijuar dhe më të cilin , All-llahu juve u ka obliguar.

XHIHADI ME PASURI

Sa i përket Xhihadit me pasuri, ai është bazë për çdo xhihad për të cilin angazhohet i riu (musliman-shënim i përç.) në jetën e tij, pa marrë parasysh a është ai xhiahadi predikues, xhiahadi arsimor, politik apo ai luftarak.

Xhiahadi predikues ka nevojë për pasuri që të ketë bazë materiale për shtypjen dhe distribuimin e librave, gazetave, revistave etj.

Xhiahadi arsimor poashtu ka nevojë për pasuri (që t'i tubojë dhe angazhojë dijetarët dhe njerëzit me famë).

Në sferën e xhihadit politik pasuria është e nevojshme për të gjetur metoda dhe mënyra që të arrihet deri te fuqia dhe për të ofruar njerëz të specializuar në këtë lëmë (politikë).

Xhiahadi luftarak ka nevojë për pasuri, për tu ofruar armë, municion dhe përgatitje tjera ushtarake me të cilat do të mund tu kundërvihet armëve bashëkohore (të kundërshtarëve të Islamit sh.p.)

Xhiahadi me të gjitha llojet e tij nuk ka vlerë nëse si pikënisje nuk e ka xhihadin me pasuri, nëse pasanikët nuk harxhojnë pasuri në rrugën e All-llahut. Për atë shkak All-llahu xh.sh. tregon se shiahadi me pasuri dhe ai i përdorimit të forcës është ngushtë i

lidhur me xhihadin shpirtëror, për të cilin flasin shumë ajete të Kur'anit: "All-llahu bleu nga besimtarët shpirtërat dhe pasurinë e tyre me xhennet"⁶⁴

"Besimtarët janë vetëm ata që i besuan All-llahut, të dërguarit e Tij, e mandje nuk dyshuan dhe për hirë të All-llahut luftuan me pasurinë dhe jetën e tyre".⁶⁵

"Dilni (në luftë), le t'ju vijë (lufta) e lehtë ose e rëndë, luftoni për hirë të All-llahut me pasurinë tuaj dhe me veten tuaj..."⁶⁶

Për këtë dëshmojnë edhe hadithet e Muhammedit a.s. ku thotë: "Kush harxhon në rrugën e All-llahut (prej pasurisë), All-llahu ia paguan atij 700 fish"⁶⁷

"Kush e përgatit një ushtar, edhe ai vetë është ushtar" (nëse nuk ka mundësi që vet të merr pjesë) "Kush kujdeset për familjen e ushtarit, edhe ai është ushtar"

Kur xhihadi me pasuri është bazë për çdo xhihad, ata të cilët janë të caktuar nga muslimanët për punët e xhihadit, duhet ta dinë si ta ruajnë pasurinë, për nevoja ushtarake në të ardhmën. Pra, ju o rini keni përgjegjësi për grumbullimin e mjeteve materiale për realizimin e çështjes së xhihadit, që të arrijë qëllime kulminative të nderit, moralit dhe respektit ndaj fuqisë Islame, jepni atë (pasurinë) me çka u furnizoi All-llahu, ngase vetën fuqia e All-llahut xh.sh. do ta paguajë çdo vepër tuaj të mirë.

XHIHADI PREDIKUES

Xhihadi predikues do të thotë të predikuarit e Islamit në mënyrë gojore, të argumentuarit se thirrja Islame është obligim yni ndaj mosbesimtarëve, ateistëve dhe atyre muslimanëve që kanë devijuar nga rruga e vëretetë. Me këtë lloj xhihadi është i obliguar çdo musliman, sipas mundësive dhe rrethanave...

Pejgamberi a.s. ka thënë: "Transmetoni prej meje qoftë edhe një ajet". All-llahu xh.sh. në Kur'an ka thënë: "Ata të cilët i kumtojnë shpalljet e All-llahut, i frikësohen vetëm Atij e askujt tjetër pos Tij e All-llahut është mjaft llogaritës i mirë".⁶⁸

⁶⁴ Kur'an: Tewbe, 111

⁶⁵ Kur'an: Haxhxh, 15

⁶⁶ Kur'an: Tewbe, 41

⁶⁷ Transmetojnë: Trimidhiu dhe Nesaiu

⁶⁸ Kur'an: Ahzab, 39

Kuptohet që çdo besimtarë është i obliguar që të predikojë këtë fe pët t'ia mundësuar çdo njeriut njohjen e kësaj feje, pa marrë parasysh se a jeton në vendet Islame apo jo.

“Dhe kur All-llahu mori zotimin nga ata që iu pat dhënë libri: që gjithsesi t'ua publikoni njerzve, e të mos e fshehni...”.⁶⁹

“Ju jeni populli më i dobishëm, i ardhur për të mirën e njerzve, të urdhëroni për të mirë, të ndaloni nga e keqja dhetë besoni All-llahun”.⁷⁰

Duke u nisur nga ajo që cituam më lartë obligohet që të predikojë thirrjen (dawen) në rrethin e tij, mësuesi gjatë shpjegimit, nxënësi në shkollë, nëpunësi dhe punëtori në vendin e punës, tragtari në treg, prindi në familje, gruaja në shtëpi dhe në mesin e motrave të veta. Për këtë All-llahu xh.sh. në Kur'an thotë: “Besimtarët dhe besimtare të dashamirë të njërt-tjetrit, urdhërojnë për të mirë, e ndalojnë nga e keqja, e falin namazin dhe japun zekatin, respektojnë All-llahun dhe të dërguarin e Tij. Të tillët do t'i mëshiroj All-llahut. All-llahu është ngadhënjyes, i urtë”⁷¹

Rini, gjatë predikimit duhet pasur parasysh këto gjëra:

Të filluarit me atë që është më e rëndësishme, predikimi duhet të fillon prej besimit (akides) para ibadetit, duhet të predikohet ibadeti para rregullave të përgjithshme të jetës, të mësohen gjërat e përgjithshme para imtësirave si dhe, të formuarit e personalitetit para angazhimit me probleme politike. Ky metod i predikimit është metod që e kanë përdorur pejgamberët dhe as'habët e Pejgamberit a.s.

Transmetohet prej Ibni Abbasit se Pejgamberi a.s. e ka dërguar Muadh ibn Xhebelin në Jemen, dhe i ka thënë:

“Ti do të shkosh tek një popull prej Ehli Kitabëve (ithtarët e librit) gjëja e parë në të cilën do t'i thërrasësh të tjerët dihet të jetë shahadeti, dëshmia se nuk ka Zot tjetër përveç All-llahut dhe se unë jam i dërguari i Tij, nëse ata e pranojnë këtë, lajmëroj se All-llahu i ka obliguar me pesë kohë të namazit, nëse edhe këtë e pranojnë, mësoj se All-llahu i ka obliguar me sadaka e cila merret prej të pasurve dheu jepet të verbërve, nëse edhe këtë e pranojnë, merr prej pasurisë se tyre por jo prej asaj që ata e duan më

⁶⁹ Kur'ani: Ali Imran, 187

⁷⁰ Kur'ani: Ali Imran, 110

⁷¹ Kur'ani: Tewbe, 71

së tepërmi, frikoju mallkimit të të dëmtuarit se në mes tij dhe All-llahut nuk ka perde (lutja e tij nuk refuzohet, sh.p.)⁷²

Muslimi transmeton prej Ibni Mes'udit se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Mos e thuaj para njerëzve atë që nuk mund ta kuptojnë sepse shkakton huti tek ata”.

Durimi ndaj mundimeve, nga metodat të cilat i përdorin armiqtë e Islamit, në luftën e tyre permanente antiislame është edhe të akuzuarit e predikuesve të tij me akuza dhe intriga të rrejshme, me të vetmin qëllim që atyre t'ua humbin autoritetin para syve të popullit. Predikuesi nuk duhet të humb kohën dhe t'u vë veshin akuzave të cilat bëhen në adresë të tyre por, përkundrazi duhet të ndjek rrugën e Pejgamberit a.s. i cili edhe përskaaj shumë mundimeve, torturave dhe akuzave të pashembullta dhe të pakrahasuara, të tipit se ai është magjistar, poet, i çmendur, gënjeshtar... të gjitha këtyre fyerjeve dhe mundimeve ai nuk u ka dhënë rëndësi, thirrësve të ardhshëm u ka dhënë shembullin më të mirë durimin, bindje dhe qëndrueshmëri, derisa arriti ndihma e Zotit dhe çlirimi (i Mekkes sh.p.).

S'do mend se ligji i All-llahut është që pejgamberët, thirrësit në Islam, gjatë predikimit hasin në lloj-lloj sprovimesh, maltretimesh, persekutimesh “A mos mendojnë njerëzit të thonë: Ne kemi besuar e të mos vihet në sprovë? Ne i sprovuam ata që ishin para tyre, ashtu që All-llahu gjithsesi do t'i dallojë ata që e thanë të vërtetën, do t'i dallojë edhe gënjeshtarët”.⁷³ “A mendoni se do të hyni ne Xhennet, pa u provuar dhe ju me shembullin e atyre që ishin para jush, të cilët i patën goditur skamjet vuajtjet dhe qenë tronditur, sa që i dërguari thoshte, e me të edhe ata që kishin besuar: Kur do të jetë ndihma e All-llahut?! Ja (u erdhi ndihma) vërtet ndihma e All-llahut është afër!”⁷⁴

Poashtu Kur'ani në tregon fjalët e Llukmanit i cili e këshillon birin e tij: “O djali im, fale namazin, urdhëro për punë të mira, e ndalo nga të këqijat, përballo me durim çdo gjë që të godet, vërtetë, këto janë nga çështëjet më të preferuara”.⁷⁵

Tirmidhiu, ibn Maxhe, Ibn Habbani, Hakimi, transmetojnë prej Sab ibn Ebi Vekkasit i, cili thotë: “Thamë, o i dërguar i All-llahut, cilët njerëz përjetojnë sprova më të mëdha? Ai (Pejgamberi) tha: “Pejgamberët, njerëzit e mirë; njeriu sprovohet sipas shkallës së besimit, nëse është i bindur në fe sprovohet shumë, nëse në mesimin e tij ka dobësi,

⁷² Transmetohet në: Kutubu Sitte (përveç Malikut)

⁷³ Kur'ani: Ankebut, 2, 3

⁷⁴ Kur'ani: Bekare, 214

⁷⁵ Kur'ani: Llukman, 17

All-llahu e sprovon aq sa e ka besimin. Ai (All-llahu) duke e sprovuar njeriun ia falë mëkatet, ashtu që në sipërfaqen e tokës të ec pa asnjë mëkat”.

Muslimi në librin e tij transmeton se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Xhenneti është i rrethuar me mundime kurse Xhehenemi me kënaqësi dhe dëfrime”.

Buhariu poashtu në librin e tij transmeton se kurejshitet i mundonin besimtarët, e ata (besimtarët) erdhën te Pejgamberi a.s i cili ishte i mbuluar me xhumen e tij nën hijen e Qabes, dhe i thanë: “A nuk lyp ndihmë për ne, a nuk i lutesh All-llahut që të ndihmojë? Pejgamberi a.s u përgjigj: “Para jush ka pasur rast kur njeriu është marrë, është futur në tokë, ia kanë vënë sharrën mbi kokë, e kanë ndarë në dy pjesë, me krahër të hekurt ia kanë ndarë mishin prej eshtrave, e as kjo nuk e ka larguar nga feja e tij. Beto hem në All-llahun se kjo fe do të përhapet derisa urdhëri do të udhëtojë prej Sanës deri ne Hadrameut duke mos iu frikuar askujt përpos All-llahut, pra ju mos shpejtoni.”

Rini islame, ju keni për detyrë që në vetvetën tuaj të formoni shprehi durimi, qëndrueshmërie, sakrifikimi, vendosmërie, derisa në fund të korrni fitoren dhe të hyni në Xhennet me pejgamberët, besnikët e dalluar, dëshmorët... sa shoqëri e mirë është kjo!

STUDIMI I AMBIENTITI DHE RRETHANAVE NË TË CILAT DUHET PREDIKUAR.

Ata të cilët e kanë obligim xhihadin përmes predikimit duhet që ta studijojnë vendin dhe ambientin ku do të predikojnë, të njohin simptomat e dalaletit (humbjes), shkaqet e devijimit, metodën e cila e përkon me aftësitë mendore të tyre, mundësitë, nivelin e njohurive etj. p.sh. në një vend ku sundon komunizmi, ekzistencializimi ose masonizimi, ai popull ka davijuar në ide, besim, moral. Në këtë vend duhet zgjedhur librat të cilat shpërndahen, ligjëratat të cilat mbahen, temat rreth të cilave diskutohet, kurse krejtësisht diametral është rasti në një vend ku mbretëron krishterizmi, idetë kapitaliste, liberalizimi dhe demokracia. S’ka dyshim se me kujdes duhet të studijohen shkaqet e devijimit, poashtu duhet që plotësisht të jihen ata që kanë devijuar. Poashtu ka nevojë për hartimin e planeve dhe gjetjen e metodave përkatëse në kontaktim me të tjerët, e domosdoshme është puna permanente, e palodhshme, që feja të arrin tek të gjithë njerëzit. Fillimi i çdo xhihadi predikues është në qëllimin sa më të shpejtë të përmirësimit të muslimanëve, nashkimit e forcave të tyre.

METODAT E XHIHADIT PREDIKUES

Si metoda të xhihadit predikues janë:

Shpërndarja e literaturës Islame; Shpërndarja e revistave, gazetave Islame;

Hutbeja e xhumasë, ligjërata, derse të përgjithshme nëpër xhamia, shtëpi,

Da'weja (thirrja) në mënyrë individuale, vizitat, ekskursionet, organizimi i kurseve të ndryshme...

Mbajtja e koncerteve (Islamike sh.p.), dramave me tematikë nga historia Islame, me temë shoqërore...

Këto janë disa shembuj mbi xhihadin predikues por problemi nuk përfshihet vetëm në atë që u cek, ka raste kur thirrësi gjen një metodë të përshtatshme për predikimin me të cilën do të ketë shumë sukses, gjë kjo e cila nuk u kujtohet thirrësit tjetër! Me rëndësi është që ata (thirrësit në fe) të shpikin metoda me të cilat do të kenë sukses në popull dhe ta nxisin rininë që të jetojë sipas parimeve Islame, që ata (rinia) të ndejnë përgjegjësi dhe obligim për përhapjen e Islamit. Thirrësit duhet që njerëzve t'u argumentojnë se ata janë predikues të sigurtë të cilët nga rruga e All-llahut nuk i pengon fyerja dhe nënçmimi i dikujt, e as që mund t'i luhasin vështirësitë sadoqë të jenë... as që nuk do t'i luhasin erërat sadoqë të fryejnë, kur janë duke punuar në rrugën e All-llahut, kur ndohmojnë fenë, kur lart ngrejnë fjalën e All-llahut.

XHIHADI ARSIMOR

Sa i përket xhihadit arsimor, kjo do të thotë të japish mundin maksimal për të formuar personalitetet të arsimuar, të kulturuar, me ide të pastërta Islame, me botëkupimie të drejta ndaj fesë Islame, botës, jetës dhe njeriut në përgjithësi.

Për bazë të këtij lloji të xhihadit e kemi hadithin e Pejgamberit a.s. të cilin e transmeton. Taberaniu prej Bekir ibn Marufit prej Alkames se Pejgamberi a.s. një ditë mbajti një fjalim, lavdëroi punën e një grup muslimanësh, pastaj tha: "Ç'mendojnë ata njerëz të cilët nuk i mësojnë fqinjët e tyre e as që i këshillojnë, as që i urdhërojnë për punë të mira, as që i ndalojnë nga punët e këqija, poashtu ç'mendojnë ata njerëz që nuk mësohen prej fqinjëve të tyre, as që pranojnë këshilla prej tyre. Beto hem se çdo njeri ose do t'i mësoj fqinjët e vet, do t'i këshillojnë, do t'i urdhërojnë në punë të mira, do t'i ndalojnë nga të këqijat, poashtu çdo njeri do të mësohet nga fqinjët e vet, do të këshillohet përndryshe së shpejti do t'ju arrijë denimi" Pejgamberi a.s. zbriti pas kësaj e

njerëzit filluan të pyeten mes vete: “Cilët e ka për qëllim Muhammedi a.s”.?

Pergamberi a.s. tha: “Esharijtë janë njerëz të dijshtëm, në fqinjësi kanë beduin të padijshtëm”. Këtë gjë e morrën vesh Esharijtë, erdhën te Pejgamberi a.s. dhe i thanë: “O i dërguar i All-llahut, ke lavdëruar një popull, kurse neve na ke përmendur për të keq, ç’është halli ynë?”. Pejgamberi a.s. u përgjigj:

“Çdo popull e ka obligim që ta mësoj fqiu e vet, ta këshillojë, ta urdhërojë në të mira, ta ndalojnë nga të këqijat, poashtu çdo popull duket të mësoj nga fqiu i vet, të pranojë këshilla ose do t’u arrijë denimi në këtë botë”. Ata thanë: “ O i dërguar i All-llahut a t’u tregojmë edhe të tjerëve për këtë obligim”? Pejgamberi a.s. përsëriti hadithin. Ata kërkuan një vit afat. Pejgamberi a.s. u dha në vit afat që t’i mësojnë fqinjët e vet dhe pastaj e lexoi këtë ajet të Kur’anit:

“Ata që mohuan të vërtetën nga beni israilët, u mallkuan prej gjuhës së Davudit dhe të Isait, të birit të Mejremës. Kështu u nepua, sepse kunëshuan dhe e tepruan. Ata ishin nga ata që nuk ndalonin nëri – tjetrin nga e keqja qëpunonin. E ajo që punonin ishte e shëmtar”⁷⁶

Taberaniu transmeton prej Ibni Abbasit se Pergamberi a.s. ka thënë: “Këshillohuni në mes vete në dituri, se trathtia e moskëshilla është më e rëndë sesa trathtia në pasuri, All-llahu gjithsesi do t’ju pyet për këtë”.

All-llahu xh.sh. në Kur’anin famëlartë thotë:

“Nuk është e nevojshme të dalin në luftë të gjithë besimtarët. E përse nga çdo grumbull i tyre të mos shkojë një grup për t’u aftësuar në diturinë fetare, për të mësuar popullin e vet kur të kthehet te ata në mënyrë që ata të kutojnë (e të ruhen)”⁷⁷

Imam Gazaliu në Ihja ulumid – din thotë: “E duhur është që në çdo xhami apo lagje të ketë dijetarë i cili do t’ua mësoj njerëzve fenë, poashtu edhe në fshat duhet të ketë dijetarë, çdo dijetarë duhet të dalë jashtë dhe të komunikojë me njerëzit të cilët i kanë afër, t’ua mësojë fenë dhe dispozitat e sheriatit.

⁷⁶ Kur’ani: Maide, 78, 79

⁷⁷ Kur’ani: Tewbe, 122

Muslimani nuk mund t'ia arrijë qëllimin e xhihadit predikues ashtu siq kërkohet, përderisa të mos pasurohet me dituri nga Kur'ani dhe sunneti, sa më i përgatitur që të jetë aq më tepër do të ketë sukses.

Pasi që çdo besimtar nuk mund ta studijojë në detaje Kur'anin dhe hadithin, atëherë, çdo i ri i cili është predikues duhet të mësojë te dijetarët (ulemaja). Kur të pasurohet me dituri dhe të arrijë kulturë atëherë obligohet që t'i mësojë, udhëzojë, t'i këshillojë njerëzit, sepse ai që nuk ka dituri nuk mund ti mësojë të tjerët.

Për të riun musliman e domosdoshme është që të merr shembull nga historia Islame, biografia e Pejgamberit a.s., praktika e të parëve të mirë të cilët ishin (dhe do të jenë) pasqyrë për muslimanët shekuj më radhë, e domosdoshme është që të shfrytëzojnë praktikën e të parëve të tij të cilën kanë qenë në rrugën e drejtë.

Muslimani është i obliguar që të kujdeset për gjendjen e muslimanëve sipas porosisë së Pejgamberit a.s. i cili thotë: "Kush nuk kujdeset për gjendjen e muslimanëve nuk është prej nesh", prandaj muslimani duhet që ta njohë gjendjen e muslimanëve në botë siç është e duhur që t'i njeh kurthat që përgatiten kundër Islamit, që të ketë mundësi për tu ikë atyre kurthave dhe intrigave të ndryshme e njëkohësisht t'i shpëtojë muslimanët tjerë nga ato.

I riu musliman e ka të ndaluar që të mbesë injorant, duke arsyetuar se nuk ka arsimim përkatës, përkundrazi ai duhet që t'ua mësojë të tjerëve atq që e din pa kurrfarë të mete.! Fakihët kanë thënë: "Kush e din një mes'ele (rregull) është bërë fakih në të, dhe borxh e ka t'ua mësojë të tjerëve". Gjë e mirë në përhapjen e diturisë është maksima "MËSOVA TË TJERËVE ATË QË E DI", sepse nëse i përmbahen kësaj maksime, përforcojnë diturinë e vet, të tjerët kanë dobi prej tyre, e përhapin diturinë anekënd... Tek dijetarët (ulemaja) ka një rregull: "Ai i cili nuk i mëson të tjerët, nuk mësohet dhe nuk e përforcon diturinë e vet asnjëherë".

Asnjë dijetari nuk i lejohet që të fshehë diturinë e vet për të kënaqur qeveritë tirane, sepse në atë është vdekja e vërtetë dhe mbisundimi i të padrejtësi, rrënimi i parimeve të Islamit, zinxhiri i Islamit këputet dhe shkatërohet:

"Ata të cilët fshehin argumentet dhe faktet që Ne i shpallëm, e pasi që ato ua shqaruan njerëzve në librin, të tillët i mallkon All-llahu, i mallkojnë edhe ata që mallkojnë",⁷⁸ "Ata që fshehin nga libri atë që shpalli All-llahudhe për të fitojnë shumë të paktë, ata në

⁷⁸ Kur'ani: Bekare, 159

brqet e tyre fusin vetëm zjarrë. All-llahu nuk do t'u flasë në Ditën e Gjykimit dhe as nuk i shfajëson ata, por për ta pason dënimi i rëndë i padurueshëm”.⁷⁹ Ebu Davudi dhe Tirmidhiu transmetojnë prej Ebu Hurejres se Pregamberi a.s. ka thënë: “Kush pyetet për një çështje (pyetje) dhe ai e fshehë këtë (nuk përgjigjet p.sh.), në Ditën e Gjykimit do të lidhet me pranga të zjarrit”. Hakimi transmeton nga Xhabir ibn Abdullahi r.a. se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Kush ia plotëson dëshirën sulltanit (sunduesit) me atë që hidhëron Zotin e Tij, ka dalë nga feja e All-llahut”.

Metodat e xihadit arsimor janë:

Hapja e kurseve për mësim, kohëzgjatja e të cilave veret nga nevojat e të regjistruarve, Më e përshtatshme do të ishte që të jetë 40 ditë, Omeri r.a. i ka thënë një njeriu: Ku ishe? Tha: Në luftë? E pyeti: Sa kohë ke luftuar? Tha: 30 ditë. Omeri r.a. tha: Pse nuk i plotësove 40 ?!”

Ndoshta përcaktimi i kohës rrjedh nga fjalët e All-llahut:

“Dhe kështu u mbush afati për takimin me Zotin e Tij në katërdhjetë net..”.⁸⁰ (bëhet fjalë për Musain a.s. sh.p.).

Gjatë formimit të kurseve duhet të rregullohet çështja e programit, mësimdhënësve, afati dhe puna... prej ku besimtari do të dalë i pasuruar me dituri dhe shpirtërisht i ngritur. Duhet ditur se në shumë raste nuk mjafton një kurs që të pasurohesh me njohuri Islame, prandaj duhet të zhvillohen tubime nëpër shtëpi dhe xhami

Leximi i pandërprerë, është thënë:

“Mendjemprehti i mjafton libri për ta ngritur (pasuruar)” Libri e zëvendëson mësuesin, mendjemprehti dhe i zellshmi dijnë si, dhe praj ku të fitojnë dituri.

Përsëritje e mësim në mes dy nxënësve apo studentëve, gjë kjo e cila mjaft do të ndikojë për kuptimin emësimin, përforcimin e diturisë dhe të kuptuarit e gjërave të pakuptueshme, prandaj është thënë:

“Përsëritja e dy rreshtave është më e dobishme sesa leximi i disa librave”.

⁷⁹ Kur’ani: Bekare, 174

⁸⁰ Kur’ani: A’arafë, 142

Hapja e shkollave fetare; kjo ka vazhduar shekuj me rradhë deri me ditën e sodit, që të përgatiten besimtarë të dijshtëm dhe (thirrës) të aftë: Atyre që u intereson çështja e Islamit në kohën aktuale, duhet që të hapin sa më shumë medrese, kjo mund të arrihet, e All-llahu i din qëllimet.

Organizimi i tubimeve të hapura në xhami. Ebu Derda r.a. ua mësonte njerëzve Kur'anin në xhaminë e Damaskut prej mëngjezit deri në drekë, duke i ndarë ata në dhjetë, çdo dhjetë presonave ua ka caktuar nga një udhëheqës. Ebu Derda ishte mbikqyrës i të gjithave dhetsheve te ai ktheheshin për atë që nuk e dinin. Ebu Musa el Esh'ariu në xhaminë e Basrës i ulte njerëzit grupe – grupe dhe u lexonte Kur'an.

Omer ibn Abdul Azizi dërgoi një njeri te Ebu Bekr ibn Hazm duke e porositur: “Ki kujdes, kërkoj hadithet e Pejgamberit a.s. dhe shënoj ata sepse frikohem që mos të humbet shkenca e hadithit dhe dijetarët e saj, mos prano përpos haditheve të Pejgamberit a.s., dijetarët le të përhapin diturinë, le të ulen dhe le t'i mësojnë ata që nuk dijnë, sepse dituria kur mbetet e fshehur humbet”. Prandaj dijetarët për përhapjen e diturisë kanë përdorur shumë metoda, dikush prej tyre i ka mësuar njerëzit në xhami të caktuar dhe në kohë të caktuar, një natë u ka mësuar tefsir, një natë hadith, një natë fikh, një natë histori Islame etj. Dikush i ka mësuar ditë pas dite mësim të shumta. Dikush ka qenë i caktuar t'ua mësojë një lëndë të posaçme, e dikush ka mbajtur në xhamin e tij mësim me afat dhe program të caktuar.

Mënyrat dhe metodat me të cilat muslimanët mund të armatosen me kulturë dhe njohuri Islame janë të shumta. Atyre që sinqerisht punojnë për Islam asnjëherë nuk u mungojnë mënyrat e as metodat që t'u ofrojnë dituri atyre që janë kureshtarë për njohuri Islame. Qëllimi final i kësaj është të kuptuarit se, kjo kulturë është komplete dhe e përshtatshme për çdo kohë. Personi i cili nuk e njoh sa duhet kulturën Islame devijon, afrohet në humnerën e dalaletit duke menduar se ka vepruar mirë.

Rini e thirrjes, rrugëdalje tjetër përveç se t'i përvisheni punës dhe ta çoni në vend përgjegjësinë tuaj ndaj xhihadit arsimorë nuk ka. Shpëtimi juaj është në kuptimin e së vërtetës së Islamit, duhet të formoni botëkuptime të drejta mbi gjithësinë, jetën dhe vetë njeriun. All-llahu e paguan çdo mund që jipet, nëse ju i ndihmoni All-llahut (fesë së Tij), u ndihmon juve dhe u përforcon (në rrugën e vërtetë – në Islam).

XHIHADI POLITIK

Xhihadi politik do të thotë të japësh mundin maksimal për formën e shtetit Islam, në parimet dhe rregullat e tij gjithëpërfshirëse, Sovraniteti politik i takon vetëm All-llahut xh.sh.

Nuk ka dyshim se shteti Islam dhe veçanarisht ata të Perëndimit vuajnë atë që vuajnë nga sunduesit që kanë devijuar, poashtu vuajnë prej qeverive të cilat e kanë humbur rrugën e drejtë, që nuk i japin rëndësi ligjit të All-llahut aspak, nuk e përfillin sistemin Islam, por shumica e këtyre sistemeve (në shtetet Islame) janë marrur prej kushtetutave të Lindjes dhe ligjeve të Perëndimit. Por ekziston një numër i madh i këtyre qeverive të cilat shtetit Islam e konsiderojnë kushtetutë të qeverisë dhe sistem jetësor.

Nëse u bëjmë një vështrim këtyre qeverive pas Luftës së Dytë Botërore do të shohim se, shumica e tyre janë zgjedhur prej forcave antiislame, prej masonëve të fëlliqur, nga okupatorët dhe imperialistët e pamëshirshëm, nga çifutët e prishur. Ai që do ta zbatojnë dhe realizojnë këtë aksion antiislam ishin Kemal Ataturk dhe Ismet Yneni, antarët e organizatës “El-ittihad vet-terekij”, këta ishin ata të cilët e realizuan këtë krim, këta ishin ata të cilët e obliguan “Mexhlistu ummeti turkij” (Parlamentin turk) në vitin 1924 që ta merr vendimin për rrënimin e Hilafetit dhe shpelljen e qeverisë laike, largimin e sheriatit Islam prej jetës së përditshme, duke mospërfillur dispozitat e tija (shariatit) duke i mbyllur medresetë, duke i marrur ingerencat e vakufit, mos përfilljen dhe largimin e dispozitave të trashëgimisë, thirrja e ezanit në turqisht në vend të atij në arabisht, zëvendësimi i alfabetit arab në atë latin, zëvendësimi i ditës së xhumasë (si ditë pushimi sh.p.). me të dielën.

Ky aksion antifetar mori fund në vitin 1928, poashtu pati ndryshime tjera Anti-islame të cilat ata i realizuan. Pas këtyre ndryshimeve rrënjësore, anglezët dhe aleatët e tyre pranuan pavarësinë e Turqisë, ia uruan Ataturkut rrënimin e Hilafetit dhe luftën e tij kundër Islamit. Rezultat i shkatërrimi të Hilafeit dhe coptimit të tokave muslimane ishte dobësia e cila i kaploi muslimanët në përgjithësi dhe marrja e rolit kryesorë (primatit) nga ana e shteteve të mëdha perëndimore në krye me Britaninë e Madhe dhe Francën.

Masonizmit gjithëbotëror iu bë e mundshme të përvetësojë pasanikët, njerëzit me pozita dhe autoritet etj. dhe prej tyre të përgatit sundues të cilët do të sundojnë sipas urdhërave dhe dirigjimeve të tyre, poashtu do të zbatojnë planëprogramet dhe porositë në mënyra të ndryshme duke përdorur parullat herë në emër të patriotizmit,

herë në emër të përparimit, kombit, socializimit, në emër të së drejtës së punëtorit, në emër të emancipimit të femrës, bujkut ... dhe parulla tjera të nduarndurshme të cilat sipërfaqësisht janë mëshirë kurse brendia e tyre është azab (dënim). Ky mazonizëm gjithëbotëror është i udhëhequr dhe i dirigjuar nga çifutët.

Të gjitha ato parulla kanë pasur për qëllim kthimin e brezit të ri të muslimanëve në ateizëm dhe anarki. Në këtë shekull fuqitë e jashtme dhe të brendshme bashkëpunojnë dhe punojnë natë e ditë me të vetmin qëllim – shkatërrimi i besimit në zemrat e muslimanëve dhe zhdukja e islamit nga sipërfaqja e tokës. Mu për këtë All-llahu xh.sh. në Kur'an na ka treguar: “Ata do t’u luftojnë juve vazhdimisht për t’ju zbrapsur, nga feja juaj, nëse munden”.⁸¹

Këto fuqi të unjësuara paraqiten në pesë grupe:

Misionarë krishterë dhe orientalist,

Komunizmi,

Cionizmi botëror,

Kolonializimi botëror dhe imperializmi, dhe,

Udhëheqësit (burrështetasit) të shitur dhe të zgjedhur nga jashtë të cilët punojnë në favor të forcave antiislam.

Secila nga këto fuqi, ka metodat, mënyrat dhe format e posaçme për luftimin e Islamit dhe Muslimanëve për t’i okupuar trojet muslimane dhe popujt e atyre vendeve.

Kur nuk funksionon shteti Islam dhe nuk ekziston uniteti në mes të muslimanëve, muslimanit nuk i mbetet asgjë tjetër përveç se të shpall xhihadin derisa në fund të formohet shteti Islam i fortë dhe unik.

Domosdoshmëria e xhihadit rrjedh nga domosdoshmëria e shtetit Islam. Pasiqë dispozitat e sheriatit nuk realizohen, poashtu xhihadi nuk ekziston e as uniteti Islam. Disa muslimanë mendojnë se bashkimi i forcave për formimin e shtetit Islam është farzi kifaje, gjë që do të thotë se, nëse angazhohen disa njerëz, nga i njejt i obligim lirohen të tjerët. Kjo është e vërtetë, nëse ai grup njerëzish është i mjaftueshëm për formimin e

⁸¹ Kur’ani: Bekare, 217

shtetit Islam... por nëse nuk është i mjaftueshëm atëherë formimi i shtetit Islam është farz për çdo musliman derisa të arrihet ky qëllim.

Nuk mjafton vetëm formimi i shtetit Islam, por, ky shtet duhet ketë edhe sistemin e vet, unitetin, duhet të ketë programe që duhet t'i realizojnë, duhet patur përgatitje permanente rreth mirëmbajtjes dhe funksionimit të shtetit dhe të ketë qytetarë të atillë të cilët e sakrifikojnë vetveten dhe gjithçfarë pasurie tjetër me të cilën posedojnë. E gjithë kjo që u përmend bën pjesë në xhihadin politik.

Muslimani i cili nuk dëshiron të inkuadrohet në politikë, ose nuk e ka kuptuar Islamin, ose është frikacak. Nëse përkrahim mendimin se nuk duhet inkuadruar në politikë, si pasojë e kësaj do të na lind një brez parazit, i dështuar, i hutuar, iluzionist, i veçuar, i frikuar i dobët që mbështetet në të tjerët, çështjet e kësaj bote ia le mëkatarëve dhe njerëzve të prishur, jetojnë në ngatërresa, poashtu nga mosinteresi i tyre politik në sipërfaqen e tokës do të përhapet kaosi, errësira dhe dhuna, ateizmi, anarkia, andaj ardhmëria e tyre dhe i pasardhësve të tyre do të jetë e errët, ngase ka gjasa që të kalojnë në radhët e jobesimtarëve.

Rrethanat, ndonjëherë çojnë që Islami të jetë larg rrjedheve politike. Kjo nuk do të thotë se muslimani duket krejtësisht t'i ikë politikës por kjo është një periudhë e përkohëshme sipas paraqitjes së nevojës që na e imponon koha. Në rastin kur politika është e pashmangshme, atëherë muslimani inkuadrohet në politikë derisa dispozitat e sheriatit e zënë vendin e merituar dhe feja (Islami) të sundojë në tërë sipërfaqen e tokës.

Ata, të cilët e detyrojnë vetveten me mospërzjerje në politikë, duke insistuar që edhe të tjerët mos të përzihen, të tillët llogariten si mëkatarë të dyfishtë. Njëherë pse ata vetë nuk inkuadruhen në politikë dhe se edhe të tjerët i largojnë nga politika. Ndodh që ajo me të cilën janë angazhuar ata, të jetë nafile, për shkak të cilës lënë dhe farze të shumta.

Poashtu ka një grup muslimanësh të cilët thanë se ne tash jemi në periudhën Mekkase. Me këtë kanë për qëllim se kjo periudhë është periudha e përgatitjes dhe pastrimit shpirtëror, nuk është koha e përleshjeve dhe e luftës, ne nuk duhet mirremi në çështje politike se ende jemi duke u përgatitur... Ky mendim është i pavlefshëm në dy aspekte.

Ne mendimin e tyre se jemi në periudhën Mekkase Ne konstatimin e tyre të gabuar ndaj Islamit.

Sa i përket mendimit të gabuar se ne jemi në periudhën Mekkase, dhe se kjo kohë nuk është koha e xhihadit por është koha e përgatitjes, lirisht mund të themi se këta njerëz merren me iluzione të pabaza. Ai i cili ndjek rrugën e Muhammedit a.s. dhe a'shabëve të tij (dhe jetën e tyre) në periudhën Mekkase do të shoh se dënimet, persekutimet, provokimet më të ashpra kanë qenë në këtë periudhë. Nëse dyshoni në këtë atëherë pse Muhammedi a.s. përjetoi dënime të mëdha, përse është munduar Bilali, Ammari, Jasiri, Suhejbi, Ebu Dherri? Përse u shpërngul Muhammedi a.s. në Medine, me shokët e tij? A nuk ndodhi e gjithë kjo sepse Pejgamberi a.s. haptazi i kundërshtoi besimtarët në besimin dhe traditët e tyre të kota, u kundërvijë botëkuptimeve të xhalilijetit, mposhte kufirin, të cilën rrugë e ndiqnin injorantët.

Pas kësaj në këtë periudhë pasoi ballafaqimi me të pavërtetën, një pjesë e periudhës përgatitëse për formimin e personalitetit musliman. Si do të formohet personaliteti musliman pa mos u ballafaquar me të pavërtetën, nëse nuk armatoset me durim gjatë xhihadit predikues? Vallë ky grup mendojnë se durim do të thotë që njeriu do të bëhet parazit i dështuar, i hutuar para misionarëve të ideologjive të kota dhe shkatërruese, të durojë talljet e tyre, t'i durojë mundimet e tyre? Po, Pejgamberët kanë duruar, por pasi që e kanë asgjësuar injorancën dhe të pavërtetën, pasi që e kanë nxjerrë në shesh të vërtetën, i kanë asgjësuar veprat e jobesimtarëve dhe keqbërësve, pastaj kanë qëndruar dinjitoz ndaj persekutimeve, me durim, trimëri dhe besim të paluhatshëm. Pra pretendimet se kjo është periudhë Mekkase dhe se nuk ka gjasa për ngritjen e zërit ndaj të pavërtetës kanë dështuar, le të kuptojnë atë që mendojnë.

Pra si i përket mendimit të tyre të gabuar ndaj Islamit, ky mendim është i gabuar sipse ata mendojnë se Islami në këtë kohë është i kufizuar nga përgatitjen shpirtërore dhe në përmirësimin e besimit dhe se muslimanëve nuk u takon që të inkuadrohen në politikë duke i bazuar në atë se çështjet e pushtetit dhe problemet politike në periudhën Mekkase nuk kanë ekzistuar por janë paraqitur në periudhën Medinase. Me të vërtetë ky mendim është i gabuar, sepse Islami është kompletuar, sheriat Islam është vendosur në bazat e tija të sigurta dhe të qarta, hukmet e Zotit janë shpallur dhe janë shpjeguar. Muslimani sot është i obliguar me të gjitha konditat Islame, me të gjitha llojet e ibadeteve, si haxhi, ramazani, zekati...

Të gjitha këto ibadete janë bërë farz në Medine Munevvere, këta njerëz a mos mendojnë se nuk janë të obliguar me këto ibadete duke menduar se gjinden në periudhën Mekkase? Pasi që atyre nuk u mundësohet që ta braktisin agjërimin, zeqatin

dhe haxhxin, poashtu nuk u lejohet që ta braktisin asnjë sistem Islam qoftë ai politik, shoqëror, moral etj.

Çdo gjë që individi, apo populli mundet ta zbatojë është e domosdoshme që të realizohet duke mos kursyer mundin, duke mos ia lënë këto obligime njëri-tjetrit.

Sa u përket pështjeve të pushtetit, siq janë zbatimi i dispozitave të sheriatit, përgatitja e ushtrisë për xhihad, kjo është çështje e udhëheqësve të shtetit Islam, kjo është amanet për ta.

Gjendja e muslimanëve në kohën e sotme nuk përputhet me periudhën Mekkase në asnjë aspekt, sepse, ata (muslimanët) janë shumë në numër dhe kanë mundësi (potencial sh.p.) të unjësohen në të vërtetë dhe xhihadin politik, kanë mundësi që t'i largojnë nga pushteti mizorët të cilët e luftojnë Islamin dhe i zbatojnë programet e armiqëve të Islamit.

Muslimanët e sotëm gjinden në periudhën Medinase pasi që ndërroi jetë Pejgamberi a.s. kur u ballafaquan me luftën psikike, që të renegojnë nga feja e tyre e të bëhen jobesimtarë, ta luftojnë njëri-tjetrin, pra nuk ka rrugëdalje tjetër përpos të bashkohen dhe unjësohen, të qëndrojnë në një rresht kundër jobesimtarit derisa të mbisundojë fjala e All-llahut dhe ligji i Tij. Mu atëherë muslimanët do të jenë të kënaqur me ndihmën e All-llahut xh.sh.

Çdo brez musliman është i obliguar që ta pranojë dhe ta jetësojë këtë din – si fe dhe pushtet ... Çdo brez musliman duhet të përgatisë metoda të xhihadit politik me të cilat do të arrihet të sundojë vetëm ligji i All-llahut dhe të formohet pushteti Islam. Për këtë duhet ta ndiej veten i obliguar çdo individ. Ne jemi bijt e këtij brezi musliman, pa marrë parasyshë se a do ta arrijmë këtë rezultat dhe do të jemi fitues ose këtë do ta arrijë dikush nga brezat e ardhshëm, mjafton nderi dhe krenaria se kemi marrë pjesë dhe kemi kontribuar për ngritjen e fjalës së All-llahut dhe formimin e pushtetit Islam, edhe pse ndoshta nuk e arrijmë të korrim atë që e kemi mbjellur.

“Prej besimtarëve kishte burra që vërtetuan besën e dhënë All-llahut, e disa prej tyre realizuan premtimin duke dhënë jetën dhe ka prej tyre që janë duke pritur (ta zbatojnë) dhe ashtu nuk bënë kurrfarë ndryshimi”.⁸²

⁸² Kur’ani: Ahzabë, 23

All-llahu na ka obliguar me punë e jo me fitore edhe pse fitorja është argument i dhënies së mundit, qëllimit të pastër dhe vendosmërisë së plotë dhe nga realizohet ajo në çka shpresohet. “Obligim i yni ishte të ndihmojmë besimtarët”⁸³

Rini, kërkoni ndihmë prej All-llahut me namaz dhe durim assesi mos i humbni shpresat, ecni përpara me ndihmën e Tij, sepse humbja e shpresave është vdekje për njerëzit, i dobëson trimat. Ruajuni mos i ndëgjoni fjalët e atyre që i kanë humbur shpresat dhe thonë: “Mbaroi çdo gjë, ne nuk kemi fuqi”, “O Zot kjo gjë është e papëlqyeshme por ne nuk kemi fuqi që ta ndërprejmë”, “Shiko shtëpinë tënde sepse nuk ka gjasa e as dobi prej xhihadit”. Për këtë grup që e kanë humbur shpresën All-llahu xh.sh. në Kur’an thotë: “All-llahu i ka njohur shumë mirë ata që ndër ju pengonin dhe ata që vëllazërve të vet u thonin: “Ejani me ne! E ata nuk vijnë në luftë, vetëm një pakicë. Janë kopracë ndaj jush (nuk ju duan të mirën). E kur u vjen frika, i sheh ata se si të shikojnë ty, e sytë e tyre rrotullohen si të atij që i bie të fikët pranë vdekjes, e kur largohet frika, ata ju shpojnë juve me gjuhë të mprehta, lakmuese për pasuri (për plaçkë – ganimet). Të tillët nuk kanë besuar, ndaj, All-llahu ua asgjëson veprat e tyre..”⁸⁴ Ky grup pesimistësh kur mundohet të arsyetojë pesimizmin e vet, dhe humbjen e shpresave, arsyetojnë zhdukjen e vet para çdo gjëje, e jo zhdukjen dhe shkatërrimin e muslimanëve. Mu për këtë Pejgamberi a.s. thotë: “Kush thotë se humbën muslimanët ai është vet i humbur”. Rini! Kush mendonte se muslimanët do të vijnë në fuqi pasi që krishterët okupuan një numër të madh të vendeve Islame, në mes tjerash edhe Mesxhidul - Aksanë, përafërsisht një shekull: Kush e paramendonte se këto vende Islame do të çlirohen nën udhëheqjen e trimit të famshëm Salahuddin Ejjubit në luftën (përfundimtare) të Hattinit, dhe se ata (muslimanët) do të kenë fuqi të bëjnë diçka që nuk e harron historia. Kush mundonte se muslimanët do të kthehen në arenën botërore pse shkatërtimeve që i pësuan nga Mongolët dhe Tatarët të cilët bënë kërdi, derisa thuhet se Hulaku prej kokave të muslimanëve ka bërë kodra ... Kush mundonte se do të çlirohen vendet Islame nën udhëheqjen e Kutzit në betejën (luftën) përfundimtare Ajn Xhalut dhe se muslimanët do të krenohen me të breza e breza.

Optimizmi për fitore është hap i parë kah fitorja. Fuqia shpirtërore në çdo popull është ajo e cila i prin rinisë dhe të tjerëve prej fitores në fitore. Ju rini nuk duhet të harroni se All-llahu është ne të devotshmit dhe vetëm me ndihmën e Tij arrihet fitorja. Pra

⁸³ Kur’ani: Rrum, 47

⁸⁴ Kur’ani: Ahzab, 18, 19

binduni në ndihmën e Tij, zbatoni urdhërat e Tija, nëse doni që All-llahu t'ju ndihmojë dhe t'ju japë fuqi.

“Nëse All-llahu dëshiron t'ju ndihmojë, s'ka kush që mund t'ju mposhtë”⁸⁵

“Ne, këto ditë i ndërrojmë (u japim në përdotim) mes njerëzve për t'ju ditur tek All-llahu ata që besuan..”⁸⁶

“E ne duam t'i lartësojmë ata që u shtypën në tokë, t'i bëjmë udhëheqës dhe t'i bëjmë trashigues”⁸⁷

Duhet ta dini se ardhmëria, padyshim i takon Islamit dhe vetëm atij, për këtë na dëshmon hadithi i Pejgamberit a.s.: “Fillimi i Islamit ka qenë Pejgamberi dhe mëshira, kjo ka zgjatur sa deshti All-llahu, pastaj do të vijë hilafeti, sipas praktikës së Pejgamberit a.s. edhe kjo do të zgjas sa të dojë All-llahu, pastaj do të pasojë mbretëria në mes hilafetit dhe diktaturës kjo do të zgjasë sa të dojë All-llahu, pastaj (All-llahu) do ta abrogojë atë e do të paraqitet mbretëria e diktaturës, edhe kjo do të zgjasë sa të dojë All-llahu, më tutje do të vijë hilafeti sipas rrugës së të Dërguarit të All-llahut, ku do të punohet sipas sunnetit të Pejgamberit dhe Islami do të sundojë në sipërfaqen e tokës, të kënaqur do të jenë të gjithë ata që janë në qiellë dhe në tokë, qielli do të lëshojë ujë të bollshëm, toka do të jap bërëqete të shumta”⁸⁸

Si duket mbretëria “mesatare” ka mbaruar me Perandorinë Osmane, tash është në radhë mbretëria diktatore, karakteristikë e të cilës janë grushtshtetet e shumta, ku ata që kanë ardhur në pushtet, kanë ardhur pa pëlqimin e popullit, diktaturën të cilën e ka zbatuar Ataturku në Turqi, të njejtën rrugë kanë zgjedhur shumë vende, por faktet e ringjalljes Islame na bëjnë me dije se diktatura, nuk do të zgjasë përgjithmonë, do të vijë një ditë kur do të sundojë hilafeti, sipas porosive dhe rrugës së Pejgamberit a.s., sipas fundamenteve Islame në përgjithësi, shpresojmë se kjo është afër me ndihmën e All-llahut.

Unë jam optimist se kjo do të arrihet me kontributin e rinisë, me vendosmërinë e burrave, me xhihadin – mundin e dijetarëve, me bujarinë e pasanikëve, kjo për All-llahun nuk është diçka e rëndë.

⁸⁵ Kur'ani: Ali Imran, 160

⁸⁶ Kur'ani: Ali Imran, 140

⁸⁷ Kur'ani: Kasas, 5

⁸⁸ Transmetojnë: Imam Ahmedi, Bezzari, dhe Tajalisi

XHIHADI LUFTARAK

Sa i përket xhihadit luftarak kjo do të thotë dhënia e mundit që me anë të luftës të zhduket padrejtësia e cila pengon zbatimin e ligjit të All-llahut xh.sh. dhe përhapjen e Islamit. Prej këtoj definicioni dalin dy kuptime:

Luftimi i atyre që shpallin parimet e mosbesimit dhe humbjes së rrugës së vërtetë në shtetin Islam dhe luftë ndaj atyre të cilët pengojnë Islamit në shtetin joislam.

Sa i përket luftës ndaj atyre që shpallin kufrin në shtetin Islam kemi disa argumente:

Muslimi transmeton prej Ubade ibn Samit ku thotë: “Ia dhamë besën Pejgamberit s.a.v.s se do ta dëgjomë dhe respektojmë në vështirësi dhe rahat, kur do të jetë në pyetje feja dhe Pejgamberi a.s. nuk do ta kursejmë as vetveten, udhëheqësinë nuk do ta kundërshtojmë, përveç se kur do të shohim se kanë devijuar, nëse kemi argumente, të themi të vërtetën në çdo vend dhe në rrugën e All-llahut mos ti frikohemi askujt”.

Buhariu transmeton prej Enesit r.a. se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Dëgjoni dhe respektoni edhe nëse udhëheq edhe një rob i zi, derisa ai praktikon ligjin e All-llahut”.

Muslimi transmeton prej Abdullah ibn Mes’udit r.a. se Pejgamberi a.s. ka thënë: “All-llahu nuk ka dërguar Pejgamber e ai të mos ketë ithtarë ndihmëtarë dhe shokë, të cilët veprojnë sipas porosive të tija, pastaj vijnë gjenerata të mëvonshme të cilat thonë atë që nuk punojnë, punojnë atë që nuk urdhërohet, kush i lufton me dorën e vet (forcë), ai është besimtarë, kush i lufton me gjuhë është besimtarë, jashtë kësaj (urrejtjes me zemër të së keqës) nuk ka asnjë grimcë të besimit.

Nga këto tekste kuptojmë se sunduesit kur nuk falen dhe nuk e zbatojnë ligjin e All-llahut xh.sh. dhe sistemin Islam, kur anojnë kah parimet shoqërore joislame, drejtimeve ateiste dhe mosbesimtare... ose shkojnë kah ajo që muslimanët t’i kthejnë Islamit në besime të kota, filozofi të ndryshme, etike të ndryshme joislame... borxh bëhet luftimi i tyre derisa të mos ekzistojnë ngatërresa dhe derisa të mbizotëroje feja e All-llahut xh.sh. në tërësi. Ky lloj lufte mishërohet me atë qëllim që të dëbohen fraksionet mosbesimtare dhe ata të cilët apelojnë për ndarjen e fesë nga pushteti... të dëbohen krerët e trubullirave – fesadit, anarkisë dhe renegateve në përgjithësi, derisa të çlirohet toka Islame nga intrigat, xhelozia e armiqve të Islamit, të sundojë vetëm feja e All-llahut (Islami), sovraniteti ti takojë të vërtetës së qartë – Islamit.

Xhihadi në tokat Islame është më i dukur sesa në tokat joislame, për arsye se xhihadi në tokën joislame nuk është i mundur të zhvillohet para se të dëbohen ateistët dhe jobesimtarët, muslimanët të bashkohen dhe të zgjedhin imamin – halifen e tyre.

Sa i përket luftës ndaj atyre që e pengojnë da'wen Islame prej tiranëve në tokat joislame; Për këtë All-llahu xh.sh. në Kur'anin famëlartë thotë: “Luftoni ata që nuk besojnë All-llahun e as botën tjetër, nuk e konsiderojnë të ndaluau (haram) atë që e ndaloi All-llahu dhe i dërguari i Tij, nuk beson fenë e vërtetë prej atyre të cilëve u është dhënë libri, derisa të japin xhizjen në dorë e duke qenë të mposhtur”⁸⁹

“Luftoni ata derisa të mos mbetet idhujtari (besim i kotë), e i tërë adhurimi të bëhet vetëm për All-llahun. Po nëse ata ndalen (i japin fund mosbesimit), All-llahu është mbikqyrës për atë që veprojnë”.⁹⁰

Këto ajete na tregojnë se, muslimanët janë të obliguar të punojnë derisa të mbisundojë vetëm feja e All-llahut (Islami), janë të obliguar të luftojnë çdo zullumqarë i cili pengon thirrjen t'i arrijë gjithë njerëzimit. Për këtë kemi si pasqyrë dialogun në mes Rustumit, ushëheqësit të ushtrisë Persiane dhe Rubij ibn Amirit, një ndër ushtarët musliman të ushtrisë së Sad ibn Ebi Vekkasit, para se të fillojë lufta e Kadisijes. Rustumi i tha Rubij ibn Amirit: “Ç'ju shtyri juve të vini te ne dhe të lakmoni aq shume vendin tonë?” Rubiu iu përgjigj: “Erdhëm që njerëzit të cilët duan, t'i nxjerrim prej adhurimit të njerëzve në adhurimin e All-llahut të Madhëruar, nga vështirësia e dynjasë në liri dhe nga zullumi i feve të kota në drejtësinë Islame, fe kjo e cila është e vetmja fe e vërtetë”.

Rubiu shikoi djathtas dhe majtas dhe pa popullin se ishin përkulur atij (Rustumit), dhe tha: “Kemi dëgjuar se ju jeni të mençur, por nuk kam parë ndonjë popull me mendjelehtë se ju, kemi menduar se jeni të barabartë, të njejtë siç jemi ne muslimanët, më e arsyeshme ka qenë të më kidhit lajmëruar se në mesin tuaj ju jeni të humbur, kjo gjendje nuk do të vazhdojë përgjithmonë”.

Disa prej tyre të afërmëve të Rustumit përshpëritën: “Pasha Zotin ka thënë diçka në të cilën shpresojmë të gjithë ne”.

Rustumi tha: “A ka afat që për këtë të konsultohemi”.

⁸⁹ Kur'ani: Tewbe, 29

⁹⁰ Kur'ani: Enfal, 39

Rubiu u përgjigj: “Po me siguri, keni tre ditë në disponim, nëse nuk na luftoni” Rustumi shtoi: “A mos je ti prijësi i tyre?”

Rubiu tha: “Unë jam një prej ushtarëve, por te ne muslimanët më i ulti dhe më i larti janë të barabartë!”!!

Çrrënosja dhe dëbimi i atyre që e pengojnë Islamin nuk mund të arrihet përpos me unitetin e muslimanëve dhe me kthimin e hilafetit, me bashkimin e forcave në aspektin ekonomik, politik, ushtarak etj... me qëllim që muslimanët të arrijnë standardet në prodhimtari, ekonomi, kulturë, dhe teknikën ushtarake, ky është obligim i domosdoshëm.

Kjo nuk mund të arrihet përpos me kthimin e fuqisë Islame dhe që ajo të mbisundojë në çdo vend ku jetojnë muslimanët, realizimi i kësaj është obligim.

Kjo nuk arrihet përpos me xhihadin ushtarak (në tokat Islame) ky (xhihadi ushtarak), është një obligim i patjetërsueshëm për kohën e tashme. Ata që mendojnë ndryshe gabojnë, me përjashtim nëse u kanoset ndonjë rrezik më i madh atëhere e zgjedhin atë që është më e nevojshme për ta.

Kur të ngritet shteti Islam në këmbët e veta, kur muslimanët të jenë të unjisuar dhe të kenë halifen, obligohen me xhihadin për tokat joislame.

“Luftoni ata derisa të mos mbetet idhujtari (besim i kotë), e i tërë adhurimi të bëhet vetëm për All-llahun. Po nëse ata ndalen (i japin fund mosbesimit), All-llahu është mbikqyrës për atë që veprojnë”.⁹¹

Rini, ky është realizimi i motos “Xhihadi është rruga e jonë”. Juve nuk u mbetet asgjë përpos asaj që me seriozitet dhe me zell t’i rrekeni punës për Islam, të fshini pluhurin e pasivitetit, përtacisë dhe pesimizmit,.. ju jeni shpirti dhe energjia i muslimanëve, gjaku që qarkullon, zemra që pandërprerë rrah, vendosmëria e paluhatshme, entuziazmi i flaktë...

Ju rini jeni shresa e rilindjes dhe simboli i flijimit në çdo luftë, mbi supet e juaja qëndron përgjegjësia më e madhe, me sinqeritetin tuaj arrihet fama, me idetë e juaja përhapet kultura, me moralin tuaj arrihen vlerat e larta, me aktivitetin tuaj fitorja e Islamit. Xhihadi rinor është fuqi me të cilin arrihen idealet e larta (Islame), qëllimet e

⁹¹ Kur’ani: Enfal, 39

famës, të cilat nuk mund t'i arrijnë të tjerët, sepse rinia është fuqi përplot me energji, gjallëri dhe aktivitet.

Kjo, fuqi mund t'i siguron ardhmërinë popullit, i çon muslimanët që të bëhen udhëheqës të popujve të përparuar. Çdoherë kur muslimanët kanë arritur fuqinë dhe përparimin, e kur kanë bërë hapat e tyre kah kultura dhe shkenca, gjithmonë kanë qenë të udhëhequr me besimin në All-llahun xh.sh.

Duke pasur parasysh porosinë Islame u janë shmangur luksozeve dhe kënaqësive (të tepërta sh.p.) të kësaj bote, me vendosmëri e kanë ndjekur rrugën e xhihadit dhe në mënyrë të pandërprerë kanë punuar derisa i kanë arritur qëllimet e tyre. Dhe në fund rini para se t'i mirrni armët që t'i luftoni armiqtë e All-llahut xh.sh. dhe Islamit duhet të keni parasysh se së pari duhet t'i luftoni epshet dhe pasionet tuaja, gjithmonë duhet që ta llogaritni vetvetën, ta pastroni vetvetën nga dashuria e tepërt e kësaj bote, t'u largoheni mëkateve, sprovave të jetës së kësaj bote, sepse ai që ngadhjnen ndaj vetvetes është mi i forti për ta luftuar armikun! Duhet ta dini se njeriu është në luftë të pandërprerë në mes asaj që e shtyn kah e mira dhe asaj që e tërheq kah mëkatet. I riu duhet që me shpirtin e tij të pastër t'i mund vesveset, cytjet e shejtanit, kështu që ai të bëhet në këtë botë i devotshëm, kurse në ahiret prej të gëzuarve dhe të shpëtuarve. All-llahu xh.sh. në Kur'an thotë: "Ata të cilët bëjnë luftë për Ne, Ne do t'i drejtojmë me siguri rrugëve Tona; ndërkaq All-llahu është me të vërtetë në anën e besimtarëve"⁹²

"Betohem në shpirtin dhe atë që e krijoi atë! Dhe ia shpjegoi se cilat janë të këqijat dhe të mirat. Pra, ka shpëtuar ai që e pastroi vetveten. E ka dështuar ai që e poshtroi vetveten".⁹³

"E kush i frikësua paraqitjes pata Zotit të vet dhe ndaloi veten praj epsheve, Xhenneti është vendi i tij".⁹⁴

Kur njeriu fiton luftën ndaj vetvetës nuk i dhimbset shpirti e as që i frikohet vdekjes (kur është në pyetje dalja në shesh e të vërtetës, xhihadi), bëhet sakrificë e basimit dhe të së vërtetës, jeton krenar, i lirë, atij i nënshtrohet çdokush.

⁹² Kur'ani: Ankebut, 69

⁹³ Kur'ani: Shems, 7-10

⁹⁴ Kur'ani: Naziat, 40

Ecni me hapa të sigurtë, pastroni shpirtin tuaj dhe frikësoni vetëm All-llahut xh.sh., punët tuaja bëni vetëm për hirë të Tij, që të arrini firoten përfundimtare, e kjo nuk është aspak vështirë për All-llahun xh.sh.

VDEKJA NË RRUGËN E ALL-LLAHUT XH.SH. ËSHTË DËSHIRA JONË MË E FLAKTË

A e dini rini ç'është domethënia e motos "Vdekja në rrugën e All-llahut është dëshira e jonë e flaktë"?

Domethënia e saj është që t'i luteni All-llahut pas çdo namazi që t'u bën të mundshme të vdisni shehidë në rrugën e Tij, në rastet kur do të thirret për xhihad dhe kur do të ngritet zëri lart me fjalët All-llahut Ekber! Kush prej jush i ik rënies shehid në rrugën e All-llahut atë ditë kur Islami do të ketë nevojë që të dirdhet gjaku, të jipet edhe shpirti në rrugën e All-llahut?... Cili prej jush nuk dëshiron të bie dëshmorë në rrugën e All-llahut që të arrijë një vend të kënaqshëm te sunduesi i Plotëfuqishëm? Cili prej jush nuk dëshiron t'i bashkangjitet karavanit të dëshmorëve (shehidave) që në histori të mbesin gjurmët e fames, e poashtu në regjistrin e Amshueshmërisë. Cili praj jush nuk e pret atë ditë në të cilën jepet shpirti për të fituar gradat e larta të Xhennetit e përshëndetjet e melekëve dhe bukurinë e hurive të Xhennetit?

Cili prej jush nuk vrapon të shkojë dëshmorë që të jetë në fqinjësi me Pejgamberët të sinqertit, shehidët dhe njerëzit e mirë, në Ditën e Gjykimit? S'ka dyshim se ju në këtë shpresoni dhe me padurim e pritni që pamja e juaj të jetë sipas asaj që e brohoritni.

Ata të cilët frikohen nga armiku kur takohen me të duke iu frikuar vdekjes, anojnë kah kjo botë, mundohen ti ikin përcaktimit të All-llahut xh.sh. (kaderit të Tij).

Këtyre njerëzve u themi: "Islami ka afirmuar të vërtetën e tewhidit në besimin e All-llahut, të qenurit i kënaqur me përcaktimin dhe të nënshtruarit Lartmadhërisë së Tij... Vetëm Ai ka dëshirë absolute, urdhëri i Tij shkon në vend, vetëm Atij i takon sundimi dhe sovraniteti, Ai nuk përgjigjet për veprat e Tija kurse të tjerët (njerëzit) po.

"Nuk ndodh asnjë fatkeqësi në tokë e as ne vetën tuaj, e që të mos jetë në shënime (liber-Levhi Mahfudh) para se të ngjajë ajo, e kjo për All-llahun është lehtë".⁹⁵

⁹⁵ Kur'ani: Hadid, 22

SHEMBUJ PËR TRIMËRINE DHE BESIMIN E THELLË TË GJENERATËS SË PARE

Ç'bëjnë ata që vdesin në dyshek sikur që vdes devja! Ata që mundohen t'i ikni vdekjes a thua vallë mundohen që të bëjnë zgafellën në tokë ose shkallë për në qiell që t'i ikni asaj (vdekjes)?!!

“Çdo popull (që përgënjështroi pejgamberët) ka afatin e vet, e kur të vjen afati i tyre, ai nuk mund të shtyhet për asnjë moment e as të përgutet më parë”.⁹⁶

“Thuaj: Edhe sikur të ishit në shtëpitë tuaja, atyre që u është caktuar mbytja (vdekja), do të dilnin në vendin e flijimit të tyre!”⁹⁷

Ja le të dëgjojnë se 'tha Halid ibn Velidi – Sejfullah (shpata e Zotit sh.p.), kur i erdhi vdekja: “Unë e kam marrë pjesë në 100 luftëra, nuk ka ndonjë pjesë në trupit tim ku nuk ka ra shpata, shigjeta ose shtiza, e kështu të vdes në dyshek sikur deveja?! Mos e zëntë gjumi frikacakun!”

Le të dëgjojmë se çka ka thënë trimi i shquar Ali ibn Ebu Talibi r.a. kur iu vërsul ushtrisë kundërshtare, kur doli në dyluftim: “Cilës ditë të vdekjes t'iki asaj dite që vdekja nuk është caktuar apo ditës që është caktuar ditës, kur vdekja nuk më është caktuar nuk i frikohem, prej asaj që të është caktuar, nuk mund që të ikish sadoqë të ruhesh”.

Pejgamberi a.s Ibn Abbasit it ha se ajo që është caktuar (prej All-llahut xh.sh. sh.p.). do të ndodhë, ajo që godet njeriun nuk është gabim, asaj që nuk e ka goditur, nuk i ka ikur... “Dije se të gjithë njerëzit nëse bashkohen të sjellim ndonjë dobi (të mire) atë nuk mund ta bëjnë me përjashtim atë që e ka caktuar All-llahut, a poashtu nëse tubohen që të sjellin ndonjë dëm, nuk mund të dëmtojnë përpos asaj që ka caktuar All-llahu, janë ngritur lapsat, janë terur(tharë) fletat”.⁹⁸

Ja se ç'thonë Mutenebbiu rreth shijimit të vdekjes: “Kur t'i vërsulësh armikut për qëllim të larta me atë që është nën yje mos u kënaq aspak. Vështirësia e vdekjes për ndonjë imtësirë është si vdekja për punë të madhe.”

Sa mirë kanë folur disa rreth durimit në çastet e vdekjes dhe rreth besimit në kaderit (Caktimin) e All-llahut xh.sh.: “Kur xixat e saj (vdekjes) më sillen i them mjerë për ty

⁹⁶ Kur'ani: A'raf, 34

⁹⁷ Kur'ani: Ali Imran, 154

⁹⁸ Transmeton: Tirmidhiu

prej trimave, sikur të kërkoje një ditë më vonë prej ditës së caktuar, ne këtë nuk do ta kishim dëgjuar, durim në çastet e vdekjes, durim, amshueshmëria nuk arrihet lehtë”

Njerëzit të cilët shkruajnë historinë me gjakun e tyre, të cilët na tërheqin vërejtjen me konsekuencën, qëndrueshmërinë e tyre, janë ata të cilët me gjithë zemër kanë dëshiruar të bien shëhid në rrugën e All-llahut, ata kanë qenë misionarë të cilët e kanë përhapur Islamin.

Tani do ta ilustrojmë trimërinë e tyre me disa raste:

“Transmetohet se Ebu Hejthemi ka ardhur te Pejgamberi a.s. pasi që iu kishte vrarë djali dhe i ka thënë: “Nuk pata fat që të marr pjesë në luftën e Bedrit edhe pse këtë e dëshiroja me të madhe, ashtu që me djalin tim gjuajtëm short, shorti i ra atij, që të marrë pjesë në këtë betejë e ai ra dëshmorë. Në mbrëmje atë e pashë në ëndërr në një fotografi të bukur duke shëtitur nëpër kopshtet dhe lumenjtë e Xhennetit dhe më tha: “Eja te ne të na shoqërosh në Xhennet, atë që ma premtoi All-llahu e gjeta, ajo është e vërtetë”. Unë me padurim pres që të bashkohem me të, jam plakur edhe eshtrat më janë ligshuar, dëshiroj takimin me All-llahun, lutju All-llahut o i dërguar i Tij, të ma mundësoj të bie shëhid dhe ta shoqëroj Hejthemin në Xhennet! Pejgamberi a.s. iu lut All-llahut dhe ai (Ebu Hejthemi) ra shëhid në luftën e Uhudit.

Amar ibn Xhemuh ka qenë i çalë, ka pasur katër djem që kanë luftuar me Pejgamberin a.s. në luftën e Uhudit. Amari shprehu dëshirë që të dale me Pejgamberin a.s. të luftojë. Djemt e tij i thane: “All-llahu të ka lejuar që të mos marrësh pjesë luftë, ndalu, ne mjaftojmë. All-llahu nuk kërkon prej teje xhihad” Amari shkoi te Pejgamberi a.s. dhe i tha: “Djemt e mi më ndalojnë që të marr pjesë në luftë bashkë me ty, betohem në All-llahun se dua të vdes në rrugën e All-llahut, dhe këtë këmbë timen ta fus në Xhennet”. Muhammedi s.a.v.s. i tha: “All-llahu prej teje nuk kërkon luftë”. Kurse djemve të tij u tha: “Mos e pengoni nga lufta, ndodh që All-llahu ia bën të mundur që të bie dëshmorë në rrugën e Tij”. Pastaj edhe ai morri pjesë në luftë dhe ra dëshmorë (shëhid).

Neim ibn Maliku thotë: “O i dërguar i All-llahut, mas na ndalo, se pasha Atë në dorë të Cilit është shpirti im, do të hyj në Xhennet. “Pergamberi a.s. tha: “Me çka?” “Neimi tha: “Me atë që une e dua All-llahun dhe të Dërguarin e Tij, nuk iki atë ditë kur ka nevojë për luftë “Pas kësaj Pejgamberi a.s. tha: “Të vërtetën e ke thënë, pra lufto në rrugën e All-llahut që të biesh shëhid! Po atë ditë ra shëhid”.

Umejr ibn Hammam pasi që e dëgjoi Pejgamberin a.s., duke u thënë shokëve të tij ditën e Bedrit: “Ecni kah Xhenneti gjërësia e të cilit është sa qiejtë dhe toka” tha: “O i Dërguar i All-llahut, kah Xhenneti gjërësia e të cilit është sa qiejt dhe toka!?” Muhammedi a.s. tha: “Po”. Umejri shtoi: “Uh çfarë kënaqësie” Pejgamberi a.s. e pyeti: “Përse i thua këto fjalë?” Umejri tha: “Kurgjë tjetër nuk më shtyri përpos shpresës që të jem prej banorëve të Xhennetit”. Pejgamberi a.s. tha: “Po ti je prej banorëve të tij” Umejri nxorri disa hurma prej xhepi, filloi të hajë prej tyre, pastaj tha: “Nëse jetoj derisa i ka këto hurma, kjo është një jetë e gjatë, i gjuajti hurmat që i kishte në dorë dhe hyri në luftë me shpatën në dorë! U binte në qafë mushrikëve duke bërëtitur: “Vraponi kah All-llahu pa përgatitje (tjetër) me devotshmëri dhe punët për botën e ardhshme përpos me durim në rrugën e Tij çdo pasuri harxhohet përveq takwasë, devotshmërisë dhe bëmirisë”.

Ebu Talha ishte duke lexuar suren Tewbe, derisa arriti në ajetin: “Dilni në luftë, le t’ju vijë (lufta) e lehtë ose e rëndë, luftoni për hirë të All-llahut me pasurinë dhe veten tuaj”,⁹⁹ pastaj tha: “All-llahu na urdhëroi që të dalim në luftë qoftë e lehtë ose rëndë, të ri dhe pleq, All-llahu nuk arsyeton askënd, dhe më pastaj u tha djemëve të vet tre herë: “Bijt e mi, mi përgatitni mjetet e luftës!” Djemët e tij i thanë: “All-llahu të mëshiroftë, ke luftuar me Pejgamberin a.s., me Ebu Bekrin derisa ndërroi jetë, e poashtu edhe me Omerin, e tash ne luftojmë për ty”. Ebu Talha tha: “Më përgatitni!!!” E përgatitën me mjetet e luftës dhe morri pjesë në një luftë detare, ndërroi jetë gjatë udhëtimit, nuk gjetën (si)ujdhesë që ta varrosnin por e gjuajtën në ujë...”

Seid Ibn Musejjebi ishte i verbër, por prap se prap doli në luftë, dikush i tha atij: “Ti je i sëmurë (mos dil në luftë)! “Tha: “Kërkoj falje prej All-llahut, nëse nuk mund të luftojë e rris numrin e ushtrisë dhe i ruaj rrobot!”!!

Transmetohet se në disa luftëra babai dhe i biri bënin gara se kush do të dalë në luftë, gjuanin short në mes veti, shorti i bjen djalit, e babai në këtë thotë: “Me jep mua radhën sepse unë jam babai yt!” Djali thotë: “Ky është Xhenneti, të ishte diçka tjetër Vallahin do të kisha dhënë!!!”

Dikush prej muxhahidëve kur binte shehid në luftë thoshte “Nxitova kah Ti o Zot që me mua të jesh i kënaqur”, dikush tjetër duke marrë frymen e fundit thoshte: “Nesër i takoj shokët e mij, Muhammedin dhe as’habët (shohët) e tij”, tjetri në çastet e vdekjes thotë: “Kjo është dita e gëzimit më të madh”. I katërti në çastet e ekzekutimit, kur

⁹⁹ Kur’ani: Tewbe, 41

armiqët qëndrojnë rreth e përçark thotë: “S’ka rëndësi se nga cila anë do të më drejtoni (kur vdes në rrugën e All-llahut)”. I pesti duke ia dorëzuar shpirtin All-llahut thotë:

“O stoli e Xhennetit dhe kënaqësi e dhënë prej All-llahut, ua ndjej erën prej pas kodrës së Uhudit”.

All-llahu e mëshiroftë poetin Islam për atë që shkruajti për xhihadin e muslimanëve të cilët u edukuan në shkollën e besimit, e kuptuan të vërtetën mbi Islamin... i kanë, prirë luftërave, kanë shpresuar që në rrugën e All-llahut të bien shehid... Ky poet i mirënjohur është Muhammed Ikbali, ja pra të dëgjojmë poezinë e tij të çmuar:

“Kush i ka ngritur në lartësitë e yjeve të ndrishme shpatat për të ngritur emrin Tënd ishim kodra në kodra dhe ndodh që përmbi dallgët e detit të bëhemi detëra Në falorët e Francës dëgjohej ezani ynë jehonë e cila para aradhave çlironte qytete nuk harrohet Afrika ma zhavor si ar sexhdet tona kur toka villte zjarr kur para shpatave hapnim gjoksat tanë nuk frikësoheshim nga mizorët tiranë hija e shpatës si kopsht i gjelbëruar na dukeshte si lule që ka lulëzuar nuk i frikohemi asnjë zullumçari që neve na lufton edhe pse na kanoset vdekja haptazi ngrrejmë zërin se “Nuk ka Zot tjetër përpos Atij i cili ka krijuar gjithësinë dhe çdo gjë ka përcaktuar”

O Zot kokat tona mbi supet tona mos i huto shpresojmë në shpërblimin Tënd Xhenneti është fitim i çmuar.

I shihnim idhujt prej ari dhe i rrëzonim përmbi ta i rrëzonim edhe mosbesimtarët sikur të ishte dikush tjetër përpos muslimanëve do ti grumbullonte dhe do ti ruante si pasuri e çmuar”.

Rini, përgatituni për atë ditë në të cilën nuk do të kurseni as shpirtin për ngritjen e fjalës së All-llahut, që feja e All-llahut të mbisundojë në sipërfaqen e tokës... Fitorja nuk korret vetëm duke shpresuar dhe duke u kënaqur me gjendjen prezente, duke kërkuar rahat, duke i dhënë përparësi paqes, por fitorja vjen duke i përgatitur aradhat e fuqishme dhe karavanet e dëshmorëve për luftën e rreptë!!!

Më lejo të arrijë atë që nuk mund të arrihet lehtë grada e lartë arrihet me vështirësi kurse e lehta me lehtësi a dëshiron ta arrish gradat e larta me çmime të lira për ta arritur shehidllëkun duhet të jepet ajo që është me e çmuar

Ummeti musliman në shekullin e XX-të ka dhënë shumë dëshmorë për hirë të fesë Islame, ndër ta janë shehid Imam Hasan el-Benna, shehid Abdul Kadër Avde, Sejjid Kutb, Muhammed Fergali, Jusuf Tal'at, Mervan Hadid dhe qindra të tjerë... janë përgatitë dhe do të përgatiten aradha të shumta, do të jenë në gjendje të japin shpirtin derisa të shihet lartë i ngritur flamuri "Lailahe il- lAllah Muhammedun Resulullah".

Rini, kjo është njëra nga dy të mirat ose fitore ose të rënurit shehid...

"Mos u tregoni të dëbët në ndjekjen e armikut, pse nëse ndieni dhembje edhe ata ndajnë dhembje sikurse ju, e ju shpresoni nga All-llahu çka ata nuk shpresojnë"¹⁰⁰

Ne jemi popull që nuk i nënshtrohemi kujt ose jetojmë të lirë ose varri për ne është i mirë.

"Prej besimtarëve kishte burra që vërtetuan besën e dhënë All-llahut, e disa prej tyre e realizuan premtimin duke dhënë jetën, dhe ka prej tyre që janë duke pritur (ta zbatojnë) dhe ashtu nuk bënë kurrfarë ndryshimi"¹⁰¹.

"Kurrsesi të mos mendoni se janë të vdekur ata që ranë dëshmorë në rrugën e All-llahut! Përkundrazi, ata janë të gjallë duke u ushqyer te Zoti i tyre".¹⁰²

Zoti e mëshiroftë autorin e këtyre rreshtave: "Vallë nëse vdesim i takojmë dashamirët tonë kopshtet e Xhennetit janë përgatitur për në shpendët fluturojnë rreth nesh të lumtë ne në shtëpinë e përhershme (Xhennetin)" Kjo është domethënia e vërtetë e motove:

"All-llahu (feja e tij) është qëllimi ynë parësor" "Pejgamberi a.s. është shëmbëlltyra jonë" "Kur'ani është kushtetuta jonë" "Xhiahadi është rruga jonë" dhe "Vdekja në rrugën e All-llahut është dëshira jonë më e flaktë"

Kur ti realizoni këto moto, atëherë praktika juaj është ekuivalente me fjalët tuaja, kështu le të veprojnë ata që duan të veprojnë (drejt)!!!

¹⁰⁰ Kur'ani: Nisa, 104

¹⁰¹ Kur'ani: Ahzab, 23

¹⁰² Kur'ani: Ali Imran, 160

PERSONALITETI ISLAM

Rini me rëndësi është formimi i Personaliteti islam!!!

Dua t'u përkujtoj se duhet të mvishni me cilësi të dalluara, ua tërheq vërejtjen për ato gjëra të cilat ngrejnë autoritetin, personalitetin tuaj, me të cilat dalloheni nga të tjerët, që të dini se ku shkoni... Porosia e Pejgamberit a.s. për edukimin individual është programi i shkëlqyer, plan i sigurtë dhe preciz. Pra me fjalë të shkurtëra dua t'ua shpjegoj planin pas të cilit duhet ecur që ta dini se sa jani duke e realizuar, sa jeni duke ecur sipas mësimëve dhe porosive të tij. Ky program për përgatitjen e personaliteti përbëhet prej katër pikave kryesore:

Veçantia e muslimanit në akide (besim)

Veçantia e muslimanit në ibadet

Veçantia e muslimanit në moral

Veçantia e muslimanit në pamje

VEÇANTIA (DALLUESHMËRIA) E MUSLIMANIT NË BESIM

Sa i përket veçantisë në besim ajo është gjëja më e rëndësishme që muslimani duhet ta realizoj... njeriu ose është besimtarë i sigurtë ose është dyfytëresh. Muslimani i sigurtë nuk e lejon vetveten në asnjë gjendje që të pranojë ndonjë besim tjetër përpos atij Islam, e as të pranojë parime përpos atyre Islame. Besimtari i sigurtë as në besim, mundim, as në çështje të kësaj bote nuk kërkon udhëheqës tjetër përpos Kur'anit, as udhëzim përpos atyre të Pejgamberit a.s.. Qëndrimi i Kur'anit rreth kësaj është i prerë. "Betohem në Zotin tënd, ata nuk janë besimtarë (të asaj që të zbriti ty as të asaj para teje) derisa të të mos zgjedhin ty për të gjykuar në atë konflikt mes tyre, e pastaj (pas gjykimit tënd) të mos ndjejnë paknaqësinë nga gjykimi yt dhe (derisa) të mos binden sinqerisht".¹⁰³

Gjë e cila e vërteton këtë është udhëheqësia e Pejgamberit a.s. me as'habët e tij në aspektin e besimit, ideor dhe të sistemit jetik. Në shumë raste poashtu vërehet me grupin e parë të besimtarëve.

¹⁰³ Kur'ani: Nisa, 65

Imam Ahmedi transmeton, prej Xhabirit se Omeri r.a. erdhi te Pejgamberi a.s. me disa fletushka që i kishte gjetur prej librave të Ehlul-Kitabit, dhe ia lexoi. Xhabiri tregon: Pejgamberi a.s. u hidhërua dhe tha: “A doni t’i çoni njerëzit në dyshim o bir i Hattabit, betohem në All-llahun në dorë të të cilit është shpirti im, sikur Musa të ishte gjallë do të më kishte besuar”.

Abdullahu në “Musannif” dhe Bejhekiu në “Shuabul-iman” prej Zuheriut transmetojnë se Hafsa kishte ardhur te Pejgamberi a.s. me një fletushkë me rrëfime, të cilat i mbante nën sqetull dhe filloi t’ia lexoj atij (Muhammedit a.s.). Duke i lexuar (Hafsa) rrëfimet, i ndryshoi fytyra dhe tha: “Pasha atë në dorë të të cilit është shpirti im, sikur t’u vinte Jusufi duke qenë unë në mesin tuaj dhe nëse e kishit ndjekur atë, e më kishit lënë mua, do të kishit shkuar në humbje, unë janë i caktuar për ju Pejgamber e ju jeni të caktuar për mua ummet”.

Karijanijju, Darimijju, Ebu Davudi dhe Ibni Xheriri transmetojnë prej Jahja Ibni Xhu’des i cili thotë: “Erdhën disa njerëz prej jomuslimanëve të cilët nën sqetull kishin, atë që kishin dëgjuar dhe kishin regjistruar prej çifutëve... Pejgamberi a.s. tha: “Marri dhe humbje është për një popull të len anësh atë që i ka ardhur prej Pejgamberit të vet dhe të pasojë atë që u ka ardhur pejgamberëve tjerë”, dhe u shpall ajeti.

“Po a nuk u mjafton atyre që ne ta shpallur ty Librin, i cili u lexohet atyre? Në atë ka, me siguri, mëshirë dhe mësim për popullin i cili beson.¹⁰⁴ Ky është qëndrimi i Pejgamberit a.s. i cili vërteton se besimi Islam është besim i posaçëm kah i cili duhet tëanojnë dhe mbështeten muslimanët. Feja Islame posedon atë që e pranon logjika, është fe e përherëshme, ka parime gjithëpërfshirëse, posedon fuqi përtrirëse. Këto janë disa prej veçorive të cilat Islamit e bëjnë fe të posaçme, muslimanët veçohen nga njerëzit tjerë (jomuslimanët), sepse ata qëndrojnëngushtë të lidhur me Islamit, në aspektin e besimit ideor dhe sistemit juridik, e në përgjithësi u përmban normave të Islamit.

“E kush kërkon fe tjetër përveç fesë Islame, atij kursesi nuk i pranohet dhe ai në botën tjetër është nga të dëshpëruarit”.¹⁰⁵

“Feja e vetme e pranuar të All-llahu është Islami..”.¹⁰⁶

¹⁰⁴ Kur’ani: Ankebut, 51

¹⁰⁵ Kur’ani: Ali Imran, 85

¹⁰⁶ Kur’ani: Ali Imran, 19

VEÇANTIA E MUSLIMANIT NË IBADET

Dallueshmëria e muslimanëve në sferën e Ibadetit prej të tjerëve shfaqet në dy aspekte:

Dallueshmëria në formë, pamje dhe

Dallueshmëria në praktikë

Dallueshmëria në formë qëndron aty se ibadeti i muslimanit dallohet në formën dhe pamjen e tij, nga çdo ritual që e bën një të tjerët.

Ibadeti është ajo që muslimanin e udhëheq dhe veçon nga të tjerët. Nga faktet të cilat e argumentojnë këtë dallueshmëri është ajo se All-llahu xh.sh. kur i obligoi muslimanët me pesë kohë të namazit, e urdhëroi Pejgamberin a.s. që ai gjatë namazit të kthehet kah Mesxhidul Aksaja. Në këtë, Pejgamberi a.s. e ndoqën edhe as'habët e tij, por çifutët e mallkuar bënë shpifje dhe thonin: "Muhammedi na kundërshtoi në besimin tonë, kurse kthehet kah Mesxhidul Aksaja"! Pejgamberi a.s. nuk ishte i kënaqur që më të falet kah kibleja e tyre për shkak të shpifjeve të tyre të cilat bënë dhe me anë të tyre donin që t'i shtien njerëzit të dyshonin. Ai dëshironte që Kibleja e tij të jetë Qabja, sepse ajo ishte Kibleja e Ibrahimit a.s., paraardhësit të tij. All-llahu xh.sh. e kishte dërguar atë që të bëjë ringjalljen e fesë së Ibrahimit a.s. dhe përtërirjen e misionit të tij... Ummeti i tij të jetë udhëzues i popujve tjerë në çdo aspekt, kuptohet edhe në ibadet.

Prej Pejgamberit a.s. transmetohet se ai i ka thënë Xhibrilit a.s.: "Dua që All-llahu të më drejtojë kah një Kible tjetër e jo kah ajo e çifutëve gjetë faljes shikonte kah qielli duke shpresuar që të vijë shpallja dhe të porositë që ai të drejtohet kah Qabeja..." All-llahu xh.sh. së shpejti ia plotësoi dëshirën me shpalljen që ai të kthehet prej Mesxhidi Aksa kah Qabeja e madhnueshme (Mesxhidi Harami).

"E shohim se si po e drejton fytyrën kah qielli, dhe ne gjithsesi do të kthejmë kah Kibla në të cilën do të jesh i kënaqur, prandaj ktheje fytyrën kah tempulli i shenjtë! Dhe kudo që të jeni drejtohuni kah ajo anë. Ata të cilëve u është dhënë Libri me siguri e dinë se ajo është e vërtetë nga Zoti i tyre. Dhe All-llahu nuk është indiferent ndaj asaj çka punojnë".¹⁰⁷

¹⁰⁷ Kur'ani: Bekare, 144

Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Berra ibn Azibit se Pejgamberi a.s. posa arriti në Medine të vëllezërit e tij, u fal, udrejtua kah Madxhidul Aksaja 16 muaj dhe në ndërkohë dëshironte që Kibleja e tij të jetë Qabeja. Namazi i parë që i fali ishte namazi i ikindisë, me të u falën një grup njerëzish... Një njeri që e fali namazin me Pejgamberin a.s. doli dhe kaloi pranë disa njerëzve që faleshin, në atë momente ata ishin në ruku dhe tha: “All-llahun e kam dëshmitarë se jam falur me Pejgamberin a.s. në drejtim të Mekkes”. Dhe ata sikur që ishin duke u falur u kthyen në drejtim të Qabës; Pastaj parashtraheshin pyetje për ata që kanë vdekur dhe nuk janë falur nga Qabja, por kah Mesxhidul Aksaja, All-llahu xh.sh. sh. e zbriti ajetin:

“All-llahu assesi nuk ua humb besimin tuaj”.¹⁰⁸

Këtë dallueshmëri të muslimanëve e përforcon rasti kur Pejgamberi a.s. i gjeti çifutët duke agjëruar ditën e 10 të muajit Muharrem, dëshiroi që populli i tij të dallohet në këtë agjërim dhe për atë i porositi që bashkë me ditën e 10 të agjërojnë të 9 ose të 11, që t’i kundërshtojë dhe të dallohet prej çifutëve.

“Agjëroni ditën e 10 të Muharremit, dhe në atë dallohu ngase jehudët (çifutët), agjëronin një ditë para të 10-tës ose një ditë pas saj”

Prej dukurive të këtij dallimi është edhe ajo që gjatë prerjes së kurbanit të premtuar (nedhr) për hirë të All-llahut, kurbanit të mos pritët në ato vende ku madhërohet dikush tjetër përpos All-llahut, që muslimani t’i ikë shirkut (idhujtarisë) dhe që mishi i kurbanit të mos bëhet haram.

Ebu Davudi transmeton prej Thabit ibn Dahhakut se ai ka thënë: “Në kohën e Pejgamberit a.s. një njeri premtoi se do të therë një deve në vendin e quajtur Buvane... Pejgamberi a.s. i tha: “Në atë vend, a është adhuruar ndonjë idhull (idol)”, ai tha: “Jo”. Pejgamberi a.s. tha: “Çoe në vend premtimin sepse premtimi nuk duhet çuar në vend, në ato vende dhe raste u këndërshtohet dëshira e All-llahut, dhe në ato raste kur, njeriu nuk ka mundësi ta realizojë”.

Sa i përketë dallueshmërisë së muslimanëve në praktikë, ajo shihet në qëndrueshmërinë e muslimanëve në ibadet dhe në farzet e tjera pa marrë parasyshë vendin, shoqërinë... për ta (muslimanët) nuk ka vështirsi, nuk e ndjejnë veten të nënçmuar. S’ka dyshim se ibadetet në përgjithësi kur muslimanët e kryen në kohën e

¹⁰⁸ Kur’ani: Bekare, 143

vet, me këtë ai dallohet prej të tjerëve dhe tregon se ai është musliman, besimtar i cili në rrugën e All-llahut nuk u frikohet fytyrëve, nënçmimeve etj.

“E kush është në rrugë më të mirë se ai që thërret në rrugën e All-llahut, që bën vepra të mira dhe që thotë: Unë jamë prej muslimanëve” .¹⁰⁹

Rinia, qofshin në fakultet, shkollë, universitet ose në punëtori etj. dëgjojnë zërin e muezinit i cili thotë: “All-llahu Ekber” All-llahu është më i madhi, “Hajje ales-salal” (Ejani në namaz)... sa grada të mira fitojnë te All-llahu kur rreshtohen në saffe dhe qëndrojnë para All-llahut të përkulur ndaj Tij, duke pasur shpresë në mëshirën e Tij, duke thënë: “Vetëm Ty të adhurojmë dhe vetëm prej Teje ndihmë kërkojmë”¹¹⁰

Me këto fjalë ata dëshmojnë se vetëm All-llahut i luten dhe vetëm prej Tij kërkojnë ndihmë, e jo prej zullumqarëve. Kjo a nuk dëshmon se ata kënaqësisë së All-llahut i japin përparësi para çdo kënaqësie. Kjo dallueshmëri me të cilën ata dallohen nga të tjerët a thua nuk ua forcon besimin dhe a nuk i bën më të qëndrueshëm?

Ky tubim për ibadet a nuk është më argumentues se sa 1000 hutbe dhe thirrje për namaz?...

Sa e nevojshme është që rinia të njohin këtë të vërtetë në thirrje (da’wen) Islame dhe të dallohen në kryerjen e ibadetit nga të tjerët, t’u bëhen shembull të tjerëve me krenarinë e tyre se janë pjestarë të Islamit, janë pjesë përbërëse e ummetit të Pejgamberit a.s. dhe me ibadetin-adhurimin të cilin ia kushtojnë vetëm All-llahut...

Ajo që më rrit nderin dhe krenarinë “Dhe që më bën të fluturoj prej gëzimit

Është pjesëmarria ime në thirrjen Tënde: “O robërit e mi” dhe që për pejgamber ma zgjodhe Muhammedin”.

Në këtë mënyrë Pejgamberi a.s. e dallonte ummetin e vet në ibadete në aspektin e pamjes dhe formës, të zbatimit dhe praktikimit derisa ummeti Islam të edukohet në pavarësi dhe që ky ummet të jetë shembull për të gjithë njerëzit e sidomos në ibadet dhe në qëndrueshmërinë e vet para All-llahut.

¹⁰⁹ Kur’ani: Fussilet, 33

¹¹⁰ Kur’ani: Fatiha, 4

VEÇANTIA E MUSLIMANIT NË MORAL, SJELLJE

Sa i përket veçantisë (dallueshmërisë) në moral (edukatë) ajo është një ndër cilësitë më të rëndësishme për formimin e personalitetit Islam dhe më edukimin e përgjithshëm të shoqërisë, ashtu që nëse muslimani, gjindet ndërmjet armiqëve dhe me popullin me të cilin ka bërë marrëveshje, në atë (muslimanin) shohin tjetër person, jo atë të cilin e njohin sipas shpifjeve dhe thashethemeve të kuaja. Në veprat dhe fjalët e tij shohin sinqeritetin dhe drejtësinë në marrëdhëniet e ndryshme shohin besnikërinë,... marrëveshieve muslimani u qëndron besnik, ai është pasqyrë e fjalës, mirësisë dhe butësisë. Me një fjalë në të shohin të përqëndruar Islamin i cili shprehet në mëshirën e tij, në kontaktet me të tjerët, në moralin e tij etj.

Kur morali Islam varet nga parimi “mvëshje me cilësi të mira dhe zveshje nga veset e këqija” dhe në përmbajtjen e porosive të Zotit, në sferën e edukatës shpirtërore dhe morale, për muslimanin është e nevojshme që të stoliset me çdo cilësi të mirë dhe t’i ikë çdo vesi të keq të cilat sheriati Islam i ndalon. Poashtu duket t’u përmbahet parimeve morale për të cilat urdhëron Kur’ani dhe Muhammedi a.s.. Me këtë muslimani bëhet shembëlltë për gjithë njerëzit, ndikon te ata, ai është sikur kandili. S’do mend se praktika ndikon më tepër të njerëzit se sa fjala, bën përmirësimin e njerëzve më me sukses, i udhëzon ata, është një nga faktorët më të rëndësishëm për përhapjen e Islamit në Lindje dhe Perëndim. Për ata të cilët punët, veprat dhe fjalët e tyre janë kontradiktore (nuk përputhen), Kur’ani a.sh. duke gjykuar thonë:

“O ju që besuat, pse po e thoni atë që nuk e punoni? Tek All-llahu është shumë e urrejtur ta thoni atë që nuk e punoni”.¹¹¹

“A po i urdhëroni (thirrni) njerëzit për punë të mira, e veten tuaj e harroni? Ndërsa ju e lexoni librin. A nuk po mendoni?”.¹¹²

Sa qëndrim i lakmuar është ai i Omerit r.a. kur e tubonte familjen dhe u thoshte:

“Dëgjoni unë do t’i thërras (porosis) njerëzit në ca punë dhe do t’i ndaloj nga ca shish, batohem për All-llahun e Lartëmadhëruar, nëse dikush prej jush e bën atë që të tjerët i ndaloj prej saj ose nuk e bën atë me të cilën i porosis të tjerët, kam për ta dënuar rreptë”. Pastaj Omeri r.a. doli, dhe i porositi njerëzit me punë të mira. Të gjithë dëgjuan dhe i zbatuan porositë e tij, por ai më parë u ka dhënë shembull me punë, para se t’u japë shembull me fjalë. Për atë shkak atyre që urdhërojnë në punë të mira dhe nuk i

¹¹¹ Kur’ani: Saff, 2,3

¹¹² Kur’ani: Bekare, 44

punojnë të njejtat u kërcënohet dënimi dhe mu për këtë Ditën e Kijametit do të jenë të turpëruar para All-Ilahut, Pejgamberëve, melekëve, njerëzve...

Buhariu dhe Muslimi transmetojnë nga Usame ibn Zejdi se ai e ka dëgjuar Pejgamberin a.s. duke thënë: “Ditën e Gjykimit (Kijametit) do ta bien një njeri dhe do ta gjuajnë në zjarrë, me zorrët e vet do të lidhet, do të sillet si gomari rreth mullarit”. Banorët e Xhehenemit do të tubohen prani tij dhe do t’i thonë: “O ti njeri, ç’është me ty, ishe ai që urdhëroje në punë të mira dhe na ndaloje nga të këqijat!” Ai do të përgjigjet: “U urdhëroja për punë të mira, por vet nuk i punoja, u ndaloja nga të këqijat kurse vet i punoja”. Usame Ibn Zejdi thotë: E dëgjova Pejgamberin a.s. dike thënë:

“Natën e Israsë dhe Miraxhit duke udhëtuar me Xhibrilin pashë një popull i cili gërvishte buzët e veta me gjilpëra të zjarrit” e pyeta Xhibrilin: “Kush janë këta?” Ai më tha: “Këta janë hatibët (ligjeruesit) e ummetit tënd, të cilët flasin atë që nuk e punojnë”.

Për nënçmimin dhe turpin në Ditën e Gjykimit na dëshmon ajo që transmetojnë Ahmedi dhe Bejhekiu prej Mensurit ibn Badhanit ku ai thotë: “Kam dëgjuar se disa prej atyre që do të hudhen në zjarrë, edhe xhahenemlinjtë nuk do të mund ta durojnë erën e tyre dhe do t’u thonë: “Mjerë për ju ç’punë (të këqija) keni punuar, mjaft kemi mundimet tona, (në Xhehennem) e ç’është edhe më keq edhe duhet t’i marrim erë erërat e juaja”. Ai do të thotë: “Kam qenë dijetar dhe prej diturisë sime nuk kam pasur dobi (nuk kam punuar sipas asaj sh.p.)”. Për ata të cilët fjalët i kundërshtojnë me punët e tyre, poeti thotë:

O ti i cili të tjerët i mëson vetveten aspak nuk e mëson

ua shkruan ilaçin të sëmureve që të shërohen kurse edhe vet je i sëmure

ndalimin e të keqes filloje nga vetvetja

nëse ajo largohet nga ti, je i mençur dhe i urtë, atëherë këshilla yte do të pranohet,

me diturinë bëhesh udhëzues,

mësimi yt është i dobishëm.

Nga kjo nismë e përmirësimit dhe edukimit të vetvetes Islami u përhap në shumë vende të largëta, në Lindje dhe Perëndim.

Historia me krenari regjistron se Islami ka arritur në jug të Indisë, Cejlon, në ujdhesat e Lakdiftit dhe Maldivit në Oqeanin Indian, arriti në Tibet, në hapësirat e Kinës, në Indonezi dhe siujdhesën e Malajeve, deri në Afrikën e mesme, Senegal, Nigeri, Somali, Tanzani, Madagaskar, Zanzibar etj.

Islami deri te të gjithë këta popuj arriti përmes tregëtarëve musliman të cilët dhanë pasqyrën e vërtetë Islamit me sjelljen e tyre me, besnikërinë, sinqeritetin dhe emanetin e tyre, më rëndësi është fjala e urtë, këshilla me butësi, thirrja me plot mëshirë... kështuqë njerëzit në këtë fe hynin grupe-grupe (Taife-Taife), u bënë besimtarë të bindur dhe të plotë. Nëse këta tregtarë nuk ishin të dalluar me moralin e tyre, sikur mos të ishin të njohur në mesin e popullit me sinqetiret dhe besnikërinë e tyre, sikur mos të kishin butësi dhe urtësi dhe sjelljen e mirë më marrëdhënet- kontaktet me njerëzit, të tjerët nuk do ta kishin pranuar Islamin dhe nuk do të hynin në mëshirën dhe drejtësinë e tij.

Nga ajo që kaloi nënkuptojmë se të dalluarit me moral është një ndër faktorët e rëndësishëm që ndikojnë në zemrën dhe shpirtin dhe një nga mënyrat më të mira për përhapjen e Islamit, për udhëzimin e njerëzimit në rrugën e besimit, në rrugë të së mirës... Se e nevojshme është rini që të dalloheni nga të tjerët me cilësi të moralit Islam, me sjellje shembullore, me kontaktim të mirë, që në mesin e njerëzve të jeni pishtarë të udhëzimit, dritë e përmirësimit, thirrës të së mirës dhe së vërtetës.

Sa nevojë të madhe ka da'weja Islame për ushtarë në rrugë të All-llahut të cilët janë të rinj besimtarë, të zgjuar, për t'i zbatuar parimet Islame dhe janë me moral të përsosur. Sjelljet e tyre në praktikë flasin vetë. Pasiqë në kohën e re ka pasur njerëz të cilët kanë kontribuar për fenë Islame, duhet që shembulli i tyre të ndiqet... Ata kanë qenë thirrës të dalluar, me moral shembullor. Qindra të rinjë musliman më parë kanë ndikuar sjelljen e tyre, para se të kanë ndikuar me fjalë. Atëherë xhahadi predikues (kur thirrësi është me moral të mirë) jep frytin e vet, në udhëzimin e mosbesimtarëve dhe përmirësimin e mëkatarëve. Islami me anë të da'wes dhe predikimit përfiton me mijëra njerëz të cilët i besojnë All-llahut, Islamin e pranojnë si fe të vërtetë, Kur'anin për udhërrëfyes, Muhammedin a.s. për pejgamber... atëherë muslimanët do të jenë të kënaqur me ndihmën e All-llahut xh.sh..

Rini, përmirësoni moralin tuaj, dallohuni me moralin tuaj prej të tjerëve, bëhuni shembull për të tjerët me veprat tuaja, derisa me aktivitetin tuaj të del në shesh e vërteta... këshillat dhe udhëzimet e juaja të ndikojnë te njerëzit, me predikimin tuaj dhe xhahadin të mbisundojë Islami, kjo për All-llahun nuk është e rëndë.

VEÇANTIA (DALLUESHMËRIA) E MUSLIMANIT NË PAMJE

Nga faktorët më të rëndësishëm për formimin dhe përgatitjen e personalitetit është edhe të dalluarit në pamje, madje kjo është njënga cilësitë më të rëndësishme për njohjen e personalitetit musliman. Për atë Pejgamberi a.s. ka potencuar në edukimin e ummetit duke i kushtuar rëndësi pamjes së jashtme dhe formës... me qëllim që muslimani të dallohet nga popujt e tjerë edhe në pamje. Nga dukuritë e kësaj komponente me rëndësi janë:

Pastërtia – Ebu Davudi transmeton se Pejgamberi a.s. ka porositur disa prej shokëve të tij, të cilët ishin duke u përgatitur për udhëtim: “ju shkoni të vëllezërit tuaj, stolisni devet e juaja, vishni robet më të bukura që të shëndritni si kandil në mesin e njerëzve, sepse All-llahu nuk e don pamjen e keqe dhe papastërtinë”.

Të dalluarit nga tjetërët me veshje – Muslimi transmeton prej Abdullah ibn Amr ibn Asit: “Pejgamberi a.s. mi dha dy palë rrobe në të cilat ishin vizatuar zogj dhe tha: “Këto janë tesha të mosbesimtarëve, mos i vesh!” Në një variant tjetër thotë: “A t’i pastroj”? Pejgamberi a.s. tha: “Jo, por digji” Në Sahihul – Buhari dhe Muslim transmetohet se ai u ka shkruajtur muslimanëve të Persisë duke thënë: “Ruajuni jetës tepër luksoze dhe rrobave”. Në një variant tjetër të Ahmedit thuhet: “Lënie kënaqësinë e tepruar dhe teshat e të huajve (jomuslimanëve)”

Të lëshuarit e mjekrës – Muslimi transmeton prej Ebu Hurejrës se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Shkurtoni mustaqet, lëshonie mjekrën, dallohuni prej zjarrëputistëve”.

Is’haku dhe Ibn Xheriri transmetojnë prej Jezid ibn Habibit se dy mexhusë (zjarrëputistë) hynë te Pejgamberi a.s. i kishin rruajtur mjakrat dhe i kishin lëshuar mustaqet e gjata. Pejgamberi a.s. nuk deshi t’i shikoj dhe u tha: “Kush u ka urdhëruar kështu”? Ata thanë: “Na ka urdhëruar zoti ynë, kishin për qëllim Kisraun”. Pejgamberi a.s. tha: “Zoti im më ka urdhëruar ta lë mjekrën dhe t’i shkurtoj mustaqet”.

Të ndaluarit e përgjasimit me jobesimtarët – Trimidhiu transmeton prej Abdullah ibn Amrit se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Nuk është prej neve ai i cili u përngjan te tjerëve, mos u përngjani çifutëve e as të krishterëve”.

Imam Ahmedi dhe Ebu Davudi transmetojnë nga Ibni Omeri se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Kush i përngjan (kush e imiton) një popull ai është rej tyre”.

Të ndaluarit nga përgjasimi me femrat – Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Seid ibn Musejbebit i cili thotë: “Muaviu r.a. erdhi në Medine dhe mbajti një fjalim, nxorri

prej xhepi një perikë dhe tha: “Këtë nuk e mban askush tjetër përpos çifutëve”. E kanë pyetur Pejgamberin a.s. për këtë e ai e ka quajtur Zur – (gjë e keqe)

Buhariu, Ebu Davudi dhe Trimidhiu transmetojnë prej Ibni Abbasit r.a. se ai ka thënë: “All-llahu i mallkon ata burra të cilët u përngajnë grave, dhe gratë të cilat bëhen si burra”.

Urdhëri për mbulesë – (hixhabi), për këtë All-llahu xh.sh. në Kur’an thotë: “O, ti Pejgamber, thuaju grave tua dhe grave të besimtarëve le të vejnë shamitë (mbulojë) e veta mbi trupin e tyre, pse kjo është më afër që ato të njihen e të mos ofendohen. All-llahu fal gabimet e kaluara, Ai është Mëshirues”¹¹³

Nga kjo që u cek më lartë kuptojmë se muslimani është personalitet i pavarur dhe i dalluar në veshëmbathjen e tij, në jetën praktike nuk i lejohet që të imitojë askënd si në veshëmbathje e poashtu edhe në pamje, që të zë një pozitë dhe vend me rëndësi dhe të jetë shembëlltë në shoqëri.

PSE ISLAMI E KA NDALUAR IMITIMIN E VERBËR

Rini, a e din pse Islami e ka ndaluar imitimin e verbër?

E ka ndaluar për shkak sepse imitimi i të tjerëve është humbje e identitetit shpirtëror, humbje e besimit ndaj vetvetes, madje nga kjo nënkuptohet shkrija e personalitetit dhe rënia e tij në kurthet e huaja. Në shumë raste Pejgabari a.s. ka insistuar që ta ndjekim rrugën Islame... rrugën e Hulefai Rashidinëve dhe gjithë kësaj në përpikëri t’i përmbahemi. Për këtë na dëshmon hadithi i Pejgamberit a.s.: “Përmbahuni sunnetit tim praktikës së Hulefai Rashidinëve në përpikëri, largohuni nga risitë në fe, sepse çdo risi (bidat) është humbje (devijim)”.

Imitimi i verbër shpie kah mashtrimi me këtë botë dhe stolitë e saja. Kjo pa dyshim e shpie njeriun që të mashtrohet dhe të bëhet mendjemadh, për së tepërmi të kënaqet me veshëmbathjen, e shpie kah ajo që me këtë t’u lavdërohet të tjerëve, kjo sipas sheriatit është e ndaluar.

Ebu Davudi Ahmedi dhe ibni Maxhe transmetojnë prej Ibn Omerit r.s. i cili transmeton se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Kush vesh tesha për t’u krenuar në këtë botë, All-llahu do ta veshë me tesha të nënçmimit në Ditën e Gjykimit”.

¹¹³ Kur’ani: Ahzab, 59

Poashtu ka thënë: “Kush nuk vesh tesha të zbkuruara nga modestia, All-llahu e vesh me tesha të nderit”.¹¹⁴

Buhariu dhe Muslimi transmetojnë prej Ibni Omerit se pejgamberi a.s. ka thënë: “Kush i mban teshat e gjata për t’u krenuar, All-llahu nuk do ta shikojë në Ditën e Kijametit”.

Të imituarit e verbër në veshmbathje, pamje, sjellje padyshim personin e shpie në jetë të prishur dhe të shfrenuar, për këtë Muhammedi a.s. thotë: “Do të ndjekni-mirni (nga tradita e huaj sh.p.) sikur kanë marrë të tjerët para jush hap pas hapi, pëllëmb pas pëllëmbë derisa dikush prej tyre, po të hyn në shpellën e ariut edhe ju do të kishit hyrë”.

Me të vërtetë shumë të rinj dhe te reja sot, ndjekin modën e popujve jobesimtarë, në shpenzime dhe shfrenim, ndjekim sjelljet e popujve të humbur, madje që është më fatale kanë filluar të ndjekin modën lakuriqe, ndjekin gjurmët e huaja shkatërruese. Për fat të keq te ata e keqja është bërë e mirë, kurse e mira është bërë e keqe. E gjithë kjo është rezultat i imitimit të verbër, i cili çon popujt në degradim dhe destrucion të padyshimtë. Këta popuj humbin identitetin e qenies së vet, gjasat e ekzistencës, autoritetit, për shkak se ndjekin rrugën e kufrit, të këqijave dhe të mëkateve. All-llahu xh.sh. në Kur’an thotë: “Kur duam të shkatërrojmë ndonjë vend (popull), i urdhërojmë pasanikët (parinë) e atyhit (të jenë në rrugë), e ata kundërshtojnë, atëherë zbatohet dënimi i merituar kundër tyre dhe i shkatërrojmë krejtësisht”¹¹⁵

Për këtë që u tha më lartë shkrintari Françez Andrej Moro në librin e tij “Shkaqet e shkatërrimit të Francës” thotë: “Nga shkaqet më kryesore për shkatërrimin e Francës në Luftën e Dytë Botërore ka qenë prishja e rinisë, kjo prishje ka qenë rezultat i përhapjes së amoralitetit në mesin e saj”.

Kjo e shtyri gjeneralin De Gol që posa e morri pushtetin në dorë të thirrë kryeshefin e policisë dhe t’i thotë: “Menjëherë t’i mbyllim këto kafene dhe lokale ku tubohen hipikët”.

Imitimi i verbër njerëzit i çon të ndjekin traditat e huaja dhe i pengon në kryerjen e obligimeve fetare, e poashtu edhe atyre shoqërore, pengon përparimin ekonomik kulturor... shpie në regres... Atyre nuk u mbetet qëllimi tjetër përpos pamjes dhe formës së bukur, dhe humbje e kohës në takimet e dëmshme... duke mos pasur

¹¹⁴ Transmeton: Ebu Davudi

¹¹⁵ Kur’ani: Isra, 16

parasysh se koha e muslimanit është e çmuar (e shtrenjtë), dhe obligimet të cilat i janë, më shumë se koha. Për këtë Pejgambari a.s. thotë: “Shpejto kah ajo që ka dobi, kërko ndihmë prej All-llahut, mos e konsidero veten të dobët”¹¹⁶

Hakimi transmeton prej Ibni Abbasit r.a. se Pejgamberi a.s. ka thënë: “Shfrytëzoi pesë gjëra para pesë të tjerave, 1. jetën para vdekjes, 2. shëndetin para sëmundjes, 3. kohën e lirë para se të jesh i zënur (i angazhuar), 4. rininë para pleqërisë dhe, 5. pasurinë para varfërisë”.

Imitimi i verbër është nga faktorët më të mëdhenj për humbjen e memorjes, për degradimin e personalitetit, prishjen e moralit, humbjen e burrërisë, e nderit, përhapjen e sëmundjeve, humbjen e pastërtisë morale, shfrenimin e epsheve... Veni re se ç’thonë psikologët për atë se si ndikon jeta e shfrenuar dhe sa pasoja të rënda le tek individit dhe në shoqëri!! Aleks Carlyle në librin e tij “Njeriu krijesë enigmë” thotë: “Kur njeriu është nën ndikim të tepërt të epshit, kjo ndikon në gjakun e tij, përmes gjakut arrin në tru dhe njeriu e bën të dehur, ai nuk është në gjendje të kontrollojë vetveten e as të mendojë kthjellt”.

George Balushi në librin e tij “Revolucioni seksual” thotë: “Kennedy në vitin 1962 ka deklaruar se ardhëria e Amerikës është në rëzik, rinia është e shfrenuar, e fundosur në epshe dhe pasione, nuk është në gjendje të peshon përgjegjësinë që e ka, nga çdo shtatë të rinjë që paraqiten në ushtri, gjashtë prej tyre janë të paaftë për këtë obligim, sepse epshet me të cilat u përmbytën ua kanë shkatëruar aftësitë psikiko-fizike”.

Gazeta libaneze “El-Ehad” në nr. 650 transmeton fjalët e pedagogës Margareth Smith e cila thotë: “Nxënësja (studentja) në shkollë dhe fakultet nuk mendon përveç se për atë se si të jetë, si të bëhet më tërheqëse, më e bukur, më se 60 përqind të nxënësve kanë ra në provime; shkak i disfatës është se ata më tepër mendojnë për seks, sesa për mësimin dhe ardhmërinë e tyre”.

Kjo është fshehtësia e hadithit të Muhammedit a.s. që e transmeton Trimidhiu ku ai thotë: “Kur njeriu (mashkull) vetmohet me një grua (të huaj) s’ka dyshim se i treti në mes tyre është shejtani”.

¹¹⁶ Transmeton: Muslimi

All-llahu xh.sh. në Kur'an thotë: "Kur duam të shkatërrojmë ndonjë vend (popull), i urdhërojmë pasanikët (parinë) e atyhit (të jenë në rrugë), e ata kundërshtojnë, atëherë zbatohet dënimi i merituar kundër tyre dhe i shkatërrojmë krejtësisht".¹¹⁷

Këto janë shkaqet më të mëdha që njeriun e shpiejn në imitimin e të huajve dhe rënien nën kurthet e imitimit të verbër! Kjo mjafton që ta dobësojë personalitetin Islam dhe t'i lëkund shtyllat e tij.

¹¹⁷ Kur'ani: Isra, 16

QËLLIMET DHE PLANET E ARMIQVE TË ISLAMIT DHE OBLIGIMI I MUSLIMANËVE PËR NJOHJEN E TYRE

Prej gjërave të cilat duhet t'i kuptojmë mirë janë planet të cilat burojnë prej qendrave cioniste masonike, krishtere, komuniste... të gjitha kanë për qëllim shkatërrimin e muslimanëve përmes alkoholit, prostitucionit, seksit, drogës etj.

Gruaja tek ata është poenta e parë në këto qëllime shkatërruese. Gruaja është element me rëndësi përmes të cilës i arrijnë qëllimet e tyre për shkatërrimin e popullit musliman, sepse gruaja më shpejt mashtrohet dhe bjen nën ndikimin e huaj, duke mos menduar thellë. Ajo ka ndikim të madh dhe direkt në prishjen e moralit.

Njëri nga udhëheqësit e njohur të masonëve thotë: “Ne duhet të përfitojmë gruan dhe mu atë ditë kur ajo do të na zgjatë dorën, kemi korrur sukses me haram, shpartallohet ushtria e cila ka fituar dhe ngadhnyer përmes fesë”. Njëri prej kolonialistëve të njohur thotë: “Gota (me alkool sh.p.) dhe një këngëtare ndikojnë në shkatërrimin e ummetit të Muhammedit më shumë sesa 1000 topa (luftarak), nxitin ata që të fundosen në dashurinë e pasurisë dhe epsheve”.

Në simpoziumin e misionarëve krishter që u mbajt në kodrën Zejtun të Kudsit (Jerusalem), prifti Zomer tha: “Ju keni përgatitur në tokat Islame një rini që nuk ka lidhje me Islam, që nuk mban lidhjen me fenë e vet (Islamin), e as që don të dijë për atë lidhje, i keni nxjerrë muslimanët prej Islamit dhe nuk i keni futur në krishterizëm, pastaj ka pasuar brezi musliman i tillë siç ka dëshiruar imperializmi, nuk u jep rëndësi parimeve Islame, e don rahatën dhe përtacinë, qëllimi final i tyre është vetëm kënaqësia në këtë botë, kur mëson, mëson për kënaqësitë e kësaj bote, kur grumbullon pasurinë e grumbullon atë për tu kënaqur, e nëse arrin ndonjë pozitë të lartë, atë e shfrytëzon për të çuar një jetë të shfrenuar”.

Në protokolet cioniste thuhet:

“Duhet që të punojmë për shkatërrimin e moralit të çdo populli, që të na mundësohet të sundojmë më të tjerët, Frojdi është yni, ai do të vazhdojë t'i paraqesë marrëdhëniet seksuale haptazi, ashtu që te rinia të mos mbetet asnjë e çmuar, qëllimi final i saj (rinisë) të jetë plotësimi i dëshirave seksuale. Atëherë shkatërrohet morali i tyre”.

Pas këtyre programeve, qëllimeve dhe planeve shkatërruese, armiqësore dhe të flliqura qëndrojnë çifutët (jahuditë). Këta janë betuar që të kultivojnë ide metafizike

antislame, në sferë të sjelljes, nënçmimit të vlerave fetare, përpos atyre çifutët, që të shkatërrojnë njerëzimin besim, ide, dhe moral, që përmes kësaj të arrijnë që të mbisundojnë dhe t'i nënshtojnë e t'i okupojnë të tjerët. Në protokolet e tyre çifutët kanë shpallur se ata me kujdes dhe me zell, punojnë për prishjen e ndërgjegjes njerëzore, nëpërmjet të futjes së skepsës në moral, besim... me kujdes punojnë për shkatërrimin e të menduarit të shëndoshë përmes falsifikimit të së vërtetës, të çmuarit e së keqës, përgatisin persona satanik, mashtrues të fëlliqur, që njëherë trumpetojnë për shkatërrimin e besimit e herën tjetër për shkatërrimin e moralit, që me këtë njerëzve t'ua prishin besimin, moralin, të menduarit e shëndoshë.

Ata kanë përkrahur dhe reklamuar mendimet e çifutit Frojd, i cili në sjelljen e njeriut e shpjegon nga aspekti seksual... mendimet e çifutit Karl Marksit i cili shumë njerëzve ua ka prishur zemrat, ndërgjegjet, mendjet i ka ekskomunikuar, ka sulmuar fetë, e ka sulmuar besimin në All-llahun: Kur i është thënë atij: "Me çka do të zëvendësoni besimin në Zotin" ai tha: "Do ta zëvendësojmë me teatër (art skenik???)", angazhoni njerëzit me teatër që t'i largoni prej besimit në Zotin". A e doni ç'rol luan teatri, skenat kur femrat paraqitet e zhveshur me qëllim të vetëm që të prish moralin dhe fenë.

I kanë përshtatur dhe reklamuar mendimet e Neitzshe-s (Niçes) i cili është munduar ta shkatërrojë moralin, i ka lejuar njeriut të punojë atë që kërkon epshi, qoftë ajo edhe vrasje, derdhje gjak apo ndonjë gjë që e shpie në shkatërrim. I kanë reklamuar mendimet e Darwinit i cili e ka shpellur teorinë e evolucionit të cilën shkencë e ka mohuar dhe e ka gjuajtur në shportën e mbeturinave. Madje ata (çifutët), kanë arritur deri te ajo saqë për prishjen e njerëzimit kanë hartuar programe që do t'i inkuadrojnë dhe t'ua imponojnë njerëzve përmes mjeteve të informimit, shtypit, teatrit, kinemasë, përmes agjentëve trathtarë, përmes shkrimtarëve të shitur etj. Me dinakrinë, ndytësinë e tyre kanë arritur t'i prishin popujt përmes kulturës së përgjithshme, arteve, përmes lokaleve ku luhen lojëra të ndyta, përmes shtëpive publike, dhe të ngjajshme me to. Poashtu kanë arritur t'i përfitojnë profesorët e psikologjisë, sociologjisë nëpër Universitetet e Evropës, Amerikës dhe në shumë vende të Lindjes, me qëllim që përmes këtyre dy shkencave t'ua prishin besimin dhe moralin. Planet e tyre të ndyta i kanë realizuar, i kanë marrë në duar të veta 90% të këtyre vendeve kyçe, përmes tyre dirigjojnë me shumë ideologë, psikologë, filozofë etj.

Veni re se 'thonë në protokolin e nëntë:

“Kemi arritur që t’i çojmë në greminë joçifutët, ua kemi shkatërruar moralin, i kemi bërë të marrë, që mos t’i kuptojnë gjërat, duke u mësuar parime të cilat e dimë se janë të pavërteta edhe pse i paraqesim si të vërtata”

Poashtu në protokolin e trembëdhjetë thonë:

“Që t’i largojmë popujt joçifutë, për mos të na i zbulojnë planet tona të fshehta, do t’i angazhojmë me lojëra argëtuese, ku do të harxhojnë kohën dhe së shpejti do të shpallin dhe do t’i thërrasin njerëzit të bëjnë gara në çdo lëmi, si në art, sport dhe të ngjajshme me to. Këto kënaqësi të reja do ta angazhojnë popullin që të harrojnë gjërat me të cilat është në kundërshtim me ne. Dhe atëherë kur ata gradualisht do ta humbin lirinë e të menduarit, të gjithë do të duartrokisin me ne, për një shkak të vetëm sepse ne do të jemi të vetmit të cilët kanë aftësi të japin programe dhe mundime të reja. Këto programe do t’i paraqesim duke përdorur mjetet tona, përmes personave të cilët me siguri bashkëpunojnë me ne. Roli i atyre njerëzve autoritativ do të mbarojnë atëherë kur ne do t’i arrimë qëllimet tona”.

A kuptuat rini, se ç’kanë vendosur në programet e tyre?

A u paskan përbetuar që të shkatërrojnë moralin dhe të menduarit e shëndoshë?!!

A nuk kanë sjellur programe që t’i angazhojnë njerëzit me përjetime, ledhatime, mashtrime, të kësaj bote, me lojëra të ndryshme të ndyta, t’i ndjekin epshet, të jetojnë një jetë të shfrenuar, t’i largojnë nga mendimi i shëndoshë, nga aktiviteti kontribues, nga dashuria e sinqertë ndaj atdheut?!!! A nuk janë duke punuar ditë e natë për prishjen e moralit, dobësimin e fesë dhe i shtyejnë popujt të punojnë në favor të armiqëve të vet (çifutëve)?! A nuk janë duke punuar që t’i afrojnë dhe t’i bëjnë marionet pushtetmbajtësit dhe njerëzit me autoritet, që t’i realizojnë qëllimet dhe planet e veta ne mesin e popullit?!!

Rini, a e dini se paraqitja e kullerave, në mesin e rinisë sonë, prishja e moralit të grave, përdorimi i alkoholit, bixhozi, jeta e shfrenuar, në vendet tona nuk janë asgjë tjetër përpos se realizim i programeve të çifutëve (jehudëve)?!! A e dini se afrimi amoralitetit (zinasë), ateizmit, është qëllimi parësorë i tyre?

A e dini se jeta e shfrenuar e të rinjëve dhe të rejave tona nuk është asgjë tjetër përveç se realizim dhe zbatim i programeve të ndyta të të çifutëve?

LE TA DIJË RINIA

Le ta dijë rinia e mjerë, e mashtruar të vërtetën mbi armiqtë e tyre! Pra le ta dinë pleqtë, prindërit, edukatorët dhe ata që kanë mend se këto programe i hartojnë çifutët e mallkuar!

Si pajtohet i riu musliman që të përdor veshje joislame (të huaj)?! Si pajtohet i riu musliman të paraqitet në mesin e njerëzve pa moral dhe të jetë simbol i jetës së shfrenuar?! Si mund të jetë musliman i riu, i cili ka veshur tesha të njerëzve të shfrenuar, kullerave, hipikëve, pankerëve, rokerëve ka zgjatur flokët, që ta shumojë numrin e hipikëve, e Pejgamberi a.s. ka thënë: “Kush e imiton (i përngjan) një populli (joislam) ai është prej tyre”!!! Si do të jetë i riu musliman kur ai imiton çdo veshje dhe modë të posareklamuar, e në të njejtën kohë mendon se ka bërë mirë?! Kur jemi duke diskutuar rreth problemit të hipikëve, dua t’u përgjigjem atyre që flasin me padituri dhe thuan: A nuk thotë Pejgamberi a.s se “All-llahu nuk shikon në pamjen, në trupin tuaj, por shikon në zemrën dhe veprat e juaja”?

Atyre me keqardhje u themi se argumenti juaj është i pabazë, i pavlefshëm, fjalët e juaja janë kontradiktore. Prej hadithit: “All-llahu nuk i shikon pamjen dhe trupin tuaj...” nuk duhet kuptuar se Islami nuk i jep rëndësi pamjes dhe nuk kujdeset për bukuri, por domethënia e hadithit është se mirësia dhe devotshmëria nuk nënkuptohen prej pamjes, veshjes, nëse dikush e ka zemrën e prishur dhe veprat i bën për sy e faqe.

Sikur pamjes në Islam mos t’i jipet rëndësi do të ishte e lejuar që njeriu të zbulojë trupin, t’i imitojë të huajt, të dalë në masë i zhveshur, vallë a mos kujton ndonjë musliman se imitimi i të huajve dhe zhveshja e trupit janë të lejuara, se jeta e shfrenuar është lejuar, duke konsideruar se ato janë të parëndësishme??? Këtë e di çdo besimtarë i vërtetë dhe edhe në praktikë mundohet që t’i ikë kuthave dhe imitimit të të huajve.

Kur jemi në imitim e të huajve dhe kullerave dikush tjetër mund të na kundërshtojë dhe të thotë: “Shumica e veshjes që sot e përdorin muslimanët (meshkujt dhe femrat) si pantollonat, zinxhirët në qafë, këmisha, veshjet e ndryshme të femrës paraqesin imitim e të huajve dhe kanë ardhur nga Perëndimi. Nga kjo nënkuptohet se një numër i madh të muslimanëve e vëmë në pozitë të papëlqyer, i konsiderojmë mëkatar

kurse Islami është fe torelante, ligji i mëshirues, nga parimet dhe rregullat e tij është se në fe nuk ka vështërsi: “Dhe nuk ju obligoi në fe me ndonjë vështërsi”¹¹⁸

“All-llahu me këtë dëshiron lehtësim për ju, e nuk dëshiron vështërsim”.¹¹⁹

Këtyre u përgjigjemi: “Po, muslimanët në përgjithësi janë përgjegjës para All-llahut, për çdo problem që paraqitet në Islam, për çdo mosaktivitet, për përtacinë dhe moskujdesin. Sikurse që do të përgjigjen para All-llahut për këto punë të këqija të cilat kanë marrë hov në shoqërinë Islame, poashtu janë përgjegjës edhe të parët për atë pse e kanë lejuar dhe e kanë heshtur përhapjen e imitimit të verbër, derisa ai (imitimi) ka arritur te ne, dhe disa prej dukurive të atij imitimi janë bërë traditë e popullit tek ne. Nuk ka dyshim se dukuria e imitimit të modeleve të Perëndimit në vendet Islame ka filluar të përhapet gradualisht.

Muslimanët e kanë pasur obligim prej fillimit të përhapjes së këtyre modeleve, t’i pengojnë me seriozitet, pa marrë parasysh pasojat, është dashur që prej ditës së parë kur kanë lindur t’i “varrosin”. E posaçërisht këtë e kanë pasur më tepër obligim dijetarët. Është dashur që muslimanëve t’ua paraqesin të vërtetën. Por për fat të keq kur të parët heshtën, sëmundja u përhap te të tjerët dhe brezat e rinj i trashëguan këto tradita, përderisa situata u keqësua, fatkeqësisht zmadhua dhe u bë vështirë që njerëzit (muslimanët) t’i kthehen të vërtetës (traditave dhe rrugës Islame). Brezi i ri ka ra në gaminën e mosbesimit dhe humbjes, si pasojë e jetës së shfrenuar, prishjes së moralit.

Brezi i sotëm nuk është në të vërtetë asgjë tjetër përpos se rezultat i brezit të kaluar, kurse brezi i kaluar i cili ka heshtur dhe nuk është kujdesur ka përgjegjësi për këtë (që ndodh me gjeneratën e tashme). Pejgamberi a.s. thotë: “Kush shpikë një traditë të keqe në Islam, do të mban mëkatin e saj dhe mëkatin e atyre që do të veptojnë pas tij deri në Ditën e Gjykimit”¹²⁰

Parashtrohet pyetja se brezi i ri a është i shpëtuar nga kjo përgjegjësi? Përgjigjeja është: JO! Më gjërësisht dhe në mënyrë detale për obligimet e rinisë dhe muslimanëve në përgjithësi kemi folur në artikullin: “Xhiahadi është rrugë jonë”. Atje flitet më gjërësisht për këtë.

¹¹⁸ Kur’ani: Haxh, 78

¹¹⁹ Kur’ani: Bekareh, 185

¹²⁰ Transmeton: Muslimi

Unë personalisht apeloj tek rinia Islami të japin kontributin e tyre që të dallohen prej të tjerëve në pamje, veshëmbathje se të kanë mundësi, që të dallohen se ata janë muslimanë, derisa të vijë dita kur do të formohet shteti Islam, e atëherë kompetentët do të zgjedhin një uniformë të përbashkët, që të njihen kudo që të jenë, shpresojmë se kjo ditë do të jetë afër.

ÇKA LEJOHET TË MARRIM NGA TË HUAJT?

Dhe në fund duhet t'i t'i dalloni dy gjëra njëra prej tjetrës, çka lejohet të shfrytëzohet nga të huajt (jomuslimanët) dhe çka nuk lejohet të shfrytëzohet? Duhet të marrim prej civilizimit nga të cilat kemi dobi (të cilat nuk kundërshtohen me Islamin sh.p.), prej diturive të dobishme si mjekësi, kimi, fizikë, arkitekturë, teknikë luftarake, mbi fshehtësinë e atomit, të arriturat më të reja në zbulimet shkencore etj. Të gjitha këto duhet që të studijohen, të mirren dhe të shfrytëzohen, sepse këto dituri dhe mjete bëjnë pjesë në porosinë (hadithin) e Pejgamberit a.s. të cilin e transmeton Ibni Maxhe:

“Të kërkuarit e diturisë është borxh për çdo musliman”. poashtu hadithin të cilin e transmeton Tirmidhiu ku Muhammedi a.s. thotë:

“Urtësia është gjë e humbur e çdo të urtit kudo që ai e gjen atë duhet ta marrë” Kjo bën pjesë në porosinë e All-llahut xh.sh. ku Ai thotë:

“E ju përgatituni sa të keni mundësi-forcë”.¹²¹

Sa i përket të imituarit në sjellje, tradita, në pamje, formë dhe veshje të huajve, nuk ka dyshim se ato janë haram, obligohemi që të largohemi nga ato, për atë shkak se ky imitim shpie siç thamë edhe më parë në humbjen e identitetit, shkrirjen e personaliteiti, dobësimin e moralit dhe shpirtërore...

Rini! Sot gjindemi në udhëkryq, botën Islame e luhasin erëra të ndryshme të ideve dhe mendimeve, traditave, koncepteve, botëkuptimeve të huaja.

Mbeturinat të cilat i çon dallga e fuqishme dhe dukuritë e këtij qytetërimi të fëlliqur dukshëm kanë ndikuar te shumë të rinj dhe të reja në mesin e muslimanëve. Ata menduan (shumë mendime janë të gabuara), se shenja të përparimit janë... të luajturit tango përzierja e burrave me gra të huaja,... kriter për... rilindje e kanë imitimin e verbër... civilizim e konsiderojnë jetën e shfrenuar, ashuqë disa prej tyre jetojnë një jetë të çoroditur, të shfrenuar dhe i akuzojnë ata që i përmbahen fesë dhe që dallohen me pamjen e vet (nuk, u përngajnë jomuslimanëve) kinse “janë të prapambetur, të pacivilizuar”, sepse e vërteta sipas tyre është” ajo që vjen prej Parisi, Londra, Berlioni, Nju Jorku, edhe nëse ajo është tango, zhveshje, përzierje e meshkujve dhe femrave, të zhveshurit gjatë lojërave, dhe festave të ndryshme, të shkuarit në plazh të zhveshura etj... Sipas tyre (që e imitojnë Perëndimin)” e pavërtetë, e prapambetur dhe

¹²¹ Kur’ani: Enfal, 60

pavlefshme është ajo që vjen prej Ez'herit, prej shkollave Islame, xhamive edhe nëse haptazi shihet fisnikëria, udhëzimi, mbrojtja e nderit, pastëria morale, shpirtërore etj. Nga këto renegatë hasim edhe të tillë të cilët thonë:

“Sheriati Islam ka arritur qëllimet e veta në periudhat e kaluara historike dhe nuk vlen për kohën e atomit, satelitëve etj. Islamin duhet ta lëmë anash, duhet ta ndajmë fenë prej shtetit, ç’i takon Zotit duhet kushtuar (dhënë kompetencat) Zotit, e ç’i takon mbretit i kushtohet (kompetencat i ka ai) atij, nëse duam që t’u bëjmë konkurrencë të tjerëve në sferën e qytetrit, përparimit, shkencës”.

Këtyre më së miri u përgjigjet ajeti Kur’anor:

“...ato kishin thënie të tyre me gojët e tyre (frazat e thata), që imitojnë thëniet e jobesimtarëve të mëhershëm. All-llahu i vraftë, si largohen (nga e vërteta)!”.¹²²

Këto thënie jo të vërteta nga shpifësit nëse argumentojnë për diçka argumentojnë për trathënie të tyre ndaj fesë së vet, njëkohësisht argumentojnë se ata janë shërbëtorë të të huajve... nuk kanë gjetur metodë të akuzojnë përpos të trumpetojnë me atë të cilën ua inponojnë zotërinjtë e tyre atestë (dhe të tjerë) të Lindjes dhe imperialistët e Perëndimit... trumpetojnë dhe përsërisin si papagaj thëniet e tyre, përcjellin mendimet e bijve të majmunave (hebrenjve), në vend që të folin atë që e pranon logjika, fjalët e tyre nuk kanë të bëjnë me gjë të logjikshme. Për këtë njerëz Pejgamberi a.s. ka thënë: “Do të imitoni të tjerët pëllëmb pas pëllëmbë, hap pas hapi derisa nëse dikush prej tyre hynë në shpellën e ariut edhe ju do të kishit hyrë”.

¹²² Kur’ani: Tewbe, 30

APEL RINISË

Rini! S'ka dyshim se shoqëria juaj është e sëmurë, popullin tuaj e kanë sulmuar epshtet, për së tepërmi e tërhiqin gjërat e këndshme dhe më se e nevojshme është që dikush të udhëzojë atë shoqëri, ta afrojë kah anija dhe bregdeti i shpëtimit, nëse dëshiton të shpëtojë, të përmirësohet dhe të udhëzohet. Pra, ju rini jeni shpresa e kësaj shoqërie, shpresa e rilindjes dhe qëndresës... duhet të jeni shembull për të tjerët në ibadet, në marrëdhëniet ndërnjerëzore, në moral, qëndrueshmëri, në aktivitet, flijim, xhihad, në çdo gjë dalloheni prej të tjerëve... atëherë shpresojmë se njerëzit do t'u ndjekin juve, do t'u përgjigjen thirrjes suaj, do të jenë xhemat në saf dhe pjesë përbërëse e shtetit Islam për të cilin punoni dhe me mish e me shpirt jeni duke luftuar.

Më në fund u përkojtoj juve: se nuk mund të arrini fitoren; përpos me besim dhe devotshmëri. Duhet të keni paraysh se All-llahu është me ju dhe u mbikqyr juve qofshit të vetmuar ose në mesin e njerëzve, qëllimet duhet t'i keni të pastërta, t'u largoheni mëkateve, të ngadhnjeni mbi epshin dhe ngatërresat e kësaj bote.

Nëse ngadhnjeni ndaj vetvetes, nëse i shkaktoni disfatë epshit dhe nëse qëllimin final e keni praktikimin e ligjit të All-llahut, nëse sheriatin e merrni si sistem të jetës suaj, gjykatës në problemet tuaja, peshojë për çështjet tuaja, atëherë me ndihmën e All-llahut u është garantuar ndihma e padyshimtë e Tij, do të ngadhnjeni ndaj armiqve të All-llahut dhe fesë (Islamit).

Shfletoni librat e historisë kur Omeri e pa se ngec fitorja dhe çlirimi i Egjiptit i shkruajti Amr ibn Asit, që ishte komandant i ushtrisë muslimane duke i thënë:

“Habitem pse ende nuk e keni çliruar Egjiptin edhe pse me ata luftoni qe dy vjet, ky vonim (i fitores), nuk është asgjë tjetër përpos rezultat i asaj që ju e keni dashuruar këtë botë sikur që e kanë dashuruar armiqët e juaj, All-llahu nuk e ndihmon një popull përderisa nuk i ka qëllimet e pastërta (sinqerta)”.

Çdonjëri prej jush e din tekstin e vasijetit (transmetimit) të cilin Omeri r.a. ia bëri komandantit të ushtrisë muslimane Sad Ibn Vekkas në të cilin thuhet:

“Unë po të porosis ty dhe ushtrinë që t'i frikoheni All-llahut në çdo gjendje, sepse frika ndaj All-llahut është fuqia më e madhe ndaj armikut, dhe taktika më e mirë luftarake. Të urdhëroj ty dhe ushtrinë që të ruheni prej mëkateve, sepse ajo (të zhyturit në mëkate) është rrëzik më i madh për ushtrinë se sa vet armiku. Fakti se armiqët e juaj janë edhe armiqët e All-llahut, edhe pse numri ynë është më i vogël se numri i tyre, e

poashtu edhe përgatitja jonë është me e dobët, është ngadhënjyese për muslimanët. Kur të jemi të barabartë me armikun në mëkate atëherë ata ngadhënjë, nëse ne nuk jemi të devotashëm, nuk mund të ngadhënjë me fuqinë dhe forcat”.

Pra kjo është rruga juaj e cila shpie kah fitorja, kjo është e vetmja mënyrë që ummeti musliman të ngadhënjë.

Duhet ditur se disfatat të cilat i kanë pësuar muslimanët në luftën me çifutët, i kanë pësuar vetëm për atë shkak se i janë larguar rrugës së All-llahut, i kanë lënë pas dore porositë Islame, janë zhytur në mëkate, kanë ndjekur epshet, i ka kapluar kriza shpirtërore dhe morale e këtij shekulli, kur rëndësi tepër e madh i jipet materies.

Të vërtetën e ka thënë halifi, Omeri r.a.:

“Ne jemi populli të cilin Zoti e ka bërë krenar me fenë Islame, kur do të kërkojmë krenarinë dhe autoritetin jashtë Islamit, do të jemi të mposhtur”.

Zoti e mëshiroft poetin Islam, Muhammed Ikbali i cili ka thënë:

Çdokush që nuk kujdeset dhe nuk e çmon vetveten ai është njeri i cili më së tepërmi meriton të zhduket në jetë nuk prezenton personalitetin e tij çdo kush që imiton të huajt, jeton sikur të jetë i huaj Rini! Ummeti musliman fuqinë më të madhe e ka në ju, pra kërkoni fuqinë prej All-llahut të Plotëfuqishëm, ngriteni zërin Islam lartë në qiell, vazhdoni rrugën me karavanin e Muhammedit a.s., ngritni shtyllat që të formoni pushtetin Islam, rikthenie vendosmërinë e sinqertë dhe famën e gjyshërve tuaj, keni parasysh njëri prej dy të mirave: ose fitoren e të jetoni krenar ose vdisni shehida.

NE NUK JEMI POPULL QË MBESIM NË MES TË RRUGËS, OSE BËHEMI PRIJËS (UDHËHEQËS) TË BOTËS OSE VDESIM

Ummeti ynë me plot mëshirë, rreziqeve u përballon me vetdëshirë

Nëse ngadhënjëmë vështirësitë lehtësohen, e nëse vdesim... kemi pirë prej gotës së fatit.

“Dhe thuaj: veproni All-llahu do ta shohë veprën tuaj edhe i Dërguari i Tij e besimtarët, e më vonë do të ktheheni te njohësi i të fshehtës dhe të dukshmes, e do t’ju njoftojë për atë që vepruat”¹²³

¹²³ Kur’ani: Tewbe, 105

Përmbajtja

NË VEND TË PARATHËNIES	2
RINI, A E DINI PËR Ç'JENI KRIJUAR?	5
GRUPI I PARE I BESIMTARËVE ISHIN RINIA	8
PESË MOTOT QË E PËRCJELLIN NJË BESIMTAR.....	11
ALL-LLAHU (FEJA E TIJ) ËSHTË QËLLIMI YNË	11
PEJGAMBERI ËSHTË SHEMBËLLTYRA DHE UDHËZUESI YNË	13
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË IBADET.....	14
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË ZUHD	16
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË MODESTI	18
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË MËSHIRË DHE BUTËSI.....	18
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË KUJDESIN NDAJ SHËNDETIT DHE FUQISË FIZIKE	19
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË TRIMËRI	20
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË KOMUNIKIMIN ME NJERËZ DHE KOORDINIMIN DHE RREGULLIMIN E ÇËSHTJEVE POLITIKO- SHOQËRORE	21
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË QËNDRUESHMËRINË NDAJ PARIMEVE	23
MUHAMMEDI A.S. SHEMBËLLTYRË NË ORATORI DHE NË TË FOLURIT E GJUHËS SË PASTËR DHE TË QARTË	25
KUR'ANI ËSHTË KUSHTETUTA JONË	27
SPECIFIKAT DHE VEÇORITË E SHERIATIT ISLAM.....	28
LIGJI I ALL-LLAHUT XH.SH.	29
LIGJI I PËRBOTSHËM	30
LIGJI GJITHPËRFSHIRËS	31
GJITHNJË I BEGATSHËM, AKTUAL DHE PËRTRITËS	31
DREJTËSIA ABSOLUTE	33
DËSHMITË MBI PËRHERSHMËRINË, VLERËN DHE AKTUALITETIN E SHERIATIT ISLAM	33

GJENIALITETI I MUSLIMANËVE TË FAMSHËM (DIJETARËVE MUSLIMAN) GJATË HISTORISË	40
XHIHADI ËSHTË RRUGA JONË	42
XHIHADI ME PASURI	42
XHIHADI PREDIKUES	43
STUDIMI I AMBIENTITI DHE RRETHANAVE NË TË CILAT DUHET PREDIKUAR.....	46
METODAT E XHIHADIT PREDIKUES.....	47
XHIHADI ARSIMOR.....	47
XHIHADI POLITIK.....	52
XHIHADI LUFTARAK	59
VDEKJA NË RRUGËN E ALL-LLAHUT XH.SH. ËSHTË DËSHIRA JONË MË E FLAKTË ...	63
SHEMBUJ PËR TRIMËRINE DHE BESIMIN E THELLË TË GJENERATËS SË PARE	64
PERSONALITETI ISLAM.....	69
VEÇANTIA (DALLUESHMËRIA) E MUSLIMANIT NË BESIM	69
VEÇANTIA E MUSLIMANIT NË IBADET	71
VEÇANTIA E MUSLIMANIT NË MORAL, SJELLJE	74
VEÇANTIA (DALLUESHMËRIA) E MUSLIMANIT NË PAMJE.....	77
PSE ISLAMI E KA NDALUAR IMITIMIN E VERBËR	78
QËLLIMET DHE PLANET E ARMIQVE TË ISLAMIT DHE OBLIGIMI I MUSLIMANËVE PËR NJOHJEN E TYRE	82
LE TA DIJË RINIA.....	85
ÇKA LEJOHET TË MARRIM NGA TË HUAJT?	88
APEL RINISË.....	90
NE NUK JEMI POPULL QË MBESIM NË MES TË RRUGËS, OSE BËHEMI PRIJËS (UDHËHEQËS) TË BOTËS OSE VDESIM.....	92